Η γυναίκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

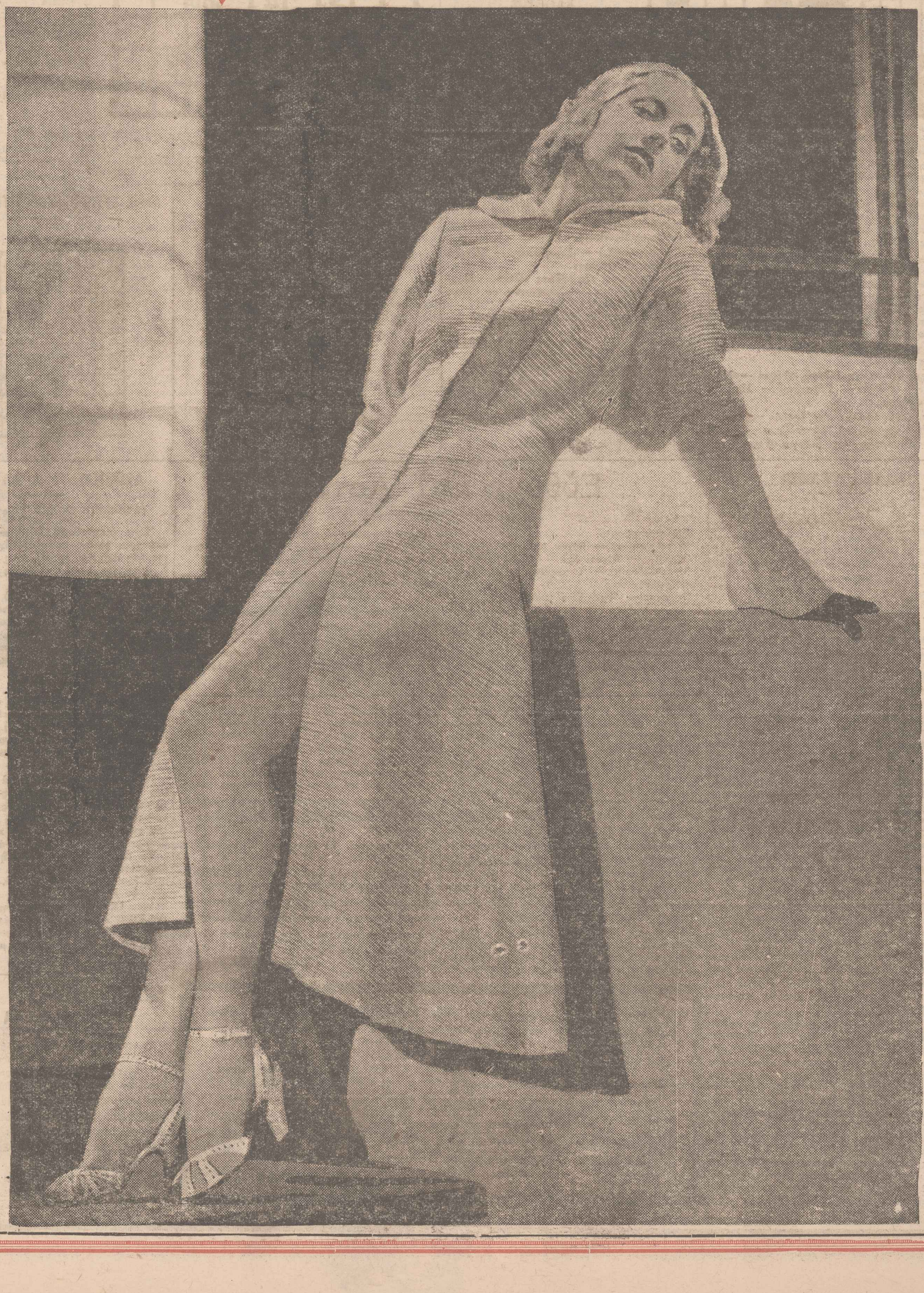

Η γυναίκα

ΣΕΛΙΔΕΣ 32
ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
19
ΜΑΡΤΙΟΥ 1937
Ἀριθμὸς φύλλου 20
Γραφεῖα: Βουλῆς 1
Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ ΤΟΥ ΣΑΛΟΝΙΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Ἕνας διάλογος μὲ πρόσωπα δύο: Μιὰ μυαλωμένη ΚΥΡΙΑ καὶ μιὰ πολὺ μοντέρνα ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ.

Κυρία: Πρέπει, κορίτσι μου, νὰ τὸ σκεφτῇς καλά. Ἕνας λόγος εἶναι νὰ πῇς πὼς θὰ παντρευτῇς μὲ τὸν πρῶτο ποὺ θὰ σὲ ζητήσῃ, μὰ ὁ γάμος ἔχει συνέπειες, Δὲν εἶναι μιὰ καινούργια τουαλέττα ποὺ θὰ φορέσῃς. Πρέπει ν' ἀγαπήσῃς καὶ νὰ ἐκτιμήσῃς τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς σου, νὰ ἔχῃς βεβαιότητα πὼς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σὲ κάνῃ εὐτυχισμένη.

Δεσποινίς: Δὲ βαρυέσαι! Κι' ἂν δὲ μ' ἀρέσει, δὲν τὸν χωρίζω; Τὸ πᾶν εἶναι νὰ μπορέσω νὰ βγῶ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα ἀπ' αὐτὴ τὴ σαχλὴ κατάστασι τῆς δεσποινίδος.

Κυρία: Κι' ἂν κάνῃς παιδιά, τὸ νομίζεις εὔκολο νὰ χωρίσῃς;

Δεσποινίς: Μὰ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ δὲν κάνουν πιὰ παιδιά.

Κυρία: Τότε περιττὸν εἶναι καὶ νὰ παντρευτῇς, γιατὶ γιὰ μένα σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι τὰ παιδιά. Θὰ βρισκόσουν ἐσὺ στὸν κόσμο σήμερα, νὰ μοῦ λὲς αὐτὰ ποὺ μοῦ λές, ἂν τὴν ἴδια γνώμη εἶχε καὶ ἡ μητέρα σου;... Γιατὶ ὅμως δὲ μιλᾶς τώρα; Μοῦ φαίνεται πὼς σὲ ἀποστόμωσα καὶ δὲν ἔχεις τί νὰ μοῦ πῇς.

Δεσποινίς: Σοβαρὰ μοῦ λέτε, πὼς σκοπὸς τοῦ γάμου εἶναι τὰ παιδιά;

Κυρία: Τότε ἂν δὲν εἶναι τὰ παιδιά, ποιὸς κατὰ τὴν ἰδέα σου εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου;

Δεσποινίς: Νά... νὰ μποροῦν τὰ κορίτσια νὰ βρίσκουν ἕναν σύντροφο πού...

Κυρία: Ποὺ θὰ τὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴ σαχλὴ κατάστασι τῆς δεσποινίδος; Καλά, ἔστω, τὸ παραδέχομαι, πὼς αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου γιὰ μιὰ δεσποινίδα... μὰ τότε πές μου ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου γιὰ τὸ νέο ποὺ ἀποφασίζει νὰ τὴν πάρῃ;

Δεσποινίς: Ποιὸς, ὁ σκοπός;

Κυρία: Ναί, σκέψου καλὰ καὶ ἀπάντησέ μου.

Δεσποινίς: Εἶναι νὰ βρῇ μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα νὰ τὸν συντροφεύῃ στὸν κόσμο καὶ νὰ τὸν ξεκουράζῃ μὲ τὴν ὠμορφιά της καὶ τὴ γοητεία της.

Κυρία: Γιὰ νὰ τὸ βρῇ αὐτὸ δὲν εἶναι τότε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ κάνῃ γάμο καὶ νὰ σκλαβωθῇ... Τὸ βρίσκει καὶ...πληρώνοντας. Ὁ ἔρωτας προσφέρεται ἄφθονος στὴν ἀγορά.

Δεσποινίς: Ὥστε ἐπιμένετε στὰ παιδιά;

Κυρία: Δὲν ἐπιμένω ἐγώ, μὰ ἡ Φύσις ποὺ ζητάει τὴ διαιώνισι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Φαντάσου τί θὰ γίνῃ μιὰ μέρα, ἂν ἐπικρατήσουν πέρα ὡς πέρα οἱ θεωρίες σου. Ὁ κόσμος θὰ μείνῃ ἔρημος καὶ θὰ κατέβουν στὶς πολιτεῖες τὰ θηρία τῆς ζούγκλας.

Δεσποινίς: Καλὰ ἐπὶ τέλους, μπορεῖ κανεὶς νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν ν' ἀποφύγῃ νὰ κάνῃ ἕνα παιδί, μὰ αὐτὸς δὲν εἶναι λόγος νὰ συμβληθῇ μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τοῦ ἀρέσει, μιὰ ὁλόκληρη ζωή.

Κυρία: Κι' ἂν χωρίσετε, τί θὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ ἔρημο τὸ παιδί, ἀφοῦ μάλιστα θὰ τὸ ἔχετε ἀφήσει καὶ χωρὶς ἀδερφάκια;

Δεσποινίς: Ἐπειδὴ θὰ χωρίσουμε, δὲ θὰ πῇ πὼς θὰ ἐγκαταλείψουμε καὶ τὸ παιδί μας. Μὲ ὅποιον ἀπὸ τοὺς δυό μας καὶ ἂν βρίσκεται, θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ ἀναθρέψουμε καὶ νὰ τὸ μορφώσουμε μὲ τὸν καλλίτερο τρόπο.

Κυρία: Ὅσο καὶ ἂν τὸ μοσχοαναθρέψετε, καὶ ὅπως καὶ ἂν τὸ μορφώσετε, θὰ ἔχετε πληγώσει τὴν ἀθῶα του ψυχούλα, γιατὶ τὸ παιδὶ ἔχει ἀνάγκη νὰ νοιώθῃ τὴ ζέστα τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας καὶ ὄχι νὰ αἰσθάνεται τὸν πατέρα του καὶ τὴ μάννα του σὰ δυὸ ξένους μεταξύ τους.

Δεσποινίς: Τότε τί ἀπαίτησι ἔχετε; Νὰ κάνῃ κανεὶς ὑπομονὴ καὶ ν' ἀνέχεται γιὰ ἄντρα τὸν κάθε χυδαῖο;

Κυρία: Γι' αὐτὸ σοῦ εἶπα, κορίτσι μου, ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, πὼς πρέπει νὰ τὸν πάρῃς τὸ γάμο στὰ σοβαρὰ καὶ νὰ διαλέξῃς ἐκεῖνον ποὺ θὰ γίνῃ σύντροφός σου σὲ ὅλη σου τὴ ζωὴ καὶ πατέρας τῶν παιδιῶν σου.

Δεσποινίς: Κι' ἂν κάνω λάθος;

Κυρία: Μίλα ἔτσι νὰ συνεννοηθοῦμε. Ἐσὺ μοῦ εἶπες πὼς θὰ πάρῃς ὅποιον καὶ νὰ εἶναι, γιὰ νὰ πάψῃς νὰ παριστάνῃς τὴν δεσποινίδα. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνα ἔγκλημα πρὸς τὸν ἑαυτό σου καὶ πρὸς τὰ παιδιά σου, ποὺ κάθε γυναῖκα ἔχει χρέος νὰ φέρῃ στὸν κόσμο. Ἐσὺ τώρα ἄλλαξες ἰδέα καὶ μοῦ λὲς πὼς θὰ διαλέξῃς καὶ μπορεῖ μὲ ὅλη τὴν καλή σου θέλησι, νὰ κάνῃς λάθος, τότε τὸ πρᾶμα διαφέρει πολύ. Μὰ καὶ ἂν ὑποθέσουμε πὼς λάθεψες στὴν ἐκλογή σου, πρέπει νὰ καταβάλῃς κάθε προσπάθεια καὶ μὲ τὴν ὑπομονή σου καὶ τὴν ἐπιμονή σου νὰ κάνῃς τὸ πᾶν γιὰ νὰ συμμορφώσῃς τὸν ἄντρα σου.

Δεσποινίς. Καὶ τί θὰ γίνω ἐγὼ θηριοδαμάστρια;

Κυρία: Καὶ αὐτὸ ἀκόμη χρωστᾶς νὰ γίνῃς στὴν ἀνάγκη, γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ σου.

Δεσποινίς: Ὥστε δηλαδὴ κάθε γυναίκα πρέπει νὰ θυσιάζῃ τὴ ζωή της γιά...

Κυρία: Ναί, γιατὶ δὲν τολμᾷς νὰ τὸ πῇς; Κάθε γυναίκα πρέπει νὰ τὰ θυσιάζῃ ὅλα γιὰ χάρι τοῦ παιδιοῦ της. Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῆς γυναίκας στὴν κοινωνία.

Δεσποινίς: Μὰ γι' αὐτὸ εἶπα ἐγὼ πὼς τὰ παιδιὰ εἶναι περιττά.

Κυρία: Μιὰ γυναίκα χωρὶς παιδιά, δὲν εἶναι ποτὲ τέλεια γυναίκα. Μοῦ εἶπες πὼς θέλεις νὰ παντρευτῇς, γιὰ νὰ βγῇς ἀπὸ τὴ σαχλὴ κατάστασι τῆς δεσποινίδος, γιὰ νὰ μὴ μείνῃς γεροντοκόρη. Μάθε λοιπὸν πὼς ἡ κατάστασι τῆς παντρεμένης γυναίκας χωρὶς παιδιὰ εἶναι ἀκόμη πιὸ σαχλή.

Δεσποινίς: Καλὰ καὶ ἂν ἔχῃ κανεὶς τὴν ἀτυχία νὰ μὴ κάνῃ παιδιά;

Κυρία: Τὸ εἶπες καὶ σὺ πὼς εἶναι μιὰ...ἀτυχία. Μπράβο σου, βλέπω πὼς ἀρχίζεις νὰ συνέρχεσαι. Ἐνῷ ἀντιθέτως, κάθε παιδὶ εἶναι καὶ μιὰ καινούργια εὐτυχία στὸ σπίτι, στὴν οἰκογένεια.

Η. ΧΟΡΝ

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέρασαν τὴν τελευταία ἑβδομάδα τῆς Ἀποκρηᾶς μὲ ἀρκετὴ εὐθυμία. Τόσον αἱ ἰδιωτικαὶ δεξιώσεις ὅσον καὶ οἱ δημόσιοι χοροὶ ἐσημείωσαν ἀξιοζήλευτη ζωηρότητα.

Τὸ «κλοὺ»—μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς—τῆς ἑβδομάδος ἦταν τὸ μεγάλο χορευτικὸ γεῦμα εἰς τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας». Διακόσμησις τῶν διαφόρων αἰθουσῶν ἐξαιρετικὴ ἔδωσε τὸν τόνο τῆς εὐθυμίας. Συνωστισμὸς κόσμου ἀφάνταστος.

Μὲ ὑπόκρουσιν ξελιγωμένων φὸξ καὶ ζωηρῶν βιεννέζικων βάλς ἐχόρευεν ἀπειρία ζευγαριῶν, ἀποτελούντων μία πολύχρωμη παλέττα ἀπὸ φορέματα γαλάζια, λευκά, πολύχρωμα, μαῦρα, κόκκινα, μπροσσέ, ἀσημένια.

—Τὸν χορὸ ποικίλλουν νούμερα χορευτικά, μερικὰ τῶν ὁποίων εἶνε εὐχάριστα.

—Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀρχίζουν νὰ προσέρχωνται ντόμινα.

—Εἰς τὸ κοτιγιὸν περιελαμβάνοντο καὶ κοῦκλες, μερικὲς ὅμως... δασυπενθοῦσες τὴν ὄψιν.

—Παρίσταντο ὁ ὑφυπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ καὶ ἡ κ. Θ. Νικολούδη, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Γερμανίας καὶ ἡ πριγκήπισσα Ἔρμπαχ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Αὐστρίας καὶ ἡ βαρώνη Βῆμερ, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Κ. Σακελλαροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντ. Μπενάκη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀντ. Μάτσα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Μανέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δ. Ἀραβαντινοῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ζαλοκώστα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ψιακῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κανελλοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μελᾶ.

—Ἡ κ. Σακελλαροπούλου πολὺ ὤμορφη μὲ λιλὰ λαμέ.

—Πολὺ ὤμορφες ἡ κ. Λεωνίδα μὲ ἄσπρη τουαλέττα, ἡ κ. Π. Μπέμπη μὲ βιολὲ δαντέλλα.

—Ἐπίσης παρίσταντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μελᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Μακκᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλ. Σκαναβῆ, ἡ κ. Μεταξᾶ κομψότατη μὲ μαῦρα, ἡ κ. Σπηλιωτοπούλου ὤμορφη ἐμφάνισις μὲ μπλὲ-σιὲλ λαμέ, ἡ κ. Δενδραμῆ κομψότατη μὲ μαῦρα, ἡ κ. Ἔλλη Κανελλοπούλου ὤμορφη μὲ μαῦρο σιρέ.

—Κομψὲς ἐμφανίσεις: ἡ δεσποινὶς Λία Σκαναβῆ μὲ δαντέλλα γκρενά, ἡ κ. Ἀλ. Ράλλη ἐξ Ἀλεξανδρείας, ἡ κ. Μένινγκ μὲ ἄσπρη τουαλέττα, ἡ δεσποινὶς Ε. Ρικάκη μὲ κίτρινα, ἡ κ. Δελούδα μὲ ἄσπρα, ἡ δεσποινὶς Μπότη μὲ μὼβ κλοκὲ τουαλέττα, ἡ κ. Λένα Κανελλοπούλου ὤμορφη μὲ μαῦρα.

—Ἐπίσης παρίσταντο οἱ κ. κ. Ἀντ. Κ. Σταθᾶτος, Κ. Ζαρίφης, Ἀλμανάχος, Ἀλ. Ἀργυρόπουλος, Καρτάλης, Γρίβας, Ἀλ. Μάτσας.

—Ὡραῖες ἐμφανίσεις ἡ κ. Ἀντ. Μπενάκη μὲ ἄσπρα καὶ ζακέττα ρὸζ φούξιας, ἡ κ. Ἑλένη Σταΐκου μὲ βιολέ, ἡ κ. Πάτερσον μὲ ἀσημένια καὶ μὼβ δαντέλλα, ἡ κ. Δρούλλια μὲ ἄσπρη μπριγιὰντ τουαλέττα.

—Χαρακτηριστικῆς ὡραιότητος ἡ κ. Βουτσινᾶ μὲ μπροσσὲ χρυσὸ καὶ μαῦρο.

—Ἕνα γκρούπ ἀπὸ ὤμορφες: ἡ κ. Ἀρβανιτίδη μὲ λαμὲ ἀσημένιο καὶ μπλὲ σιέλ, ἡ κ. Καρρὲρ μὲ μπλὲ-τυρκουάζ, ἡ κ. Γουναράκη μὲ ἄσπρα, ἡ κ. Καίτη Γ. Γεωργιάδη μὲ ἄσπρα, ἡ κ. Κ. Μπότασι μὲ μαῦρα.

Ἐπίσης παρίσταντο καὶ πλῆθος ἄλλων ὡραίων ἐκπροσώπων τῆς κοσμικῆς ζωῆς τῆς πρωτευούσης.

⁂

Δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Γ. Πεσμαζόγλου τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην.

—Παρίσταντο ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μ. Μελᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ι. Ρωμάνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Μανέττα, ἡ κ. Γ. Μαντζαβίνου, ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Δούσμανη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μεν. Μεταξᾶ.

—Οἱ καλλιτεχνικὲς αἴθουσες διακοσμημένες μὲ σπάνια ἄνθη.

—Ἡ κ. Γ. Πεσμαζόγλου ἐδέχετο συμπαθέστατα φέρουσα λίαν κομψὴν τουαλέττα, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς θυγατρός της κ. Κανελλοπούλου—ὤμορφη ἐμφάνισις μὲ κόκκινη δαντέλλα.

—Ἐπίσης παρίσταντο ἡ κ. Δ. Μαξίμου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κύρου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χαριλάου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Βλάχου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σπ. Τρικούπη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δρούλλια, ἡ κ. Δόττη Μακκᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κοκκίδη, ἡ κ. Αἰκ. Βάττη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σπ. Μεταξᾶ, ἡ κ. καὶ ἡ δεσποινὶς Θεολόγη, ὁ κ. Ἀλ. Διομήδης, ἡ κ. Ἑλένη Σταΐκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Ζαρίφη, ἡ κ. Νέλλη Μικρουλάκη, ὁ ναυτικὸς ἀκόλουθος καὶ ἡ κ. Μωρίν.

—Χαριτωμένες αἱ δεσποινίδες Σεβαστοπούλου, Τρικούπη, Ἀργυροπούλου.

—Πολὺ ὤμορφες: ἡ κ. Λ. Καρέλλα μὲ κόκκινη δαντέλλα, ἡ κ. Μαλαμίδη μὲ μαῦρα καὶ πράσινο καπέλλο.

—Ξεχωριστὴ σιλουέττα ἡ κ. Ζαλοκώστα μὲ μαῦρα.

—Ἡ κ. Ν. Καρέλλα ἐξαισίας κομψότητος μὲ μαῦρα καὶ θαυμάσιο καπέλλο.

⁂

Ἐξαιρετικὴ ἐπίσης δεξίωσις παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ἠλ. Ἠλιάσκου.

Παρευρέθησαν ἡ πρέσβειρα τῆς Ἀγγλίας λαίδη Οὐατερλόου, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας καὶ ἡ κ. Φιλότι, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τσεχοσλοβακίας καὶ ἡ κ. Παλιέ, ὁ πρεσβευτὴς τῆς Τουρκίας καὶ ἡ κ. Ρουσὲν Ἐσρέφ, ἡ πριγκήπισσα Ἔρμπαχ, ὁ πρεσβευτὴς καὶ ἡ κ. Κ. Σακελλαροπούλου, ὁ γραμματεὺς τῆς ἰταλικῆς πρεσβείας καὶ ἡ μαρκησία Σεραφίνι, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Καφάλη, ὁ στρατιωτικὸς ἀκόλουθος καὶ ἡ βαρώνη Περονέ, ὁ γραμματεὺς τῆς γαλλικῆς πρεσβείας κ. Περφίτ, ὁ κ. Βαλεάνο.

—Κομψότατες: ἡ κ. Μάγδα Σακελλαροπούλου καὶ ἡ κ. Λιότιτς μὲ μαῦρα καὶ καπέλλα πολὺ σὶκ μαῦρα.

—Παρίσταντο ἐπίσης: ἡ κ. Α. Ρωμάνου, ἡ κ. Λιλὴ Μπαλτατζῆ, ἡ κ. Ἑλένη Μποσμπούλη, ἡ κ. Γ. Μαντζαβίνου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Μανέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλ. Χωρέμη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀθηνογένους, ἡ κ. Α. Φραντζῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Ἠλιάσκου, ἡ κ. Φραγκιᾶ, ἡ κ. Λιάμπεη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Α. Μιχαλοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Γ. Μακκᾶ, οἱ κ. κ. Ἀλ. Πάλλης, Χαϊκάλης, Τριανταφυλλίδης, Καρτάλης, Κριεζῆς, Ι. Συνιόσογλου, Ἀθανασιάδης.

—Μὲ κομψὲς τουαλέττες μαῦρες καὶ καπέλλα μαῦρα καὶ ἄσπρα λουλούδια ἡ κ. Αἰκ. Βάττη, ἡ κ. Λιάμπεη.

—Πολὺ ὤμορφες οἱ δεσποινίδες Χωρέμη καὶ Ἀθηνογένους.

—Ἡ κ. Ἠλιάσκου ἔφερε κομψὴ μαύρη τουαλέττα καὶ ἐδέχετο μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὴν ἁβρότητα.

⁂

Ὁ χορὸς τῆς «Ἐθνικῆς Στέγης» εἶχε συγκεντρώσει ἐκλεκτὸ καὶ ὡραῖο κόσμο.

—Οἱ αἴθουσες τῆς «Μεγάλης Βρεττανίας» παρουσίαζαν ὡραιότατο θέαμα. Φορέματα σὲ χρώματα μὼβ, ἄσπρα, πράσινα, βιολέ. Μεταξὺ αὐτῶν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ νέα φορέματα δαντελλένια ἢ τούλινα πολύχρωμα καὶ ἐμπριμὲ «σιρέ».

—Πολλὲς μάσκες, οἱ ὁποῖες προσέδιδαν πολὺ κέφι. Ἰδιαιτέρως ἐθαυμάσθη μία κομψοτάτη συντροφιὰ μὲ ντόμινα θαυμάσια μαῦρα καὶ κόκκινα, ἡ ὁποία διεκρίθη διὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ χιοῦμορ της.

—Παρίσταντο: ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσουδεροῦ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Λ. Ρούφου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Θ. Μανέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κανελλοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀλ. Χωρέμη, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μελᾶ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χαριλάου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Δρούλλια, ἡ κ. Μ. Συνιόσογλου, ὤμορφη μὲ μαῦρο βελοῦδο, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀργυροπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σκαναβῆ.

—Ἡ κ. Ἀβέρωφ χαριτωμένη μὲ ἐμπριμέ.

—Πολὺ ὤμορφες ἡ κ. Πλ. Νεγρεπόντη μὲ λαμὲ ἐμπριμέ, ἡ κ. Βασιλειάδη μὲ τουαλέττα χρυσῆ.

—Ἡ κ. Ε. Θ. χαρακτηριστικῆς κομψότητος.

—Ἡ δεσποινὶς Ἀλέκα Μαζαράκη ὡραιοτάτη μὲ μπλὲ-σιὲλ ταφτᾶ.

—Ἡ δεσποινὶς Χωρέμη ἰδιότυπη ὠμορφιὰ μὲ ζωρζὲτ λευκή. Ἡ δεσποινὶς Λία Καμπᾶ—θαυμασθεῖσα ἐμφάνισις—μὲ τουαλέττα μπλὲ-γκριπλισσέ.

Χ.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἡ καρδιὰ τοῦ Χιαλμὰρ

(Τοῦ ΛΕΚΟΝΤ ΝΤΕ ΛΙΛ)

Ἡ νύχτα εἶναι φωτεινή, ὁ ἄνεμος παγωμένος καὶ τὸ χιόνι βαμμένο κόκκινο. Χίλιοι ἀντρειωμένοι κοίτονται ἐκεῖ κάτω, χωρὶς μνῆμα, μὲ τὰ μάτια ἀγριεμένα, σφίγγοντας στὴ φούχτα τους ἀκόμα τὰ σπαθιά τους. Κανένας δὲν κουνιέται... Ἀπὸ πάνω τους κυκλοπετοῦν, κρώζοντας πένθιμα, μεγάλα μαῦρα νυχτοπούλια. Τὸ φεγγάρι χύνει παντοῦ τὸ ψυχρό, χλωμό του φῶς...

Ὁ Χιαλμὰρ ἀνασηκώνεται λίγο ἀνάμεσα στοὺς ματοκυλισμένους νεκρούς, κρατώντας ἀκόμα τὸ ματοκυλισμένο του σπαθί. Τὸ αἷμα πέφτει ἀπὸ τὰ πλευρά του σὲ χοντρὰ παγωμένα κομμάτια.

— Ἀλλοίμονο! λέει ὁ Χιαλμάρ. Ἔχω ἀκόμα λίγη πνοή, ἀνάμεσα σὲ τόσα κουφάρια παλληκαριῶν, ποὺ τὸ πρωῒ γελοῦσαν καὶ τραγουδοῦσαν δυνατὰ σὰν κοτσύφια μέσ' στὰ πυκνὰ θάμνα... Τώρα ὅλοι βουβαθῆκαν... Ἡ περικεφαλαία μου κομματιάσθηκε, ἡ πανοπλία μου ἔσπασε κι' ἀπ' τὸ πελέκι μου ξέφυγαν τὰ καρφιά... Νά, καὶ τὰ μάτια μου ἀκόμα στάζουν αἷμα... Γροικῶ μακρυὰ ἕνα ἄπειρο μουρμουρητό, ὅμοιο μὲ τὰ βογγητὰ τῆς θάλασσας, κάτι σὰν οὔρλιασμα ἀγέλης λύκων... Ἔλα κι' ἀπὸ δῶ, γενναῖε μου κόρακα, ἀνθρωποφάγε, ἄνοιξε τὸ στῆθος μου μὲ τὸ ἀτσαλένιο ράμφος σου, γιατὶ αὔριο θἆναι ἀργά. Πάρε τὴν καρδιά μου καὶ πήγαινέ την ὁλόθερμη στὴν κόρη τοῦ Οὐλμὲρ... Στὴν Οὐψάλ, ὅπου οἱ Γιάρλοι πίνουν τὸ κρασί τους καὶ τραγουδοῦν ὅλοι μαζὶ τσουγκρίζοντας τὶς χρυσὲς κανάτες τους, πέταξε μ' ἕνα φτερούγισμά σου. Ζήτησε τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου καὶ δός της τὴν καρδιά μου... Στὴν κορφὴ τοῦ πύργου, ὅπου κουρνιάζουν οἱ κουροῦνες, θὰ τὴν ἰδῇς νὰ κάθεται μπροστὰ σ' ἕνα παράθυρο, ντυμένη στ' ἄσπρα.

Τὰ μαλλιά της εἶναι κατάμαυρα, τὰ μάτια της πιὸ φωτεινὰ κι' ἀπ' τ' ἄστρα τῶν ὠμορφων βραδυῶν κι' ἀπὸ τ' αὐτιά της κρέμονται δυὸ ἀσημένια σκουλαρίκια.

Πήγαινε, μαῦρε ἀγγελιοφόρε, καὶ πές της καθαρὰ πὼς τὴν ἀγαπῶ πάντα. Δός της κατόπιν τὴν καρδιά μου! Θ' ἀναγνωρίσῃ πὼς εἶναι κόκκινη καὶ σταθερὴ κι' ὄχι τρεμουλιάρικη καὶ ψυχρή, καὶ τότε, ὦ κόρακα, ἡ κόρη τοῦ Οὐλμὲρ θὰ σοῦ χαμογελάσῃ... Ἐγὼ τώρα πεθαίνω. Ἡ ψυχή μου κυλάει ἀπὸ τὶς εἴκοσι πληγές μου. Πιῆτε ἐσεῖς, λύκοι, τὸ αἷμα μου. Νέος, γενναῖος, γελαστός, ἐλεύθερος καὶ χωρὶς στίγματα, πάω νὰ κάτσω μαζὶ μὲ τοὺς Θεοὺς στὸν ἥλιο.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΤΩΝ ΔΑΝΩΝ

Ὁ Ἀδὰμ καὶ ἡ Εὔα

Οἱ Δανοὶ χωρικοὶ διηγοῦνται τὸν ἀκόλουθον περίεργο μῦθο γιὰ τοὺς πρωτοπλάστους:

Ὁ Ἀδὰμ ἐκάθονταν ἕνα ζεστὸ μεσημέρι στὸν Παράδεισο κάτω ἀπὸ μιὰ μπανανιὰ καὶ ἀποκοιμήθηκε. Ὀνειρεύεται πὼς ὁ Θεὸς τοῦ κόβει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὰ πλευρά του. Ξυπνᾷ μὲ μιὰ φωνὴ πόνου. Πραγματικὰ ὁ Θεὸς εἶναι ἐμπρός του. Μὰ στὸ πλάϊ του εἶναι καὶ μιὰ ἄλλη δειλὴ ἀνθρώπινη μορφή, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ τὴ βλέπει ὁ Ἀδάμ. Εἶναι μία γυναίκα. Ἡ ὠμορφιά της θαμπώνει τὸν Ἀδάμ. Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ λέει:

— Σοῦ ἔδωσα ἕνα ὡραῖο κῆπο γεμᾶτο καρποὺς γιὰ νὰ τρώῃς ὅ,τι θέλεις. Σοῦ ἔδωσα καὶ ὅλα τὰ ζῶα νὰ σὲ διασκεδάζουν καὶ νὰ σὲ συντροφεύουν. Μὰ ξέρω πὼς ἡ καρδιά σου ἐζητοῦσε κάτι ἄλλο. Ἔκοψα λοιπὸν μιὰ πλευρά σου, ἐνῷ ἐκοιμᾶσο, καὶ ἔπλασα τὴν γυναῖκα γιὰ νὰ σὲ συντροφεύῃ καὶ νὰ σὲ βοηθῇ. Αὐτὴ εἶναι ἡ Εὔα. Πέρασε μαζί της τὴν ζωὴν σου ὅπως σ' ἀρέσει.

Αὐτὰ εἶπεν ὁ Θεὸς καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

Τὸ βράδυ ξαναγύρισεν ὁ Θεὸς στὸν Παράδεισο καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ἀδάμ, Ἀδάμ, ποῦ εἶσαι;

Ὁ Ἀδὰμ φθάνει βιαστικά. Πέφτει στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ καὶ λέει:

— Ὦ, Θεέ μου! Κόψε ὅλα τὰ πλευρά μου καὶ φτιάσε τα γυναῖκες γιὰ μένα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ σκοτεινιάζει. Καὶ διώχνει ἀμέσως ὁ Πλάστης τὸν Ἀδὰμ ἀπ' ἐμπρός του.

— Πάρε τὸ σπαθί σου, φωνάζει στὸν Ἀρχάγγελο. Βλέπεις αὐτὸν τὸν ἄνδρα καὶ αὐτὴ τὴ γυναῖκα; Διῶξε τους ἀπὸ τὸν κῆπο μου νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν στὴν ἔρημο!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΗΣ
Ἀνώνυμος Ἑταιρεία
«ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ»
Γραφεῖα: Βουλῆς 1
Τυπογραφεῖα Παλαμήδου 4
ΤΗΛ. ΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.461
ΤΗΛ. ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩΝ 30.297

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Ἡ Γυναῖκα

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ: ΡΟΖΑ ΑΝΤ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
19
ΜΑΡΤΙΟΥ
1937

ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α'
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 2

Ἀριθμὸς φύλλου 20

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΜΑΣ ΕΡΕΥΝΕΣ

ΤΙ ΓΝΩΜΗ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ;

ΚΑΙ ΠΡΙΝ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ ΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΣΤΟ περασμένο μας τεῦχος δώσαμε τὶς γνῶμες δυὸ ἐκλεκτῶν νέων συγγραφέων, τῶν κ. κ. Γ. Θεοτοκᾶ καὶ Δ. Φωτιάδη. Σήμερα μᾶς ἀπήντησαν τρεῖς ἄλλοι γνωστοὶ καὶ ἀγαπητοί μας νέοι συγγραφεῖς: ὁ συγγραφεὺς τῆς «Παρακμῆς τῶν Σκληρῶν», τῆς «Μενεξεδένιας Πολιτείας» καὶ τοῦ «Αὐτοκράτορος Μιχαὴλ» ποὺ παίχθηκε στὸ Ἐθνικὸ Θέατρο κ. Ἄγγελος Τερζάκης καὶ οἱ κ.κ. Γ. Πράτσικας καὶ Κλ. Παράσχος.

Καθεὶς εἶναι ἐλεύθερος ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ νὰ ἐκφράσῃ τὶς γνῶμες του γιὰ τὸν προορισμὸ τῆς γυναίκας καὶ γιὰ τὸν βαθμὸ τῆς ἐξελίξεώς της.

Οἱ ἀναγνώστριες καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ μπορέσουν στὸ τέλος νὰ μᾶς ποῦν τί καὶ οἱ ἴδιοι σκέπτονται.

* * *

— Βρίσκετε πὼς ἐξελίχθηκε ἡ Ἑλληνίδα κ. Παράσχο;

— Ἀπὸ ὡρισμένες ἀπόψεις ναί, ὅπως λ. χ. ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς γενικῆς ἐμφανίσεως καὶ κινήσεώς της πρὸς τὴν κοινωνία. Σκέπτεται πιὸ ἐλεύθερα, πιὸ τολμηρὰ παρ' ὅ,τι ἄλλοτε, ἔχει ἕνα πιὸ ἁδρό, (παριστάνει αὐτὸ ὅ,τι πρέπει καμμιὰ φορὰ) αἴσθημα τῆς πραγματικότητας, ἀντιμετωπίζει τὴν κοινωνία καὶ τὴ ζωὴ πιὸ θαρραλέα, ἰδίως ἡ Ἑλληνίδα ποὺ ἐργάζεται καὶ ποὺ εἶναι ὁπωσδήποτε χειραφετημένη οἰκονομικά. Ψυχικὰ ὅμως, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ δηλαδὴ τὴν καλλιέργεια τοῦ ἐσωτερικοῦ της κόσμου, ἡ Ἑλληνίδα, στὴ μεγάλη πλειονότητα, τόσο ἡ ἀστὴ καὶ ἡ μεγαλοαστὴ — αὐτὴ πρὸ πάντων — βρίσκεται ἀκόμη σήμερα πολὺ κάτω. Ἐνδιαφέρεται περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει γιὰ τὴν ἐξωτερική της ἐμφάνισι — ντύσιμο, λοῦσο. Ἀπὸ τὸ βιβλίο, ἀπὸ τὴ μουσικὴ περνᾷ ξώπετσα, βιαστικά, ζητᾷ κι' ἐκεῖ τὴν ἐπίδειξι ἰδίως καὶ τὸ σκότωμα τοῦ καιροῦ. Μὲ τέτοια νοοτροπία εἶναι φυσικὸ νὰ ἔχῃ καὶ φτωχὴ ἠθικὴ καὶ ψυχικὴ ζωὴ ἡ Ἑλληνίδα. Προβλήματα δὲν ἀντικρύζει. Μόνο πρόβλημα γιὰ τὴν ἀνύπαντρη εἶναι ὁ γάμος καὶ γιὰ τὴν παντρεμένη ἡ καλοπέρασις. Βέβαια γιὰ τὴν τέτοια διαμόρφωσί της δὲν εὐθύνεται ἀποκλειστικὰ ἡ Ἑλληνίδα. Εἶναι κι' αὐτὴ ὅπως καὶ ὁ Ἕλληνας προϊὸν ἑνὸς πλήθους παραγόντων ποὺ ἐνεργοῦν ἐπάνω της μὲ ἀμείλικτη ἀναγκαιότητα. Εὐθύνονται ὅμως σὲ κάποιο μέτρο καὶ οἱ ἴδιες, στὸ μέτρο ἀκριβῶς ποὺ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐλεύθερος καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ διαμορφώνῃ τὸν ἐσωτερικό του τοὐλάχιστο κόσμο ὅπως θέλει. Ἂν ἡ σημερινὴ Ἑλληνίδα δὲν ἔχει πνευματικὲς ἢ ψυχικὲς ἀνάγκες, φταίει γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἴδια. Στὸν κατήφορο τῆς εὔκολης καὶ ρηχῆς ζωῆς ἐγκαταλείπεται χωρὶς καμμιὰ ἀντίστασι. Καὶ αὐτὸ ἀργοπορεῖ καὶ τὴ δική της οὐσιαστικὴ ἐξέλιξι καὶ δὲν ἀφίνει ν' ἀνεβῇ καὶ ὅλο γενικὰ τὸ ἐπίπεδο τῆς νεοελληνικῆς ζωῆς».

* * *

Ὁ κ. Τερζάκης προτιμᾷ νὰ μᾶς πῇ γενικὰ τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὸν προορισμὸ τῆς γυναίκας.

Ἂς τὸν ἀκούσωμε:

—Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ν' ἀναγάγω τὴν ἐρώτησί σας αὐτή, καθὼς καὶ ὅλες τὶς πιθανές σας ἑπόμενες, ὅπως καὶ τὶς ἀπαντήσεις μου, σὲ μιὰ κοινὴ κι' ἀδιαίρετη ἀρχή: Ἡ κοινωνικὴ ὕπαρξις τῆς γυναίκας πάντοτε, μὰ κυριώτατα στὴν ἐποχή μας, στηρίζεται σὲ μιὰ βαθειὰ διχοστασία. Στὴν ἐπιταγὴ τῆς Φύσεως, ποὺ τῆς ὥρισε ἕνα ρόλο ἀνώτερο στὴ ζωή μας, καὶ στὴ ματαιοδοξία τῶν γυναικῶν ποὺ ἀναζητοῦν διαρκῶς ἄλλες ἐκδηλώσεις ποικιλότροπες, δρόμους γιὰ νὰ διοχετεύσουνε τὴν ὄψιμή τους ματαιοδοξία. Ὁ ἕνας αὐτὸς καὶ ἀναντικατάστατος ρόλος εἶναι ὁ ρόλος τῆς μητέρας. Κάθε ἀνωτερότητα, κάθε εὐγένεια, κάθε διάκριση μέσα στὴ ζωὴ καὶ τὴν κοινωνία ποὺ μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσῃ μιὰ γυναῖκα, ξεκινάει καὶ καταλήγει σ' αὐτὸ τὸ μοναδικὸ καὶ μεγαλειώδη ρόλο της: μητέρα τῆς ζωῆς. Μητέρα ὄχι σαρκικὴ μονάχα, ἀλλὰ καὶ πνευματική, πλᾶσμα μὲ ὑγεία σωματικὴ καὶ ἠθική, ἰσορρόπηση ἐνστίκτου καὶ πνεύματος, ἄξιες νὰ συλλάβουν νὰ δώσουν τὸ φῶς καὶ τὴν ἀνατροφὴ στὶς γενεὲς τῶν ἐπερχομένων.

»Δυστυχῶς ἐλάχιστες γυναῖκες καταλαβαίνουν τὸν προορισμό τους αὐτὸ στὸ πραγματικό του βάθος. Ὁ «πολιτισμὸς» τῆς ἐποχῆς μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ ἐκζήτηση μάταιη ὅσο κι' ἀνόητη, τὴν προσπάθεια ν' ἀρνηθοῦμε οἱ ἄνθρωποι τὴν καταγωγή μας ἀπὸ τὸ κυρίαρχο ἔνστικτο. Ἀντὶ νὰ τὸ καλλιεργήσουμε καὶ νὰ δώσουμε στὶς λειτουργίες του τὴν πιὸ δυνατὴ ἐξελιγμένη κι' ἀποπνευματωμένη μορφή, τὸ ἀπαρνιόμαστε, κορδακιζόμαστε πὼς ἀνήκουμε σὲ μιὰ γενεὰ ἀνώτερη, διακοσμητική, μιὰ γενεὰ ζώων πολυτελείας. Τὸ ἴδιο καὶ οἱ γυναῖκες. Γιὰ τὸν ἄντρα ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἔχει πολλοὺς δρόμους ἀναπτύξεως καὶ ἐπιδείξεως. Γιὰ τὴ γυναῖκα ἕνα καὶ μόνο: Τὴ μητρότητα. Κι' ἡ ὠμορφιά, κι' ἡ χάρι, κι' ἡ κομψότητα, καὶ τὸ πνεῦμα ἐκεῖ ὁδηγοῦν, καὶ δικαιώνονται ὅταν ὁδηγοῦν ἐκεῖ. Ὅταν δὲν ἀποτελοῦν μέσα ἀλλὰ σκοπό, τότε περιάγουν τὴ γυναῖκα σὲ μιὰ βαθμίδα κατώτερη, δευτερεύουσα μέσα στὴ ζωή, διακοσμητικὴ ὅπως εἶπα, ἕνα εἶδος προορισμοῦ ζώου πολυτελείας, λουλοὺ τοῦ καναπέ...

»Ὅταν ἀντικρύζω μιὰ γυναῖκα, μονάχα μ' αὐτὸ τὸ μέτρο τὴν κρίνω καὶ συγχωρεῖστε με ἂν μπορῶ νὰ θεωρηθῶ κάπως βάναυσος ἢ κάπως πολὺ ἀπόλυτος: Μὲ τὸ μέτρο ἂν εἶναι ἄξια νὰ γίνῃ μητέρα, μητέρα μὲ τὸ σῶμα καὶ μὲ τὸ νοῦ. Ἂν γι' αὐτὸ δὲν κάνει, δὲν κάνει γιὰ τίποτε. Συνηθίζω νὰ βλέπω τὰ πράγματα ἀπὸ μιὰ ἄποψι κάπως γενικώτερη καὶ σύμφωνα μ' αὐτὴ σᾶς λέω ὅτι, σὰν ἄνθρωπος πρῶτα, ποὺ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ εἴδους, καὶ σὰ ρωμηὸς ὕστερα, δὲν λησμονῶ ποτὲ ἕναν κάποιο ἀφορισμὸ τοῦ Ἴωνος Δραγούμη: «Εἴμαστε λαὸς καινούργιος»! Ἔ, λοιπόν... Σὰ λαὸς καινούργιος ἔχουμε πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἀνάγκη ἀπὸ μητέρες. Μητέρες ὑγείας σωματικῆς καὶ ἠθικῆς, μητέρες πολιτισμοῦ».

— Νομίζετε πὼς ἐξελίχθη ὅσο πρέπει ἡ σημερινὴ Ἑλληνίδα;

— Ὄχι! Ὑπάρχει μιὰ ἐξέλιξις ἐξωτερική, ἐπιπόλαια ὅσο καὶ διάχυτη, μιὰ αὔξουσα τοῦ «διακοσμητικοῦ» στοιχείου ποὺ σᾶς ἔλεγα πρίν. Δὲν μιλῶ γιὰ τὶς ἐξαιρέσεις. Ὅμως, πολὺ φοβᾶμαι, πὼς οἱ νεώτερες γενεὲς εἶναι πολὺ λιγώτερο κατάλληλες νὰ ἐκπληρώσουν τὸν προορισμὸ τῆς μητρότητος ἀπὸ τὶς προηγούμενες. Ἴσως ὑπάρχει ἕνα σχετικὸ ἀνέβασμα τοῦ μέσου ἐπιπέδου μορφώσεως. Μὰ δὲν ὑπάρχει ἀκόμη ἡ βαθειὰ ἐκείνη συνειδητοποίησις τῆς ἀνθρωπίνης ἀποστολῆς της στὴ γυναῖκα, ἡ σοβαρή, ἡ αὐστηρὴ συναίσθησις τῶν καθηκόντων της μέσα στὴν ἀνθρώπινη ζωή.

»Ὅμως αὐτὰ εἶναι ζητήματα πλατειά, πολὺ πλατειά, ποὺ θὰ ἤθελαν τεράστια ἀνάπτυξι. Τὰ ἐρωτήματά σας ἀνακινοῦν μέσα μου ὁλόκληρους κόσμους ἀπὸ σκέψεις. Πρέπει νὰ γίνῃ μία μεγάλη σταυροφορία γιὰ νὰ ξεσκλαβωθῇ ἡ Ἑλληνίδα, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσί της ἀπὸ τὸ μεσαιωνισμό, νὰ ξεσκλαβωθῇ ἀπὸ τὸ μαϊμουδισμό».

— Καὶ ἡ λογοτεχνία μας πῶς εἶδε τὴν γυναῖκα;

— Ἡ λογοτεχνία δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ οἰκοδομήσῃ ἐξαιρετικοὺς τύπους γυναικῶν γιατὶ οἱ ἐξαιρετικὲς γυναῖκες στὴν Ἑλλάδα εἶναι περισσότερον τοῦ δέοντος «ἐξαιρέσεις». Ἡ ψυχή τους δὲν ἔχει βάθος. Ἡ Ἄννα Καρενίνα δὲν εἶναι μιὰ σνὸμπ κοκοτούλα, ἔστω κι' ἀστή. Μόλις ἀρχίζομε νὰ ἔχουμε μερικὲς παρωδίες τῆς Ἔμμας Μποβαρύ...».

* * *

Ἐπίσης ὁ ἀγαπητὸς λογοτέχνης κ. Πράτσικας μᾶς ἔστειλε τὶς παρακάτω ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ὑποβάλαμε:

— Πῶς βλέπετε ἐσεῖς τὴ γυναῖκα στὴν Ἑλλάδα, σὰν ἐργαζομένη, σὰν διανοουμένη, σὰν γυναῖκα τῶν σαλονιῶν καὶ ποιὸς εἶναι ὁ ρόλος της γενικώτερα στὴν ἑλληνικὴ ζωή;

— Τὸ ἐρώτημά σας θὰ χρειαζόταν ειδικὴ μελέτη ποὺ ἀσφαλῶς καὶ ἐνδιαφέρον θὰ εἶχε καὶ πολλὲς συζητήσεις θὰ προκαλοῦσε. Ἂν ἀναλογισθοῦμε, ὅτι ἐδῶ καὶ κάμποσα χρόνια, πρὸ πάντων στὴν προπολεμικὴν ἐποχή, ἡ γυναῖκα δὲν ἦταν γιὰ τὸν ἄντρα παρὰ μιὰ σκλάβα, ὑποταγμένη στὸν ἐγωϊσμό του καὶ στὶς ἰδιοτροπίες του, ποὺ δὲν εἶχε ἄλλην ἀποστολὴ παρὰ νὰ ὑπακούῃ τυφλά, χωρὶς κανένα δικαίωμα, ἡ πρόοδος ἀπὸ τότε ὡς σήμερα εἶναι ἀναμφισβήτητα μεγάλη. Ὁ Ρωμηὸς τὴν θεωροῦσε σὰν πραγματικὸ ὑποζύγιο κι' ἀκόμα σὲ πολλὲς ἐπαρχίες καὶ σὲ ἀπομακρυσμένα χωριά, ἡ γυναῖκα εἶναι σήμερα γιὰ τὸν ἄντρα ἕνα πλᾶσμα ὑποδεέστερο, ποὺ δὲν πρέπει νἄχῃ ἄλλη θέλησι κι' ἄλλα ἰδανικὰ καὶ πόθους παρὰ τὴ θέλησι καὶ τὰ ἰδανικὰ τοῦ δεσμώτου της. Ἡ ἀντίληψις αὐτὴ ριζωμένη βαθειὰ ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας καὶ γενικὰ τῆς ἀνατολίτικης νοοτροπίας, ἔδωσε ἀφορμὴ σὲ πολλὲς ἐγκληματικὲς πράξεις, σὲ πολλὲς παρεξηγήσεις, πρὸ πάντων σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ζητήματα τῆς ἠθικῆς. Ἡ περίφημη «τιμὴ τοῦ ἀδελφοῦ», αὐτὸ τὸ βάρβαρο καὶ ἀκατανόητο ἔθιμο, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται πρὸς αἶσχος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ζητῶ τὴν ἀπόλυτη ἐλευθερία τῆς γυναίκας ποὺ εἶναι πλασμένη γιὰ τὸν ἔρωτα, ποὺ ἔχει κι' αὐτὴ τὰ ἴδια δικαιώματα στὴ ζωή, ὅπως καὶ ὁ ἄντρας. Μὰ γιὰ νὰ ἐπιβληθῇ μιὰ τέτοια εὐρύτερη ἀντίληψις χρειάζεται μόρφωσις, χρειάζεται ἀπολύτρωσις τῆς ψυχῆς ἀπὸ δεισιδαιμονίες καὶ προλήψεις. Καὶ ἡ μόρφωσις αὐτὴ πρέπει ν' ἀρχίσῃ πρῶτα ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Φυσικά, ἡ Ἑλληνίδα ποὺ ἔχει ἀξιοπρέπεια ἔμφυτη, γνωρίζοντας καλλίτερα τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, θὰ ἀκολουθήσῃ τὸ σωστὸ δρόμο χωρὶς νὰ παρεκτραπῇ.

»Ἡ ἐργαζομένη γυναῖκα παραμένει πάντα στὸ περιθώριο κι' ὅλη της ἡ φιλοδοξία εἶναι ν' ἀποκτήσῃ μιὰ θέσι δακτυλογράφου γιὰ νὰ μπορῇ πιὸ ἄνετα ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰ ἔξοδά της. Γνωρίζω ὅτι μέσα στὶς ἐργαζόμενες Ἑλληνίδες ὑπάρχουν πολλὲς μὲ ἀναμφισβήτητη ἀξία, μὲ ἱκανότητες ποὺ θὰ τὶς ἐζήλευαν οἱ ἄνδρες, καὶ ὑπάρχουν κοπέλλες ποὺ ἔφθασαν στὸ βαθμὸ τοῦ τμηματάρχου μονάχα μὲ τὴν ἐξυπνάδα τους καὶ τὰ προσόντα τους. Μερικὲς ἔγιναν καὶ δημοσιογράφοι, ἴσως ἀπὸ ἀνία. Καμμιὰ ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἔφθασε κάπου, ὅτι ἀπέκτησε ἕνα μεγάλο ὄνομα στὴ μουσική, στὰ γράμματα, στὴν ἐπιστήμη, στὸ δημόσιο βίο...

»Ὅσο γιὰ τὶς διανοούμενες, ἐκτὸς ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ποὺ ἔχουν πραγματικὸ ταλέντο, οἱ ἄλλες θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἔμεναν στὴν κουζίνα. Μοῦ ἀρέσουν οἱ μορφωμένες γυναῖκες, ἐκεῖνες μὲ τὶς ὁποῖες μπορεῖς νὰ συζητήσῃς ὁποιοδήποτε θέμα ἐλεύθερα, χωρὶς περιορισμούς, ἀλλὰ συχαίνομαι ὅλες αὐτὲς ποὺ ποζάρουν γιὰ διανοούμενες. Καὶ δὲν ὑπάρχει, γιὰ μένα τοὐλάχιστον, πιὸ γελοία περίπτωσις, ἀπὸ τὸν κωμικὸν ἐκεῖνον «Ἀγῶνα τῆς Γυναίκας».

»Στὴν Ἑλλάδα, ὅπου τὸ πνεῦμα τῆς σοβαρότητος λείπει συχνὰ κι' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρες, ἡ γυναῖκα ἀντὶ νὰ κατακτήσῃ συνειδητὰ τὴ θέσι της στὴν κοινωνία, προσπάθησε νὰ μιμηθῇ κατὰ τὸν πιὸ ἀνούσιο τρόπο ξένα πρόσωπα. Θὰ ἤθελα ἡ Ἑλληνίδα νὰ καταλάβῃ καλλίτερα καὶ βαθύτερα τὸν προορισμό της, νὰ νοιώσῃ ὅτι κι' αὐτή, ὅπως κάθε γυναῖκα, εἶναι πλασμένη γιὰ μητέρα, γιὰ σύζυγος, γιὰ ἐρωμένη. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι φιλολογία τῆς κακῆς ὥρας καὶ τῆς χειροτέρας μορφῆς.

»Ὅσο τώρα γιὰ τὶς κοσμικὲς κυρίες, τὸ μυαλουδάκι τους δὲν θὰ φθάσῃ ποτὲ ψηλότερα ἀπὸ τὴ μόδα, τὸ κουτσομπολιό, τὸν κινηματογράφο, τὴ γκαρσονιέρα. Ὑπάρχουν βέβαια ἐξαιρέσεις. Ἀλλὰ ὁ σνομπισμὸς ἐσκότωσε ὅ,τι καλλίτερο εἶχε μέσα της ἡ Ἑλληνίδα: τὴν ἀτομικότητά της.

»Ἂς μὴ ματαιοπονοῦμε: ἡ Ἑλληνίδα θ' ἀλλάξῃ ριζικὰ ὅταν ἀλλάξῃ μέσα της ὁ ἐσωτερικὸς κόσμος. Αὐτὸ εἶναι ζήτημα χρόνου καὶ βαθειᾶς μορφώσεως. Καὶ θὰ εἶναι εὐτύχημα, γιατὶ δὲν τῆς λείπουν οἱ ἀρετές, οὔτε ἡ ἐξυπνάδα, οὔτε ἡ εἰρωνεία, οὔτε ἡ θέλησις, οὔτε ἡ ἐπιμονή. Πρέπει ὅμως νὰ ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ τὶς προλήψεις καὶ πρέπει πρὸ πάντων νὰ καταλάβῃ ὅτι οἱ ἄνδρες ζητοῦν ἀπ' αὐτὲς τὴν εἰκόνα τοῦ ἰδανικοῦ τους.

»Ὑπάρχουν Ἑλληνίδες ἀνώτερες ἀπὸ τὶς Εὐρωπαῖες. Ἀλλὰ τὸν συναισθηματικό τους κόσμο τὸν καταστρέφει συχνὰ ἡ λογική. Ἢ θὰ παραλογίζωνται ἢ θὰ λογικεύωνται. Πρέπει νὰ βροῦν τὸν μέσον ὅρο. Τότε οἱ Ἑλληνίδες θ' ἀποβοῦν τὰ πιὸ ἀξιολάτρευτα πλάσματα, γιατὶ θὰ εἶναι σύντροφοι καὶ ὁδηγοὶ πολύτιμοι τοῦ ἀνδρός. Θὰ ὠμορφαίνουν τὴ ζωή του, θὰ ἔχουν εἰλικρίνεια καὶ ἁπλότητα. Καὶ μέσα στὰ μάτια τους, ποὺ εἶναι ἴσως τὰ ὡραιότερα μάτια τοῦ κόσμου, ὁ ἄνδρας θὰ βρίσκῃ τὸ αἰώνιο παιγνίδι τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς, θὰ βρίσκῃ τὴν πιὸ φλογερὴ ἐσωτερικὴ ζωή, τὴν πιὸ ἄγρυπνη εὐαισθησία. Τότε, μόνον τότε, ἡ Ἑλλάδα θἄχῃ πολλὰ νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὶς Ἑλληνίδες». Δ. Σ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οἱ γνῶμες τοῦ κ. Μαλακάση κλπ.

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΧΑΛΑΣΜΑΤΑ

Γύρισα στὰ ξανθὰ παιδιάτικα λημέρια,
γύρισα στὸ λευκὸ τῆς νιότης μονοπάτι,
γύρισα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ θαυμαστὸ παλάτι
γιὰ μὲ χτισμένο ἀπ' τῶν Ἐρώτων τ' ἅγια χέρια.
Τὸ μονοπάτι τὄπνιξαν οἱ ἀρκουδοβάτοι,
καὶ τὰ λημέρια τἄκαψαν τὰ μεσημέρια,
κ' ἕνας σεισμὸς τὄρριξε κάτου τὸ παλάτι,
καὶ μέσ' στὰ ἐρείπια τώρα καὶ στ' ἀποκαΐδια
ἀπομένω παράλυτος: σαῦρες καὶ φίδια
μαζί μου ἀδερφοζοῦν οἱ λῦπες καὶ τὰ μίση·
καὶ τὸ παλάτι ἕνας σεισμὸς τὄχει γκρεμίσει.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τρηλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38576

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΠΟΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

ΤΗΣ κ. ΚΛΕΑΡΕΤΗΣ ΔΙΠΛΑ - ΜΑΛΑΜΟΥ

ΠΗΓΑΙΝΕ νὰ δεχτῇ τὴ γυναῖκα του, τὴ γυναῖκα του!

Ἡ ψυχή του ἦταν ἀνοιγμένη σὰν τὸ κάτασπρο πανὶ τῆς βάρκας ποὺ τὸ κολπώνει ἕνα εὐφρόσυνο ἀγεράκι. Ἦταν σὰν ἕνα διάπλατο περιβόλι ποὺ τὰ μαγιολούλουδα μοσχοβολᾶνε μὲ δυνατὲς μυρουδιές. Ἦταν σὰν τὴν καρδιὰ τοὐρανοῦ, πλουτισμένη μ' ἀνοιξιάτικα ἀστέρια. Καὶ τὰ καλὰ τὰ μάτια του, τὰ σταχτερά, φωτίζονταν ὥς τὰ βαθειά, ὥς τὰ κατάβαθα σὰν ἕνας ἥμερος γιαλὸς ποὺ τὸν διαπερνᾶνε οἱ ἡλιαχτίδες ὥς τὴν ἀμμουδερή του τὴ στρώση.

Τέσσερες μῆνες ἦταν περασμένοι ποὺ ἡ γυναῖκα του ἔλειπε. Τέσσερες μῆνες ποὺ βρίσκονταν στὸ Παρίσι. Τὸ πῶς τὴν εὐκόλυνε τότε νὰ ταξειδέψῃ, πῶς τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά του, αὐτὸς κι' ἡ ψυχή του τὄξερε.

Μὰ νὰ πῶς ἦταν τὰ πράματα. Αὐτὸς ἕνας ἥσυχος ἐπαρχιώτης, χρόνια τώρα ζοῦσε στὴν Ἀθήνα. Ἡ γυναῖκα του μιὰ πρωτευουσιάνα γιομάτη ἀνησυχίες, ἐπιθυμίες καὶ ὄνειρα. Εἶχαν παντρευτῇ μ' ἀγάπη μὰ ἡ Πεπίτα δὲν ἡσύχαζε σὰν αὐτόν, δὲ μαζεύονταν εὔκολα μέσα στὸ σπιτάκι της. Ἔκανε ἐκδρομές, ἔκανε ζωγραφικὴ στὸ ὕπαιθρο, τῆς ἄρεσε τὸ κόρτε κι' ὅλο ταξείδια ὀνειρεύονταν. Ὁ καϋμὸς τοῦ Παρισιοῦ, τὴν ἔτρωγε χρόνια. Ὅλες οἱ φιλενάδες της εἶχαν πάει σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ Παρίσι καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτὸ μεταξύ τους, σὰ νὰ μιλοῦσαν πιὰ γιὰ τὴν Ἀθήνα. Σὲ τέτοιες κουβέντες, ἡ Πεπίτα στέκονταν βουβὴ καὶ τὄχε μεγάλο παράπονο. Τὄλεγε λοιπὸν καὶ τὸ ξανάλεγε στὸν ἄντρα της: Δὲ θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς σ' αὐτὸ τὸ Παρίσι; Δὲ θὰ πᾶμε, Ἀντώνη μου, ποτέ;

Ἐκεῖνος τῆς ἔδινε ἐλπίδες: Ἔχε ὑπομονή. Θὰ πᾶμε καμμιὰ φορά.

Εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς δὲν περιορίζονταν στὰ λόγια.

Ἀπὸ τὶς οἰκονομίες τους ἔβαζε ταχτικὰ κατὰ μέρος: «Γιὰ τὸ ταξεῖδι». Ὅταν ἔκανε τὸ λογαριασμὸ στὸν πελάτη σὰ δικηγόρος, ἔβαζε ἕνα τόσο παραπάνω μὲ τὴν ἔγνοια του στὴν πιθυμιὰ τῆς Πεπίτας. «Καὶ τοῦτο γιὰ τὸ ταξεῖδι».

Κάποτε, ἕνα γνώριμό τους ζευγάρι μεσόκοπο, ἀποφάσισαν μὲ τὰ περιορισμένα τους μέσα κι' αὐτοί, νὰ πᾶνε στὸ Παρίσι. Ἡ κυρία ἦρθε ἕνα πρωῒ στὸ σπίτι τῆς Πεπίτας, καταχαρούμενη.

— Πεπίτα μου! Τὰ καταφέραμε. Φεύγουμε σ' ἕνα μῆνα γιὰ τὸ Παρίσι.

— Φεύγετε γιὰ τὸ Παρίσι!

— Μὰ ναί. Ἐσεῖς;

— Ἐμεῖς πειό... Καὶ τὰ χείλια της κρεμάστηκαν πικραμένα.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐπιτέλους καταφέρνει νὰ κάνῃ τὸ γοῦστο του, ὅλος. Ὅσο γιὰ τὸ Παρίσι, μονάχα αὐτὴ θ' ἀπομείνῃ στὸν κόσμο ποὺ νὰ μὴν τὸ ξέρῃ. Αὐτὴ λοιπὸν πρέπει νὰ μείνῃ κολλημένη γιὰ πάντα στὴν Ἀθήνα; Κι' ἔτσι μιὰ μεγάλη λύπη τῆς γιόμισε τὴν ψυχή.

Σὰν ἦρθε ὁ ἄντρας της τὸ μεσημέρι, τὴν ηὗρε πεσμένη στὸ κρεββάτι μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὸ μαξιλάρι.

— Τί ἔχεις, Πεπίτα;

Ἐκείνη δὲ μίλησε. Τότε αὐτὸς κάθησε στ' ἀχεῖλι τοῦ κρεββατιοῦ, ἔσκυψε πάνω της καὶ τὰ κοκκινισμένα τὰ μάτια της τὸν ἀναστάτωσαν.

— Εἶσαι ἄρρωστη; Πονεῖς πουθενά;

Ὄχι, καλὰ ἤτανε, εἶπε μὲ δακρυσμένη φωνή. Μοναχὰ ποὺ καλλίτερα θἄτανε νὰ μὴ ζῇ. Ἄλλες καταλαβαίνουν τὴ ζωή, ἄλλες εἶναι οἱ τυχερές. Νά, ἡ Ἑλένη κάνει τὰ γοῦστα της. Ἡ Ἑλένη ποὺ φεύγει γιὰ τὸ Παρίσι. Ἐνῷ αὐτὴ κόλλησε σὰ στρεῖδι στὸ βράχο. Μούχλιασε πιά! Βαρέθηκε, μαράζωσε, θὰ πεθάνῃ ἀπὸ μαράζι. Μὰ καλλίτερα νὰ πεθάνῃ, καλλίτερα.

Ὁ Ἀντώνης κύτταξε νὰ τὴν ἡσυχάσῃ, νὰ τῆς δώσῃ πάλι ἐλπίδες.

— Ἔννοια σου, εἶπε, καὶ κατὰ τὸ φθινόπωρο, λέω πὼς θὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς. Δὲν εἴμαστε ἀκόμα ἕτοιμοι. Μὰ θὰ τὰ καταφέρω, πιστεύω.

— Τὰ ξέρω, ἔκανε ἡ Πεπίτα καὶ σηκώθηκε πεισμωμένη.

Τὶς μέρες τὶς ἀποκοντά, ἔστρωσε μιὰν ἄλλη τακτική. Δὲ μιλοῦσε, δὲ γελοῦσε, δὲν ἤθελε ὄξω νὰ βγῇ. Ὁ Ἀντώνης τἄχε χαμένα.

Αὐτό, δὲν ἦταν μιὰ ἰδιοτροπία περαστικὴ τῆς γυναίκας του, σὰν τόσες ἄλλες. Αὐτὸ τὄχε πάρει πιὰ κατάκαρδα. Αὐτὴ χλώμιαζε σὰν ἄρρωστη. Ζήλευε ἀληθινὰ τὶς φιλενάδες της. Ὅπως μάλιστα δὲν εἶχαν παιδιὰ γιὰ νὰ τὴν ἀπορροφᾶνε μὲ τὶς ἔγνοιες τους, δίνονταν ὁλάκερη στὸν καϋμό της. Ὕστερα, ἤξερε τὴ μεγάλη ἀδυναμία ποὺ τῆς εἶχε ὁ ἄντρας της. Τὰ πέντε χρόνια τοῦ γάμου τους δὲν τοῦ εἶχαν λιγοστέψει τὴν ἀγάπη. Καὶ τὰ δέκα χρόνια ποὺ εἶχε παραπάνω ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, αὐτὸς τὰ φορτώνονταν γιὰ τριάντα ἔτσι ποὺ τὴν ἔνοιωθε σὰν ἕνα χαϊδεμένο παιδί. Καὶ μὴ δὲν ἦταν παιδὶ μὲ τὰ εἰκοσιοχτὼ τὰ χρόνια της, τὰ σκέρτσα της καὶ τὴ δροσερὴ ὠμορφιά της;

Ἕνα μεσημέρι ποὺ τρώγανε, μὲ τὴν ἴδια κακὴ διάθεση τῆς Πεπίτας στὴ μέση ποὺ τοὺς χαλοῦσε τώρα τὴ ζωή, ὁ Ἀντώνης εἶπε:

— Εἶδα τὴν Ἑλένη στὸ δρόμο, μὲ τὸν ἄντρα της. Φεύγουνε τὴν παράλλη Κυριακή. Ἡ Ἑλένη, ξέρεις, μοῦ πέταξε μιὰ ἰδέα. Γιατί, λέει, δὲν πηγαίνεις ἐσὺ μαζύ τους;

Ἡ Πεπίτα σήκωσε τὰ μάτια καὶ τὸν κύτταξε.

— Κι' ἐσύ;

— Ξέρεις, παιδί μου, πὼς οἱ οἰκονομίες μας δὲ φτάνουν γιὰ δυὸ ἄτομα. Ἂν θέλῃς πήγαινε τώρα ἐσὺ γιὰ δυὸ-τρεῖς μῆνες μαζύ τους καὶ γυρίζετε μαζύ. Ἄλλη φορὰ θὰ πᾶμε οἱ δυό μας.

Ὅπως τἄλεγε αὐτὰ ὁ Ἀντώνης ἥσυχα-ἥσυχα, μιὰ τανάλια τοὔσφιγγε τὴν καρδιὰ γι' αὐτὸ ποὺ ἀποφάσισε. Πῶς θὰ τὴν ἀφήσῃ μοναχή; Πῶς θὰ μείνῃ αὐτὸς μοναχός; Μὰ καὶ τί ἄλλο ὅμως μποροῦσε νὰ κάνῃ, ἀφοῦ ἡ Πεπίτα βάλθηκε ν' ἀρρωστήσῃ; Ἂς πάῃ λοιπὸν στὸ καλό.

Ὡστόσο ἐκείνη δὲν πίστευε τ' αὐτιά της.

— Ἀλήθεια; ρώτησε μουδιασμένη. Μοῦ τὸ λὲς ἀλήθεια;

— Μὰ ναί! Παιδιὰ εἴμαστε ν' ἀστειευόμαστε ἔτσι; Ἂν προφτάνουμε λοιπὸν ἑτοιμάσου. Ἐγὼ θὰ τρέξω νὰ σοῦ βγάλω τὰ χαρτιά σου.

Κατάλαβε πιὰ πὼς δὲ χωράτευε. Τὸ πρόσωπό της χαμογέλασε ὁλάκαιρο στὸ ὄνειρο ποὺ ἔπαιρνε ζωή. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα της εὐχαριστημένη, πῆγε γραμμὴ στὸν ἄντρα της καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Ἀκούμπησε τὸ ζεστὸ μάγουλό της στὸ δικό του καὶ δὲ μιλοῦσε. Τότε ἐκεῖνος τῆς πῆρε τὸ πρόσωπο μέσα στὰ χέρια του. Καὶ σὰν εἶδε τὰ μάτια της νὰ λαμπυρίζουν ἀπὸ δάκρυα τῆς χαρᾶς, ἔνοιωσε τὴν τανάλια νὰ ξεσφίγγῃ τὰ μέσα του. Μιὰ αἴσθηση γλυκειὰ τὸν ξεχείλισε κι' αὐτόν, σὰ μιὰ ξεκουραστικὴ ἀπολύτρωση. Τὴ φίλησε τὴ γυναῖκα του, τὴν ξαναφίλησε καὶ τὴν ἔδιωξε.

— Πήγαινε! Πήγαινε νὰ ἑτοιμασθῇς.

Φτερὰ ἔβγαλε ἡ Πεπίτα; Ἄψε-σβῦσε μαζεύτηκαν τὰ πράματά της, οἱ βαλίτσες ἑτοιμάστηκαν. Ἡ χαρὰ θρονιάστηκε θριαμβευτικὰ στὰ μάτια της. Ὁ Ἀντώνης ξανάσανε. Ἡ λαμπερὴ ματιὰ τῆς γυναίκας του τὸν ἔκανε νὰ μὴν πολυσυλλογιέται τὴν ἀπόφασί του, τὴ μοναξιὰ ποὺ τὸν περίμενε, τὴν ἔγνοια ποὺ τὸν καρτεροῦσε.

Ἔτσι ζαλισμένος τὴν ξεπροβόδησε μιὰ μέρα μὲ τὴ φιλικιά τους συντροφιά. Τὴν πῆγε ἀπάνω στὸ παπόρι καὶ τὴν ἀποχαιρέτησε. Ἐκείνη κρεμάστηκε στὸ λαιμό του ξετρελλαμένη ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ τὸν καταφίλησε. Ὕστερα αὐτὸς κατέβηκε. Κι' ὅπως τὸ παπόρι σήκωσε ἄγκυρα κι' ἀλάργεψε, ἡ Πεπίτα δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὴ γέφυρα. Κύτταζε τὸν ἄντρα της στὴν προκυμαία, τὸν κύτταζε καρφωμένον ἐκεῖ, νὰ τὴν ξεπροβοδίζῃ ὅσο τὴν ἔβλεπε. Τότε, ἡ καρδιά της σύρθηκε ὁλάκαιρη ὥς τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν ποὺ ἔτσι τὴ χαϊδολογοῦσε. Καὶ κρεμάστηκε μ' εὐγνωμοσύνη ἀπάνω του, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε τὴ μεγάλη ἀγάπη του καλλίτερα.

Μιὰ συγκίνησι τὴν ἔλυωνε, ἔτσι καθὼς εἶχε τὰ μάτια της καρφωμένα στὸ σχῆμα του ποὺ ξεμάκραινε, ποὺ χάνονταν....

— Πεπίτα! Κατέβα νὰ τακτοποιήσῃς τὰ πράματά σου, φώναξε ἡ κυρία Ἑλένη.

Καὶ ἡ Πεπίτα στράφηκε πρὸς μιὰν ἄλλη ζωή.

* * *

Ἀπὸ τὴν ἴδια στιγμὴ ποὺ γύρισε τὴν πλάτη στὸ παπόρι καὶ πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι του, ὁ Ἀντώνης κατάλαβε πὼς θὰ στεναχωριόταν πολύ. Ἡ γυναῖκα ποὺ ἔφυγε ἦταν ὁ δικός του ἄνθρωπος, καὶ δίχως αὐτὴν νοιώθονταν σὰν ἔρημος. Εἶναι στιγμὲς ποὺ ὁ ἄνθρωπος βρίσκεται τόσο μοναχός! Ἡ μοναξιὰ σὲ κυκλώνει σὰν ἕνα πρᾶμα χειροπιαστό, βαρὺ καὶ πικρό. Κάνει ἕνα στεφάνι γύρω σου καὶ σὲ χωρίζει ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμο. Αὐτός, εἶναι ὁ ὄχλος, μιὰ μᾶζα, εἶναι τὸ σύνολο τὸ παρδαλὸ ποὺ τριγυρίζει τὸ κάδρο. Μέσα στὸ κάδρο αὐτὸ στέκεσαι καὶ βλέπεις σὰ μέσα ἀπὸ ψηλὸ παράθυρο. Σὲ χωρίζει ἀπὸ τὸ πλῆθος ἡ κρύα ἀπόστασι τῆς ἀδιαφορίας του. Ὦ! ναί! Κανένας δὲ μπορεῖ νἄρθῃ κοντά σου, νὰ πιάσῃ τὸ χέρι σου, ν' ἀγγίξῃ τὴν καρδιά σου, κανένας!

Κι' ὁ Ἀντώνης ἔσυρε τὸν ἑαυτό του ὥς τὸ σπίτι του. Ἡ ἁπλῆ ψυχή του δὲ σοφιζόνταν καμμιὰν ἀλλοιώτικη χαρὰ γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν κύκλο τῆς στενοχώριας της. Ἡ ἄλλη κι' ἡ παράλλη μέρα τοῦ φάνηκαν τὸ ἴδιο βαρειές. Ὅλες οἱ κάμαρες κι' ὅλες οἱ γωνιὲς τοῦ σπιτιοῦ ἀποζητοῦσαν τὸν ἴσκιο τῆς Πεπίτας. Καὶ μέσα στὴ δυσάρεστη ἡσυχία ποὺ τὸ πλάκωνε καὶ τὄκανε νὰ μοιάζῃ σὰν ἀκατοίκητο, ὁ Ἀντώνης συλλογίστηκε τὴ θέση τῶν ἀντρῶν ποὺ τοὺς παρατᾷ ξαφνικὰ ἡ ἀγαπημένη γυναῖκα. Ἀκόμα καὶ τὴ θέση ἐκείνων, ποὺ, Θέ μου! ἡ γυναῖκα τους πέθανε!

Ἔτσι, μιὰ νευρικότητα τὸν παίδευε. Τὸ καλὸ ποὺ ἡ δουλειὰ τοῦ γραφείου τοῦ ἔπαιρνε κάμποσες ὧρες. Τὶς ὑπόλοιπες, φαίνονταν καθαρὰ μ' ἀλαφρὴ μελαγχολία μέσα στὰ σταχτερά του τὰ μάτια.

Μὰ ἡ ζωὴ εἶναι καλόψυχη, δὲ σ' ἀφίνει νὰ χαντακωθῇς ὁλότελα. Ἐκεῖ ποὺ σωριάζεσαι βαριεστημένος μὲ κλειστὰ σὰν ἀδιάφορα τὰ περίλυπα μάτια, αὐτὴ σοῦ στέλνει ἕνα φῶς ἀπάντεχο σὰν ἐλπίδα. Διαπλατώνονται τὰ ματόφυλλα ξαφνιασμένα ἀπὸ τὸ φῶς, καὶ ζωντανεύεις.

Ἔτσι ὁ Ἀντώνης ζωντάνεψε ἐλπίζοντας τὸ γράμμα ποὺ θὰ τοῦ ἔστελνε ἡ γυναῖκα του μὲ τὶς λεπτομέρειες ποὺ τοῦ ἔταζε. Κι' ἦρθε τὸ γράμμα αὐτό, γιομάτο ἐνθουσιασμούς. Καὶ τελείωνε ἔτσι: «Κρῖμα ποὺ δὲν εἶσαι καὶ σύ, Ἀντώνη μου, ἐδῶ, νὰ χαιρόμαστε μαζὶ τὸ ὤμορφο Παρίσι».

Μιὰ χαρὰ τὸν κυρίεψε. Ἔτσι τοὔρχονταν νὰ σηκωθῇ νὰ πάῃ κι' αὐτός. Νὰ παρουσιαστῇ ξαφνικὰ μπροστὰ στὴ γυναῖκα του. Καλὰ θὰ ἦταν βέβαια, μὰ πῶς; Τὰ χρήματα, καὶ τὸ περισσότερο οἱ ἁπλωμένες δουλειὲς τοῦ γραφείου του;

Εἶναι βλέπεις τὸ σχοινί, τὸ σχοινὶ τῆς σκλαβιᾶς ποὺ μ' αὐτὸ εἶναι δεμένος ὁ κάθε ἄνθρωπος. Ἂν δὲν σοῦ περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ ἡ φυγή, οὔτε ποὺ τὸ νοιώθεις. Μὰ σὰν κάνεις πὼς τραβιέσαι μιὰ στάλα, νάτο ποὺ σὲ σφίγγει καὶ σὲ καρφώνει ἐπὶ τόπου, ἄλτ!... Ἄει στὴν ὀργή!

Κάθονταν λοιπὸν κι' αὐτὸς καὶ ξέσπαγε μὲ τὰ γράμματα.

Ἔγραφε κάθε βράδυ καὶ κάθε βδομάδα ταχυδρομοῦσε τὸ γράμμα του. Πρέπει νὰ μιλάῃ διαρκῶς μὲ τὴ γυναῖκα του. Ἀπὸ ἀνάγκη δική του μὰ καὶ γιὰ τὸ συμφέρο του. Ἔτσι θὰ εἶναι σὰ νὰ βρίσκεται κοντά της μέσα στὸ Παρίσι αὐτό, ἐπικίνδυνο γιὰ τὶς ὤμορφες γυναῖκες.

Μὲ τὸ δικό του παράδειγμα, ἀναγκάζονταν κι' ἐκείνη νὰ γράφῃ τακτικά. Ἔγραφε σωστὸ ἡμερολόγιο. Τὸ καὶ τό. Ὅλα καταλεπτῶς. Ὕστερα ὅμως ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα, ἡ τάξη αὐτὴ χαλάστηκε. Ὁ Ἀντώνης τὴ δικιά του πάντα τακτική, καὶ στὰ παράπονά του, ἡ Πεπίτα ἀπαντοῦσε: «Ἔχεις δίκηο Ἀντώνη μου, μὰ ξέρεις τί συμβαίνει; Ἢ Παρίσι θὰ βλέπῃς, ἢ πέννα θὰ κρατᾷς. Ἀλλοιῶς δὲ γίνεται».

Ὁ Ἀντώνης, τί νἄκανε; Ἀναγκάστηκε νὰ τὸ παραδεχτῇ μὲ κακὴ καρδιά. Πότε-πότε, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ἔγγραφα ποὺ ξεφύλλιζε στὸ γραφεῖο του, γλυστροῦσε ἡ ὠμορφιὰ τῆς γυναίκας του. Χαμογελοῦσε εὐχαριστημένη αὐτή. Κι' ὁ Ἀντώνης ἄρχισε νὰ κάνῃ ὑπομονή. Ὕστερα οἱ φίλοι, τώρα ποὺ τὸν ξέρανε μπεκιάρη, τὸν παίρνανε στὶς παρέες τους τὰ βράδυα. Ἔτρωγε μαζύ τους, ἔπινε, συζητοῦσε, κύτταζε νὰ γλεντήσῃ κι' αὐτός. Ἄλλες φορές, πρὶν φύγῃ ἡ γυναῖκα του, μπορεῖ καὶ νὰ γλυκοκύτταζε καμμιά. Δὲν ἦταν ἅγιος. Τώρα ποὺ εἶχε τὴν ἐλευθερία του, ποὺ μποροῦσε δίχως τύψη νὰ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε, τοῦ φαίνονταν παράξενο ποὺ δὲν εἶχε ὄρεξι γιὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτές. Μιὰ πολυζήτητη Φανέτ, ἦρθε καὶ κάθησε μιὰ βραδυά, μέσα στὸ καμπαρέ, στὰ γόνατά του. «Εἶσαι ζωντοχῆρος;» ρώτησε χαδιάρικα. Κι' αὐτὸς ἔνοιωσε μιὰ ἀποστροφὴ γιὰ τὸ πουλημένο κορμί της.

Ὁ νοῦς του ἦταν στὴν γυναῖκα του. Κοντὰ στὴ μοναξιὰ ποὺ τὸν στενοχωροῦσε, εἶχε καὶ πολλὲς ἀνησυχίες τώρα. Ὅσο τὸ συλλογίζονταν, τοῦ φαινόταν πὼς μὲ μεγάλη εὐκολία παραδέχτηκε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἡ Πεπίτα. Ἔπειτα καὶ χωρὶς αὐτό, πῶς μποροῦσε νὰ εἶναι ἥσυχος μακρυά της; Γιατί δηλαδή, ἄνθρωπος δὲν εἶναι κι' αὐτή; Ποῦ τὸ ξέρεις ἂν κανένας Παριζιάνος...

Τότε σηκώνονταν νευριασμένος καὶ καληνύχτιζε τὴν παρέα: «Γειά σας! Σᾶς ἀφίνω γιατὶ αὔριο τὸ πρωῒ ἔχω δουλειά».

Ἔτσι κόντευαν νὰ περάσουν τρεῖς μῆνες. Τότε ἡ Πεπίτα ζήτησε μὲ χίλια παρακάλια νὰ μείνῃ ἕνα μῆνα ἀκόμα. Ὄχι τίποτες ἄλλο, μὰ γιὰ νὰ φύγῃ μαζὺ μὲ τὸ φιλικό τους τὸ ζευγάρι. Μὲ μεγάλη δυσκολία τὸ παραδέχτηκε ὁ ἄντρας της. Πρὶν ὅμως τελειώσῃ ὁ χαρισμένος μῆνας, ἄλλα παρακάλια τῆς Πεπίτας γιὰ καινούργια παράτασι. «Οἱ ἄλλοι δὲν φεύγουν ἀκόμα», ἔγραφε.

Μὰ ὁ Ἀντώνης στενοχωρέθηκε. Δὲν ἤθελε νὰ τῆς ξανακάνῃ τὸ χατῆρι. Τῆς ἔγραψε μάλιστα νευριασμένος. Οἱ ἄλλοι ἂς κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἂς φύγουν καὶ τοῦ χρόνου. Αὐτὴ νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι της. Ἀρκετὰ διασκέδασε, δὲν νομίζει; Ἂς εἶναι ἐπὶ τέλους λογική. Αὐτὸν ἂς μὴ τὸν συλλογιστῇ, ποὺ τὸν ἔφαγε ἡ μοναξιά, μὰ ἂς συλλογιστῇ τὸ οἰκονομικὸ μέρος. Ποῦ νὰ τὰ βροῦνε τόσα χρήματα;

Κι' ἡ Πεπίτα συμφώνησε ξώκαρδα: «Καλά, ἔρχομαι».

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΑΛΑΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ τέλος.

Πήγαινε νὰ δεχτῇ τὴ γυναῖκα του ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— ΟΙ ΤΕΧΝΕΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ —

Ὁ πονεμένος ΜΟΛΙΕΡΟΣ σύζυγος

Ὁ Μολιέρος

Ἄνω μέσον: Μιὰ σκηνὴ ἀπὸ τὸ «Σχολεῖον τῶν Συζύγων», ὅπου ὁ Μολιέρος ἀπέδιδε τὸν ρόλον τοῦ Σγκαναρέλ. Κάτω: Ὁ «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενὴς» σὲ μιὰ παράστασι στὶς Βερσαλλίες.

Ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρμάντ Μπεζάρ

ΤΙΠΟΤΑ δὲν εἶχε ποθήσει τόσο, ὅσο μιὰν εὐτυχία γαληνεμένη καὶ καθάρια. Τὸ ὄνειρό του ἦταν νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ τὸν δεχότανε ὅπως τὸ ἥσυχο λιμανάκι τὸ δαρμένο σὲ θάλασσες καράβι. Νὰ βγῇ λίγο ἀπὸ τὶς δολοπλοκίες, ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες καὶ τὶς πικρίες, νὰ ξεχάσῃ ὅ,τι ἄσημο γινότανε γύρω του καὶ πλήγωνε τὴν εὐαίσθητη αἰσθαντικότητά του καὶ νὰ ζήσῃ κοντὰ σὲ μιὰν ἁγνή, φρέσκη ὕπαρξι, σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ θύμιζε μᾶλλον παιδί. Μιὰ σύζυγο πιστή, ἀφωσιωμένη, γλυκειά, ποὺ νὰ μὴ μοιάζῃ μὲ τὶς κοκέττες ποὺ γέμιζαν τὰ σαλόνια κι' εἶχαν σὰν μόνο προορισμό τους μιὰ ὕποπτη ἐρωτικὴ στρατηγική.

Κι' ὅμως κανεὶς δὲν εἶχε καταλάβει τὸν πόθο τῆς πονεμένης μεγάλης αὐτῆς καρδιᾶς. Μιὰ ἰδιαίτερη ἐντελῶς κακία χαρακτήριζε τὴν ἐποχὴ κι' ὅταν τὸν ἔβλεπαν νὰ παρακολουθῇ καὶ νὰ προστατεύῃ μιὰ μικρὴ κοπελλίτσα ἀπὸ τὸν θίασό του, σκεπτόντανε ὅλοι καὶ διέδιδαν πὼς ὁ Μολιέρος βαρέθηκε τὶς ὥριμες καὶ τὶς κοκέττες γυναῖκες καὶ στρέφεται πρὸς τὴν παρθενικότητα, μήπως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξυπνήσῃ τὴ φύσι του, ποὺ εἶχε ἤδη σιγάσει...

Ἡ μικρούλα Ἀρμὰντ δὲν ἦταν ὡραία, εἶχε ὅμως κάτι τὸ πικάντικο, «ἤτανε ἱκανὴ νὰ γεννήσῃ μεγάλα πάθη».

Ὁ Μολιέρος, τυφλωμένος ἀπὸ ἔρωτα, δὲν ἔβλεπε παρὰ τὴν εὐτυχία ποὺ τὸν περίμενε κοντὰ στὴ μικρούλα αὐτή, ποὺ ἐπὶ χρόνια τὴν διαπαιδαγωγοῦσε καὶ τὴν φορμάριζε αὐτός, τὴν μικρούλα ποὺ πρὶν χρόνια κρατοῦσε στὰ γόνατά του.

Καὶ ἡ Ἀρμὰντ τί σκέπτεται; Ἡ Ἀρμὰντ εἶναι μόλις εἴκοσι χρονῶν, εἶναι φιλόδοξη καὶ ἀγαπᾷ τὰ πολύτιμα μπιζοῦ. Ξέρει πὼς ἂν γίνῃ γυναῖκα τοῦ Μολιέρου, θὰ μπορῇ νὰ παίρνῃ τοὺς καλύτερους ρόλους, θὰ ἔχῃ ὅλα τὰ μέσα γιὰ νὰ κάνῃ τὰ καπρίτσια της. Κι' ἔτσι ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ ἡ γυναῖκα του, ἢ καλύτερα νὰ βρῇ στὸν Μολιέρο ἕναν προστάτη.

⁂

Ἐνῷ προετοιμάζει τοὺς γάμους του, ὁ Μολιέρος γράφει τὸ «Σχολεῖο τῶν Συζύγων». Εἶναι γεμᾶτος πίστη καὶ αἰσιοδοξία. Τὴν ἡμέρα τῆς πρώτης παραστάσεως ἡ καρδιά του πάει νὰ σπάσῃ ἀπὸ συγκίνησι, ὅταν ἀκούῃ τὴν Ἀρμὰντ νὰ λέῃ γιὰ τοὺς νέους:

Περιγελᾶτε, κουτοί, τὸν ἔρωτα ἑνὸς γέρου
Κι' ὅμως ἐμένα φλέγεται ἡ καρδιά μου γιὰ
(κάποιον
Ποὺ ὅλοι οἱ νέοι μαζὶ δὲν θὰ ἔφταναν νὰ μοῦ
(τὸν ἀντικαταστήσουν.

Καὶ ὁ Μολιέρος, ὡς Σγκαναρέλ, ἐνῷ ἔκανε τὸ κοινὸ νὰ λιγώνεται στὰ γέλια, ρουφοῦσε μὲ ἀνείπωτη εὐδαιμονία τὰ λόγια τῆς ἀγαπημένης του Ἀρμάντ. Καὶ τοῦ φαίνεται πὼς παίζει συγκινητικά, φυσικά, πὼς τὰ λόγια ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα της εἶναι εἰλικρινῆ καὶ ὡραῖα, τόσο ὡραῖα!

Μετὰ τὴν παράστασι ἡ Ἀρμὰντ γελᾷ, πηδᾷ, χαίρεται. Κι' ἐκεῖνος θαρρεῖ πὼς ὁ ἔρωτας τῆς δίνει ὅλη αὐτὴ τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ζωτικότητα, ἐνῷ ἐκείνη εἶναι ἁπλῶς μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐτυχία της. Τῆς φιλεῖ τὰ χείλη καὶ ἡ ζέστη τους τοῦ δίνει τὴν μεγάλη, τὴν ἀπόλυτη εὐτυχία.

23 Ἰανουαρίου τοῦ 1662. Θλιβερὴ χειμωνιάτικη μέρα. Ὁ οὐρανὸς εἶναι μολυβένιος. Μιὰ λεπτὴ ἐπίμονη βροχὴ πέφτει ἐπάνω στὰ πεζοδρόμια, σχηματίζοντας μικρὰ ποταμάκια. Ὁ Ζὰν-Μπατὶστ Μολιέρος καὶ ἡ Ἀρμὰντ Μπεζὰρ ὑπογράφουν τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου των. Τὸ νέο ζεῦγος κατοικεῖ σ' ἕνα ὡραῖο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ρισελιέ. Ἡ ζωὴ ἀρχίζει.

Ὁ Μολιέρος δὲν εἶναι πιὰ νέος. Εἶναι κουρασμένος, πικραμένος, ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του.

Διευθύνει ἕνα θέατρο, παίζει σὰν ἠθοποιός, γράφει, γράφει τὶς αἰώνιες κωμῳδίες του, πρέπει νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς ἰδιοτροπίες τοῦ βασιλῆᾶ, νὰ παλεύῃ ἐνάντια σ' ὅλους τοὺς ἐχθρούς του καὶ τὶς δολοπλοκίες των. Στὴν ἰδιωτική του ζωὴ θέλει τὴν ξεκούρασι καὶ τὴν παρηγοριά. Εἶναι μελαγχολικός, σοβαρὸς καὶ ἀμίλητος. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ἀναζητεῖ κοντὰ στὴν Ἀρμὰντ καταφύγιο. Ἀλλὰ ἀνακαλύπτει σιγὰ-σιγὰ πὼς τὸν συνεπῆρε μιὰ χιμαιρικὴ εὐτυχία.

Ἡ Ἀρμὰντ εἶναι νέα, ξένοιαστη, κι' ἄλλη φροντίδα ἀπὸ τοῦ ν' ἀρέσῃ δὲν ἔχει. Στὸν ἄνδρα της δὲν βρίσκει κανένα ἐρωτικὸ θέλγητρο. Γύρω της στριφογυρίζουν διάφοροι νεαροὶ θαυμασταί, ποὺ τὴν γεμίζουν κομπλιμέντα, δῶρα, ποιήματα. Δὲν εἶναι αὐστηρή. Στὴν πραγματικότητα, ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι ἔλεγε στὴ σκηνή, κάθε νέος κάνει πολλοὺς Μολιέρους.

Κι' αὐτὸς τὸ καταλαβαίνει καὶ ὑποφέρει σιωπηλά. Ἐπὶ δεκαέξη μῆνες δὲν γράφει τίποτα. Δὲν ἔχει τὸ θάρρος ἀκόμα νὰ ὁμολογήσῃ τὴν θλιβερὴ ἧττα του.

Ἀλλὰ τελικὰ τὸ σαράκι του ξεσπάει. Κι' ὅλος ὁ πόνος του ρίχνεται μέσα σ' ἕνα ἀριστούργημα, ποὺ ἐπὶ χρόνια πολλὰ θὰ ζῇ καὶ θὰ θαυμάζεται: Τὸ Σχολεῖο τῶν Γυναικῶν.

«Ὑποφέρω διπλᾶ βλέποντας πόσο εὔκολα τῆς κλέβουν τὴν καρδιά».

Ὁ ἄνδρας νοιώθει τὸν ἐγωϊσμό του πληγωμένο.

«Καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ...»

Ἐδῶ μιλεῖ ἡ καρδιά, ἡ καρδιὰ ποὺ δὲν ξέρει ἄλλη γλῶσσα ἀπὸ τὴν εὐαισθησία, ἡ καρδιὰ ποὺ ἀκούει τὴν ἴδια της τὴν ἀπήχησι...

Ὁ Μολιέρος νοιώθει τὴν φοβερὴ χρεωκοπία τῆς λογικῆς:

«Τί περίεργο πρᾶγμα οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι τόσο ἀδύνατα πλάσματα!».

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Λαβαλιὲρ γέννησε καὶ ὁ Λουδοβῖκος 14ος γιὰ νὰ γιορτάσῃ τὸ γεγονὸς αὐτὸ διέταξε νὰ γίνουν γιορτὲς μεγάλες καὶ τρανὲς στὶς Βερσαλλίες. Παίχτηκαν οἱ «Διασκεδάσεις στὸ μαγεμένο νησὶ» καὶ ἡ φύσις δάνεισε τὸ ντεκόρ, τὸ ὡραῖο ἀνοιξιάτικο ντεκόρ της. Δάση, φῶτα, λουλούδια, νερά, μουσικές. Ὁ Μολιέρος ἔχει κινητοποιηθῇ. Ὁ Λουδοβῖκος 14ος τοῦ ζήτησε κάτι νέο, ἕνα ἔργο μὲ μουσικὴ καὶ χορὸ μαζί. Ἔτσι ἔδωσε τὴν «Πριγκήπισσα Ἐλίντ». Τὸ θέατρο στήθηκε στὴ χλόη καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ διακόσιους πυρσοὺς καὶ ὀγδόντα κεριά, ποὺ τὰ κρατοῦσαν πολυτελεῖς ὑπηρέται μὲ λιβρέες καὶ μὲ μάσκες. Ὁ θόρυβος τῶν σπαθιῶν ἑνώνεται μὲ τὸ φρουφροῦ τῶν γυναικείων φορεμάτων. Καὶ νὰ ἡ μουσικὴ ἀρχίζει καὶ ἡ Ἀρμὰντ ἐμφανίζεται στὴ σκηνή. Φορεῖ μιὰ φοῦστα ταφτᾶ σὲ χρῶμα λεμονιοῦ, κεντημένη μὲ χρυσᾶ. Τὸ χτένισμά της εἶναι ὑπέροχο. Ἡ ἐπιτυχία της εἶναι ἀφάνταστη. Σὰν γυναῖκα καὶ σὰν καλλιτέχνις κατακτᾷ τὸ κοινό. Χειροκροτοῦν ὅλοι σὰν τρελλοί. Δῶρα καὶ ἄνθη τῆς ἔρχονται ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀνειρώδη καὶ ἐρωτικὴ ἀτμόσφαιρα οἱ θαυμασταὶ πλησιάζουν καὶ γίνονται ἀπαιτητικοί. Ἡ Ἀρμὰντ ξέρει νὰ ἀνθίσταται μὲ κοκετταρία. Πέτυχε πρῶτος ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ; ὁ κόμης Λῶζεν; Τί σημασία ἔχει, μιὰ καὶ ὁ Μολιέρος δὲν εἶναι πιὰ στὴν καρδιά της;

Ἀδιαφορεῖ ὁλότελα γιὰ τὶς πίκρες ποὺ ποτίζει αὐτὸν ποὺ ἔγραψε τόσους λαμπροὺς τύπους μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀναδειχτῇ αὐτή, γιὰ νὰ λάμψῃ αὐτή, ἀδιαφορεῖ γι' αὐτὸν ποὺ τὴν δίδαξε νὰ παίζῃ, ποὺ τὴν ἔκανε βασίλισσα τῆς καρδιᾶς του καὶ τῆς σκηνῆς, ποὺ τὴν εἰσήγαγε στὴν Αὐλή. Ἡ καρδιὰ τοῦ Μολιέρου ράγισε μιὰ γιὰ πάντα. Εἶναι μόνος καὶ ἀπογοητευμένος. Ἡ δύναμις τὸν ἀφίνει καὶ δύσκολα ἀντιμετωπίζει τὸ σαρκασμὸ τῆς Μοίρας του.

⁂

Καὶ ἡ ἀσυμφωνία ὅλο καὶ προχωρεῖ. Ἡ Ἀρμὰντ εἶναι ξένη, κρύα καὶ ἀδιάφορη γιὰ τὸν δυστυχῆ κωμῳδὸ ποὺ τὴν λατρεύει.

— Ἐὰν ἤξερες πόσο ὑποφέρω, θὰ μὲ συμπονοῦσες, εἶπε μιὰ μέρα σ' ἕνα φίλο του.

Ἡ ἀρρώστεια, ἡ ψυχικὴ ταραχή, τὸ ἐπάγγελμά του τὸν ἐξαντλοῦν. Ἡ καρδιά του ματώνει καὶ τὸ πνεῦμα του ἐρεθίζεται.

Ἡ Ἀρμὰντ δὲν τοῦ λέει οὔτε μιὰ λέξι γλυκειά. Ἔχει ἔρωτες ἄφθονους.

— Ἀγάπησες ποτέ; ρώτησε ὁ Μολιέρος τὸν Σαπὲλ μιὰ μέρα.

— Ναί, ἀγάπησα, τοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωπος λογικός.

— Ἄ, ἄ, κατάλαβα, δὲν ἀγάπησες, φίλε μου, ἀκόμη. Πῆρες τὸν ἔρωτα γιὰ τὴν ἔρωτα.

Καὶ ὅμως ἐκείνη νομίζει πὼς δὲν φταίει σὲ τίποτα καὶ γιὰ τίποτα. Θέλει νὰ χαρῇ τὴν ζωὴ καὶ τὴν χαίρεται.

Ἡ κούρασι τοῦ Μολιέρου γίνεται ἀβάσταχτη. Τίποτα δὲν τὸν δένει μὲ τὴ ζωή.

Νὰ πεθάνῃ...

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Φλεβάρη, ἐνῷ παίζει τὸν «Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ», τὸν πιάνει ἕνας σπασμός. Ἀντέχει σ' ὅλη τὴν παράστασι κι' ὅταν τελειώνῃ θριαμβευτική, κανεὶς δὲν ἀντιλαμβάνεται τὸ δρᾶμα.

Ἕνας φίλος του τὸν πηγαίνει στὸ σπίτι του.

Ἔξω εἶναι ἤδη νύχτα.

Δυὸ-τρεῖς νοσοκόμες τὸν περιποιοῦνται. Ὁ φίλος του τρέμει κι' ἐκεῖνος χαμογελᾷ, γιατὶ νοιώθει τὴν ἀπολύτρωσι...

— Μὴν ταράζεσαι, Μπαρόν, τοῦ λέει ἀργὰ καὶ μελαγχολικὰ ὁ Μολιέρος, δὲν εἶναι τίποτα, πήγαινε νὰ βρῇς τὴ γυναῖκα μου...

Ὁ Μπαρὸν βγῆκε τρέχοντας. Πίσω του ἔκλεισε ἡ πόρτα. Μπαίνει ἀέρας καὶ τὸ κερὶ σβύνει. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα τὸ κεφάλι τοῦ Μολιέρου γέρνει, τὰ μάτια ποὺ τόσα εἶδαν σβύνουν. Ἡ Ἀρμὰντ φθάνει πολὺ ἀργά... Ὁ Μολιέρος εἶχε πεθάνει...

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Πῶς μὲ πονεῖ ἡ πληγή μου ἀπόψε βράδυ;
τὸ αἷμα τρέχει ἀστείρευτο νερό,
ὤ, μὴ μ' ἀγγίζετε οὔτε μὲ φτερὸ
λόγον παρήγορον οὔτε ἀγάπης χάδι.
Σὲ μιὰ σιωπὴ βαθύτερη ἀπ' τὸν Ἅδη
νὰ μείνω ἀσάλευτη μὲς τὸν καιρὸ
γιατὶ στὸ στῆθος μου ἔχω ἕνα νεκρὸ
κι' ἔχω ἑνὸς τάφου μέσα στὸ σκοτάδι.
Φίλοι μου, γύρω ἐσεῖς ἀγαπημένοι
θάνατο λέω τὸν ἀποχωρισμὸ
ποὺ ὁ ἕνας μας ἐπιζεῖ κι' ὁ ἄλλος πεθαίνει.
Στὴ λήθη τὴν καρδιά μου προτοῦ θάψω
δεῦτε τὸν τελευταῖο ἀσπασμό...
Καὶ τώρα ἀφῆστε με, θέλω νὰ κλάψω...

ΜΕΛΙΣΣΑΝΘΗ

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴ Βιέννη μεταξὺ 5.000 ὁδηγῶν τῶν τρὰμ μία τελευταία ἀπογραφὴ ἀπέδειξεν ὅτι οἱ 454 ἔχουν τίτλους οἰκογενειακῆς εὐγενείας. Οἱ 400 εἶναι ἱππόται, οἱ 50 βαρῶνοι καὶ οἱ 40 κόμητες!

Ἂν καὶ ἡ θάλασσα ἀποτελεῖ τὰ 75 ἑκατοστὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, μόνον 3 ἑκατοστὰ τῶν κατοίκων τῆς γῆς ζοῦν ἀπὸ τὰ ἐπαγγέλματα τῆς θαλάσσης.

Σύμφωνα μὲ μιὰ ἐπίσημη στατιστικὴ ὑπάρχουν στὴν Ἀγγλία — δηλαδὴ μόνο στὸ νησί, χωρὶς τὴν Ἰρλανδία — 25.317 στραβοί, 16.246 κωφάλαλοι, 18.507 κωφοί, 83.772 τρελλοὶ καὶ 48.882 ἠλίθιοι.

Η ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Η ΛΑΙΜΑΡΓΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

Ὁμιλεῖ ὁ «δικτάτωρ τοῦ στομάχου» τοῦ Χόλλυγουντ

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ἄνθρωπος—ἀστέρας ἢ «ντεμὶ ἀστέρας»— ποὺ νὰ ἀγνοῆ στὸ Χόλλυγουντ τὸ ρεστωρὰν «Μπρόουν Ντέρμπυ» τοῦ Λὸς Ἄντζελος. Καὶ ὅποιος ξέρει τὸ «Μπρόουν Ντέρμπυ» δὲν ἀγνοεῖ βέβαια τὸν βασιλῆᾶ τῆς κουζίνας, τὸν Κάρσεν.

Ὁ Ἀμερικανὸς αὐτὸς βασιλῆᾶς δὲν ἀκολούθησε τὴ συνηθισμένη τακτικὴ τῶν βασιλήάδων τῆς Εὐρώπης. Πρὶν καταφθάση ἡ νέα γενεὰ καὶ τὸν ἐκθρονίσει, ἔδωσε μόνος του τὴν παραίτησί του καὶ πῆρε τὴ σύνταξί του. Καὶ σὰν τοὺς ἄλλους ἄρχοντες, πῆγε στὸ Παρίσι νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ χαρῆ.

Ἐκεῖ τὸν συνάντησε ὁ δημοσιογράφος Καρόζι καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τοῦ διηγηθῆ τὶς ἀναμνήσεις του.

«Ἀπὸ τώρα καὶ μπρὸς θὰ ζήσω μὲ τὶς ἀναμνήσεις μου καὶ μὲ τὴ σύνταξί μου» — εἶπε, σὰν νἄλεγε, ἀπ' ἐδῶ καὶ μπρὸς δὲν θὰ ἀσχοληθῶ πιὰ μὲ τὴν πολιτική.

— Δὲν θὰ σᾶς λείπουν ἀναμφιβόλως οἱ ἀναμνήσεις, τὸν ρώτησε· ἐσεῖς ποὺ ζήσατε τόσο κοντὰ στὸν Βαλεντῖνο...

— Τὸν γνώριζα, λέει... Μόνο ἡ μητέρα του καὶ οἱ φίλες του ἴσως τὸν γνώρισαν ὅσο ἐγώ. Καὶ πάλι αὐτὲς γνώρισαν τὴν καρδιά του, ἐνῷ ἐγὼ γνώρισα τὸ στομάχι του. Ξέρετε τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ γνωριμία!

— Θὰ ἦταν ἴσως ὁ καλύτερος καὶ ὁ ἀπαιτητικώτερος γκουρμὲρ σας;

— Ἀντίθετα, ἐντελῶς ἀντίθετα. Ἦταν τόσο ἀμαθὴς στὴ γαστρονομικὴ τέχνη, ὅσο κι' ἐγὼ στὴ στρατηγική. Ἀγνοοῦσε ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸ ἀλφάβητο τῆς καλοφαγίας. Ἔκανε σύγχυσι ἀνάμεσα στὸ κοτόπουλο καὶ στὴν πάπια, κι' ἀκόμα χειρότερα, ἀνάμεσα στὸν ἀστακὸ καὶ στὴν καραβίδα! Καταλαβαίνετε, ἀγαπητέ μου κύριε, νὰ συγχέῃ τὴν καραβίδα μὲ τὸν ἀστακό! Ἦτανε φοβερὰ ἀφηρημένος· μιὰ μέρα τὸν εἶδα νὰ βουτᾶ τὸ ψωμί του στὴ μουστάρδα ἀντὶ στὴ σούπα, χωρὶς νὰ μορφάζῃ! Αἴ, λοιπόν, αὐτὴ τὴν ἡμέρα κατάλαβα πὼς ὁ τόσο ἔξυπνος αὐτὸς ἄνθρωπος δὲν ὑπῆρχε ἐλπὶς νὰ γνωρίσῃ καὶ ν' ἀγαπήσῃ τὴν γαστρονομία ποτέ του.

— Πῶς ἐξηγεῖτε αὐτὴ τὴν ἀδεξιότητα, τὴν ἄγνοια τέλος πάντων στὰ ζητήματα τοῦ στομάχου;

— Ἴσως γιατὶ ἐνδιαφερότανε πολὺ στὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς. Ἡ καρδιὰ εἶχε κλέψει ἐνεργητικότητα ἀπὸ τὸ στομάχι. Ὕστερα ἦταν ὀνειροπόλος καὶ ἀφηρημένος, αἰωνίως ἀφηρημένος. Ἔτρωγε τὸ ὡραιότερο φαγητὸ καπνίζοντας ἢ διαβάζοντας ἕνα βιβλίο ἢ σχεδιάζοντας ἕνα μελλοντικὸ ρόλο του. Εἶμαι βέβαιος πὼς ποτὲ δὲν πρόσεχε τί περιέχει τὸ πιάτο του. Πῶς νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξία τῶν «ὄρντ ἔβρ» μου, τὶς πικάντικες σάλτσες μου, τὰ μυρωδάτα ρόστα

— Παρ' ὅλα αὐτά, δὲν εἶχε προτιμήσεις σὲ φαγητά;

— Λάτρευε τὶς σοῦπες, τὰ τηγανητὰ καὶ τὰ μακαρόνια. Κι' αὐτὸ ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν ἰταλικὴ καταγωγή του καὶ ἀπὸ τὴ συνήθεια ποὺ εἶχε στὴ νεότητά του νὰ τρώγῃ φθηνά. Ὅσο γιὰ γλυκά, ξετρελλαινότανε μὲ τὰ «πὲς μελμπά». Στὸ μόνο ποὺ ἦταν λαίμαργος. Πολλὲς φορὲς μοῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ βάλω καὶ στὸ χαρτὶ ἕνα-δυὸ «πὲς μελμπὰ» γιὰ τὸ βράδυ, νὰ τρώῃ τὴν ὥρα τῆς ἀϋπνίας του. Καὶ φαίνεται πὼς εἶχε συχνὰ ἀϋπνίες.

ΟΙ ΓΑΛΟΠΟΥΛΕΣ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ ΚΑΙ ΟΙ ΟΜΕΛΕΤΤΕΣ ΤΟΥ ΟΥΙΛ ΡΟΖΕΡΣ

— Καὶ οἱ ἄλλοι, κύριε Κάρσεν. Μιλῆστε μου λίγο γιὰ τοὺς περιφημότερους πελάτες καὶ πελάτισσές σας.

— Θάπρεπε νὰ γράψῃ κανεὶς βιβλίο ὁλόκληρο γι' αὐτούς. Διὰ μέσου τοῦ στομάχου των γνώρισα τὸν χαρακτῆρα καὶ τὶς ἰδιοτροπίες των.

»Μιὰ μέρα ὁ Σαρλὼ κέρδισε ἕνα στοίχημα, τρώγοντας μιὰ ὁλόκληρη γεμιστὴ γαλοπούλα. Ἐκτὸς ὅμως ἀπ' αὐτὸ τὸ κατόρθωμα, ὁ Σαρλὼ γενικὰ ἦταν ὁ ἐκλεκτότερος πελάτης. Ἔτρωγε καὶ ἀπελάμβανε τὰ καλύτερα φαγητά μου. Τὸ στοιχεῖο αὐτὸ ἄλλως τε τὸ ἔδωσε καὶ ᾽ς τὴν τέχνη του. Πότε εἴδατε ἔργο τοῦ Σαρλὼ χωρὶς ἕνα-δυὸ γεύματα;

Ὁ Οὐὶλ Ρόζερς πάλι δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς τὶς ὀμελέττες του. Ὁ Λοῦπε Βαλὲξ ξετρελλαινότανε γιὰ τὰ λουκάνικα καὶ γιὰ τὰ πουλερικά. Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ ἔχει δυὸ ἔρωτες: τὰ μπιφτέκια καὶ τὴ μαρμελάδα ἀπὸ μῆλο. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο χορταίνει τὴν ὄρεξί της μόνο γιὰ τὴν ζαχαροπλαστική.

— Καὶ μιὰ τελευταία ἐρώτησι, κύριε Κάρσεν: Ἐσεῖς, ἀστὴρ τῶν μαγείρων καὶ μάγερας τῶν ἀστέρων, δὲν διανοηθήκατε ποτὲ νὰ παίξετε στὸν Κινηματογράφο;

Μειδίασε:

— Πῶς! Πρὸ ὀκτὼ ἢ ἐννέα ἐτῶν μοῦ πρότειναν νὰ παίξω ἕνα ρόλο μάγειρα σ' ἕνα φίλμ. Φαντάζεσθε πόσο ἤμουν συγκινημένος: Ἀπὸ δυὸ μέρες πρὶν ἄρχισα νὰ μακιγιάρωμαι. Γύριζα μάλιστα ἀπὸ τὴ βία μου σκηνὲς ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τραβηχθοῦν τὴν ἑπομένη. Ἀλλά...

— Ἀλλά;

— Ὁ σκηνοθέτης βρῆκε πὼς ὁ σκοῦφος μου — ὁ σκοῦφος ποὺ ἔχω ἐδῶ καὶ τριάντα ἑπτὰ χρόνια — δὲν ἦταν σκοῦφος σὰν αὐτὸν ποὺ συνήθιζαν οἱ θεαταὶ νὰ βλέπουν στὰ φίλμ ποὺ ἔχουν σκηνὲς ἀπ' τὴ ζωὴ τῆς κουζίνας. Βρῆκε ἀκόμα πὼς πλάϊ στὸ φοῦρνο πάθαινα τρὰκ καὶ δὲν ἔδινα καθόλου μὲ τὰς κινήσεις μου τὴν ἐντύπωσι τοῦ μαγείρου...

»Τέλος — νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ — τὸν ρόλο μου τὸν ἐπῆρε ἕνας «κάου μπόϋ», ποὺ τὸν ἔπαιξε καλύτερα, ὅπως μοῦ εἶπαν ὅσοι τὸν εἶδαν.

»Κατάλαβα ὅμως πὼς δὲ φτάνει νὰ εἶσαι στὴν πραγματικότητα κάτι γιὰ νὰ μπορῇς καὶ στὴν Τέχνη νὰ εἶσαι τὸ ἴδιο....

ΚΑΡΟΖΙ

Τρεῖς πεινασμένοι: ὁ Τζέϊμς Στιούαρτ, ἡ Ντόροθυ Νάλτυ καὶ ὁ Σὰμ Λεβέν.

Ὁ Ροδόλφος Βαλεντῖνο ἦταν ὁλότελα ἀδιάφορος. Ποτὲ δὲν πρόσεχε τί τοῦ σερβίρουν καὶ τί τρώει.

Ὁ Σαρλὼ ἀγαπᾶ τὰ περίπλοκα καὶ πρωτότυπα γεύματα. Ἀλλὰ στὰ φίλμ πάντα ἀρκεῖται σ' ἕνα τίποτα. σ' ἕνα κόκκαλο, σὲ μιὰ σοῦπα.

Ἡ Πωλὲτ Ντυμπὸστ δὲν εἶναι μόνον καλὴ ἠθοποιός, ἀλλὰ καὶ σπουδαία μαγείρισσα.

ΝΤΟΜΝΙΚΑ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΟΥΝΑΒΕΩΣ

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΝΤΕΣΤΡΕ

2ον

ΟΙ ΔΥΟ ὑπηρέτες εἶναι ὄρθιοι, ἄφωνοι, ταραγμένοι. Ὁ Ζὰν Λὲ Μετριὲ πηγαινοέρχεται στὸ δωμάτιο.

— Ὄχι, Παῦλε, λέει. Τὸ πρόσωπο ποὺ πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμε ἀμέσως εἶναι ὁ πατέρας σου.

— Μά... ἂν εἶναι πληγωμένος;...

— Πιστεύεις ἀκόμα σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία; Ἀπήγαγον τὴν ἀδελφή σου, φίλε μου, ἀλλὰ ὁ πατέρας σου εἶναι σὲ ἐξαίρετη ὑγεία, πίστεψέ με. Θάχῃ φθάσει κιόλας ἴσως στὸ Μπιαρρίτς. Μήπως ξέρεις σὲ ποιὸ ξενοδοχεῖο θὰ πήγαινε;

— Συνήθως μένει στὸ «Μιραμάρ».

Νέο τηλεφώνημα. Ἡ ἀναμονὴ εἶναι μεγάλη. Εἶναι σχεδὸν μεσάνυχτα ὅταν ὁ Παῦλος μπορεῖ νὰ πάρῃ τὸ ξενοδοχεῖον «Μιραμάρ».

Τὸν πληροφοροῦν πὼς ὁ κ. Ταβερέσκο κράτησε ἕνα διαμέρισμα, ἀλλὰ δὲν εἶχε φθάσει ἀκόμα.

— Βλέπεις, λέει ὁ Παῦλος, ξεσπῶντας σὲ λυγμούς, κάποιο δυστύχημα συνέβη στὸν πατέρα.

* * *

Μιὰ νύχτα ἀγωνίας. Ὁ Ζὰν δὲν ἄφησε μόνο τὸ φίλο του. Πέρασε τὴ νύκτα στὴν ὁδὸν Προνὺ καὶ τὸ πρωῒ στὶς 9 ἀπαντάει στὸ τηλεφώνημα τῆς διευθυντρίας τοῦ κολλεγίου Μαιντενὸν πὼς ἡ κατάστασις τοῦ κ. Ταβερέσκο ἔχει καλλιτερεύσει καὶ πὼς ἡ κόρη του θὰ γυρίσῃ σὲ λίγες μέρες στὸ σχολεῖο.

Ὁ Παῦλος σπασμένος ἀπ' τὴν κούρασι, κοιμᾶται ἀκόμα. Ὁ Λὲ Μετριὲ δὲν τὸν συμβουλεύθηκε. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἀνέλαβε πρωτοβουλία. Ἀκούσιά του σχεδόν, παρασύρεται, θέλει νὰ ἐξηγήσῃ τὸ διπλὸ αὐτὸ μυστήριο.

Στὶς δέκα τὸ πρωῒ ξαναζητᾶ τὸ Μπιαρρίτς. Ὁ κ. Ταβερέσκο δὲν ἔφθασε ἀκόμα. Ὁ Παῦλος ξαπλωμένος σ' ἕνα ντιβάνι, μὲ τὸ πρόσωπο χωμένο στὰ μαξιλάρια, δὲν θέλει νὰ πάρῃ τίποτα, δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτα. Ἡ γρηὰ οἰκονόμος τὸν περιποιεῖται σὰν μικρὸ παιδί.

Ο ΜΕΤΡΙΕ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Εἶναι σχεδὸν μεσημέρι ὅταν ὁ γραμματεὺς εἰδοποίησε τὸν Παῦλο Ταβερέσκο πὼς ὁ πατέρας του τὸν ζητοῦσε στὸ τηλέφωνο.

— Ὁ κύριος, εἶπε, δὲν φαίνεται καθόλου ἄρρωστος. Ἡ φωνή του εἶναι ὅπως πάντα... Ρωτάει ἂν εἴσθε ἐδῶ....

Ὁ Παῦλος πετιέται, τρέχει στὸ τηλέφωνο.

— Ἐσὺ εἶσαι μπαμπᾶ; Ἄ! Πόσο εἶμαι εὐτυχής! Ποῦ εἶσαι;

Ἀπὸ χίλια χιλιόμετρα, ἡ φωνὴ τοῦ κ. Ταβερέσκο ἔφθανε καθαρή, κάπως ἀπότομη, μ' ἕνα τόνο ἐκπλήξεως.

— Ποῦ θέλεις νὰ εἶμαι; Στὸ Μπιαρρίτς βέβαια! Κοιμήθηκα στὸ Μπορντώ. Ἐσὺ μ' ἐζήτησες δυὸ φορές;

— Ναί...

— Τί συμβαίνει;

Ὁ Παῦλος εἶναι τόσο ταραγμένος ποὺ χάνει τὰ λόγια του. Ὁ Ζὰν παίρνει τὸ ἀκουστικό.

— Κύριε Ταβερέσκο, λέει, ἐδῶ εἶναι ὁ Λὲ Μετριὲ ποὺ σᾶς μιλεῖ τώρα.

— Μὰ τί συμβαίνει, λοιπόν, ξαναρωτάει ἀνήσυχα ὁ κ. Ταβερέσκο. Μήπως εἶναι ἄρρωστος ὁ Παῦλος;

— Ὄχι, ἡσυχᾶστε ὡς πρὸς αὐτὸ τοὐλάχιστον.

— Μὰ τί συμβαίνει ἐπὶ τέλους;

Ὁ Λὲ Μετριὲ διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή.

— Νομίζω πὼς θὰ ἦταν καλλίτερα νὰ μὴ σᾶς μιλήσω γι' αὐτὸ ἀπ' τὸ τηλέφωνο. Ἀλλὰ εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς δῇ καὶ νὰ σᾶς μιλήσῃ ὁ γυιός σας, τὸ πιὸ γρήγορα.

Τώρα εἶναι ὁ κ. Ταβερέσκο ποὺ διστάζει.

— Ἀκοῦστε, λέει σὲ λίγο, ἔχω μιὰ σπουδαία συνέντευξι αὔριο ἐδῶ, στὸ Μπιαρρίτς. Ἂν πραγματικῶς αὐτὸ ποὺ ἔχει νὰ μοῦ πῇ ὁ Παῦλος εἶναι σπουδαῖο, ἂς ἔλθῃ νὰ μὲ ἰδῇ ἐδῶ, στὸ Μιραμάρ. Πέστε του νὰ ἔλθῃ στὸ τηλέφωνο. Θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

Πατέρας καὶ γυιὸς συνεννοήθηκαν μὲ σκεπασμένα λόγια. Μάταια ἐπέμεινε ὁ κ. Ταβερέσκο. Ὁ Παῦλος ὑπακούοντας στὸ φίλο του, οὔτε ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ντόμνικα. Ἀπεφασίσθη νὰ πάρῃ ἀμέσως τὴν ταχεῖα γιὰ τὸ Μπιαρρίτς.

* * *

Τώρα οἱ δύο νέοι εἶναι μόνοι στὸ γραφεῖο. Ὁ Λὲ Μετριὲ συμβουλεύθηκε τὸν ὁδηγὸ τῶν σιδηροδρόμων. Ὑπάρχει ἕνα τραῖνο στὶς 9.40 ποὺ φθάνει στὸ Μπιαρρίτς τὴν ἄλλη μέρα στὶς 7.33.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶναι πολὺ ἀργά! ἀναστέναξε ὁ Παῦλος Ταβερέσκο.

Εἶναι νευρικός. Τὰ χέρια του τρέμουν. Πρώτη φορὰ ἕνα γεγονὸς σοβαρὸ ταράζει τὴν ἀμέριμνη ζωή του. Μπροστὰ στὴ δυστυχία δὲν ἔχει καμμιὰ δύναμι. Αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ δράσῃ, νὰ κάνῃ κάτι, ὅ,τι δήποτε, ἀλλὰ ἀμέσως. Θὰ ἤθελε νὰ φύγῃ στὴ στιγμὴ μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ φίλος του μὲ πολὺ δυσκολία τὸν πείθει πὼς τὸ τραῖνο ἂν καὶ φεύγει τὸ βράδυ, θὰ φθάσῃ πιὸ γρήγορα ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο.

— Παῦλε, προσθέτει ὁ Ζάν, δὲν εἶναι στὸ Μπιαρρὶτς ποὺ πρέπει νὰ πᾶς μὲ τὸ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ στὸ Πρέσλ.

— Πάλι; Γιατί; Ἀλλοίμονο! Ἡ Ντόμνικα δὲν γύρισε...

— Βέβαια ὄχι. Ἡ διευθύντρια τοῦ κολλεγίου μοῦ τηλεφώνησε σήμερα τὸ πρωΐ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ξαναϊδοῦμε τὴ βοηθό της. Νὰ μᾶς διηγηθῇ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς συνεντεύξεώς της μὲ τὸν δῆθεν διπλωμάτη. Νὰ μᾶς τὸν περιγράψῃ μὲ ἀκρίβεια. Πρέπει νὰ μπορέσῃς νὰ δώσῃς μιὰ τέλεια περιγραφή του στὸν πατέρα σου. Αὐτὸ ἴσως τὸν βοηθήσῃ νὰ μαντεύσῃ τὴν ταυτότητα αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου.

Ὁ Παῦλος σηκώνεται.

— Ἔρχεσαι μαζύ μου, Ζάν;

— Μὰ βέβαια.

* * *

Στὸ σαλόνι τῆς διευθυντρίας εἶναι τώρα συγκεντρωμένοι καὶ οἱ τέσσερης, οἱ δύο νέοι, ἡ διευθύντρια καὶ ἡ βοηθός της.

Οἱ δύο γυναῖκες, στὶς ὁποῖες τώρα εἶπαν ὅλη τὴν ἀλήθεια, εἶναι φοβερὰ ταραγμένες, ἰδίως ἡ δὶς Λυκᾶς ποὺ ἔχει τύψεις γιὰ τὴν ἀπερισκεψία της καὶ ζητεῖ τὴν συγγνώμην τους.

Ὁ Λὲ Μετριὲ τὴν ἡσυχάζει.

— Ἐκάματε ὅπως θὰ ἐκάναμεν ὅλοι στὴ θέσι σας, δεσποινίς. Πῶς ἦταν δυνατὸν νὰ ἀμφιβάλλετε; Ἡ ἴδια ἡ δὶς Ταβερέσκο δὲν ἐδίστασε νὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Ἔπειτα τὴν παρακαλεῖ νὰ συγκεντρώσῃ τὴν μνήμην της, νὰ τοὺς πῇ ἀκριβῶς πῶς ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο. Ἡ δὶς Λυκᾶς δὲν ἔχει νὰ πῇ πολλά. Ὁ ἄνθρωπος φαινόταν καμμιὰ ἑξηνταριὰ χρονῶν. Ἀραιὰ μαλλιά, ἕνα κοντὸ γκρίζο μουστάκι, μιὰ μεγάλη ἀγκυλωτὴ μύτη.

— Ἄ! προσθέτει ἡ δὶς Λυκᾶς, μιλοῦσε γαλλικὰ ὅπως τὰ προφέρει καὶ ἡ Ντόμνικα, μὲ πιὸ πολὺ ξενικὸ τόνο μάλιστα.

Ὁ Λὲ Μετριὲ σημειώνει στὸ καρνέ του.

— Εἶχε ρουμανικὴ προφορά;

— Ναί, αὐτὸ εἶναι, εἶμαι βεβαία.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Ζὰν ξαναφεύγουν ἀφοῦ ἐσύστησαν στὶς δυὸ γυναῖκες νὰ κρατήσουν μυστικὴ τὴν ἀπαγωγή. Ὅλο τὸ κολλέγιο πρέπει νὰ πιστέψῃ πὼς ἡ δὶς Ταβερέσκο πῆγε νὰ ἰδῇ τὸν πατέρα της ποὺ εἶναι ἄρρωστος.

Καὶ βέβαια τὸ μυστικὸ θὰ τηρηθῇ αὐστηρά. Ἡ διευθύντρια τοῦ κολλεγίου Μαιντενόν, ἔχει κι' αὐτὴ κάθε συμφέρον νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀπαγωγὴ τῆς δίδος Ταβερέσκο.

Ὅταν γύρισαν στὴν ὁδὸν ντὲ Προνύ, οἱ βαλίτσες τοῦ Παύλου Ταβερέσκο εἶναι ἕτοιμες. Ὁ Λὲ Μετριὲ δίνει στὸν φίλο του τὶς σημειώσεις ποὺ κράτησε στὸ Πρέσλ. Τοῦ δίνει διάφορες συμβουλὲς ποὺ ὁ Παῦλος, μέσα στὴ λύπη του, φαίνεται σὰν νὰ μὴ καταλαβαίνῃ.

— Ζάν, τοῦ λέει ξαφνικά, ἔλα μαζύ μου. Θὰ μπορέσῃς νὰ μιλήσῃς καλλίτερα μὲ τὸν μπαμπᾶ.

Ὀνειρεύεται τὸν ἑαυτό του νὰ ξαναφέρνῃ μόνος του τὴν Ντόμνικα στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴν μακρυνὴ πατρίδα της.

— Εἶσαι τρελλός.

Ὁ Παῦλος ἐπιμένει. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του τόσο μόνο, τόσο ἀδέξιο.... Ὁ Ζὰν διστάζει. Ἀλήθεια, θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν φίλο του. Κι' ἔπειτα αὐτὴ ἡ Ντόμνικα, ποὺ γνωρίζει τόσο λίγο, ποὺ ἄλλοτε τὴν εὕρισκε ὡραία, βέβαια, ἀλλὰ τόσο ἀσήμαντη, ὅπως τὰ περισσότερα κορίτσια, τώρα τὸν ἐνδιαφέρει.

Τί ἔκρυβε πίσω ἀπ' τὸ ἁγνὸ μέτωπό της; Μήπως ἦταν ἴσως σύμφωνη μὲ τὸν ἀπαγωγέα της; Παράδοξη σύμπτωσις ἀλήθεια ὁ ἐρχομὸς αὐτοῦ τοῦ Μασσέσκο τὴν ἴδια ἡμέρα ποὺ ὁ πατέρας της φεύγει γιὰ ταξεῖδι... Ἴσως πρόκειται γιὰ μιὰ δραπέτευσι;

Ἡ ζωή του ποὺ ὥς χθὲς τοῦ φαινόταν κουτὴ καὶ ἄχρηστη, παίρνει ξαφνικὰ ἕνα σκοπό. Ὁ πόθος τοῦ ν' ἀναμιχθῇ σὲ μιὰ μυστηριώδη ὑπόθεσι, τοῦ ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα μυστικό, νὰ παίξῃ τὸν ρόλο τοῦ ντέτεκτιβ, ξυπνάει ξαφνικὰ μέσα του.

— Θὰ σὲ συνοδεύσω, Παῦλε, ναί...

Τὸ ἴδιο βράδυ οἱ δύο νέοι ἔπαιρναν τὴν ταχεῖα ἁμαξοστοιχία γιὰ τὸ Μπιαρρίτς.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΔΙΕΥΚΡΙΝΙΖΕΤΑΙ ΑΛΛΑ....

Ὅταν ἔφθασαν στὸ Μιραμάρ, ὁ κ. Ταβερέσκο κοιμόταν ἀκόμα.

Ἐξεπλάγη βλέποντας τὸν Παῦλο συνοδευόμενον ἀπὸ τὸν Λὲ Μετριέ. Ὁ Παῦλος ἔσπευσε νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

— Ὁ Ζὰν μ' ἐβοήθησε στὸ ἀτύχημα ποὺ μᾶς ἦλθε μπαμπᾶ. Ἐγὼ ἔχω χάσει τὸ νοῦ μου.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ Λὲ Μετριὲ διηγεῖται στὸν κ. Ταβερέσκο τί συνέβη. Ἡ πρώτη κίνησις τοῦ κ. Ταβερέσκο εἶναι φυσικὰ ὁ θυμός.

— Μὰ ἡ διευθύντρια εἶναι τρελλὴ — φωνάζει — ν' ἀφήσῃ νὰ φύγῃ ἡ κόρη μου μὲ τὸν πρῶτο τυχόντα!

Λίγο-λίγο ἡσυχάζει. Καταλαβαίνει ποιὸ συναίσθημα ἔκανε τὴν βοηθὸ τῆς διευθυντρίας ν' ἀφήσῃ τὴν Ντόμνικα νὰ φύγῃ. Ἕνα πρᾶγμα τὸν ἐκπλήσσει: Αὐτὸς ὁ ψευδοδιπλωμάτης ἤξερε τὰ καθέκαστα τῆς ζωῆς του, ὅλα ὅσα συνέβαιναν στὸ σπίτι του....

— Πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

Μὲ τὸ καρνέ του στὰ χέρια ὁ Λὲ Μετριὲ δίνει τὴν περιγραφὴ τοῦ ἀγνώστου ἀπαγωγέως.

Ὁ κ. Ταβερέσκο δὲν ἔχει κανένα δισταγμό.

— Παῦλε, λέει, εἶναι ὁ ἐξάδελφός μας ποὺ τὸ ἔκανε αὐτό.

— Μά, πατέρα τὸν ξέρω τὸν Δημήτριο, σοῦ μοιάζει λιγάκι, δὲν μοιάζει καθόλου μ' αὐτὸν τὸν Μασσέσκο.

— Μὰ δὲν εἶναι ὁ Δημήτριος ποὺ θὰ πῆγε στὸ Πρέσλ — καὶ ἡ Ντόμνικα τὸν γνωρίζει ἐπίσης — ἀλλὰ ὁ δικηγόρος του ἕνας ληστὴς ἀπὸ τὸ Πλοέστι, ποὺ ξέχασα τὸ ὄνομά του. Ὅλα συμφωνοῦν μὲ τὴν περιγραφή: Ἡ ἡλικία, ἡ ἀγκυστρωτὴ μύτη, τὸ ἀνάστημα. Κι' ἔπειτα — προσθέτει σὰν νὰ μιλοῦσε μόνος του — οἱ ἀπειλὲς ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Δημήτριο Ταβερέσκο....

Ὁ Παῦλος ἀναπηδάει:

— Σὲ ἠπείλησε μπαμπᾶ; Καὶ δὲν μοῦ εἶπες τίποτε;

Ὁ κ. Ταβερέσκο ἀνασηκώνει τοὺς ὤμους:

— Γιατί νὰ σὲ ἀναμίξω σ' αὐτὲς τὶς ἱστορίες! Ἔχουν ἀρχίσει πρὶν ἀπὸ τὴ γέννησί σου, μικρέ μου! Ἤμαστε σὲ δίκη, ἔχασε ἐκεῖνος. Καὶ τώρα θέλει νὰ μὲ ἐκβιάσῃ. Ἅρπαξε τὴν κόρη μου γιὰ ὅμηρο ὁ ληστής!

Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, ὁ Ζὰν Λὲ Μετριὲ αἰσθάνεται μιὰ ἀνακούφισι. Εἶναι εὐτυχισμένος ποὺ ἡ Ντόμνικα δὲν εἶναι συνένοχος μὲ τὸν ἀπαγωγέα της. Ἀντιλαμβάνεται πὼς ἡ νεαρὴ αὐτὴ κόρη μὲ τὴν ὁποία ἐχόρεψε πέρυσι τὸ καλοκαίρι, ἀκριβῶς ἐδῶ, στὸ Μπιαρρίτς, εἶχε μιὰ θέσι στὴν καρδιά του, τόσο ποὺ ὁ ἴδιος δὲν τὸ φανταζόταν.

Ὄχι, τὰ μεγάλα της ἁγνὰ μάτια δὲν ἔλεγαν ψέμματα. Θὰ ἤθελε νὰ συλλάβῃ αὐτὸν ποὺ τὴν ἀπήγαγε. Νὰ τὴν φέρῃ στὴν οἰκογένειά της καὶ αὐτὴ νὰ τοῦ χρωστάῃ εὐγνωμοσύνη. Βλέπει κιόλας τὸν ἑαυτό του, σὰν σὲ ὄνειρο, νὰ τὴν φέρνῃ πίσω στὴ Γαλλία, μόνος μαζύ της, σὲ κάποιο μακρυνὸ τόπο....

Καὶ ἰδοὺ ποὺ τὰ γεγονότα φαίνονται πὼς βοηθοῦν τὰ σχέδιά του.

* * *

Ὁ κ. Ταβερέσκο πήδησε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Περπατάει ἀπάνω-κάτω στὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ λέῃ λέξι. Καπνίζει ἀδιάκοπα, ὁ θυμός του εἶναι ἴσος μὲ τὴν ἀνησυχία του.

Γιὰ νὰ διακόψῃ τὴ δυσάρεστη αὐτὴ σιωπή, ὁ γυιός του διηγεῖται ὅλα ὅσα ἔκανε γι' αὐτὸν ὁ φίλος του Λὲ Μετριέ, μέσα σ' αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες. Καὶ ἐπειδὴ φοβόταν μήπως ὁ πατέρας του τὸν ἐπιπλήξῃ γιατὶ δὲν εἰδοποίησε ἀμέσως τὴν ἀστυνομία, προσθέτει:

— Δὲν ξέρεις, μπαμπᾶ, πόσο μ' ἐβοήθησε ὁ Ζάν, μὲ πόση ἀφοσίωσι, μὲ πόση ἀγάπη.... Αὐτὸς μὲ συνεβούλευσε νὰ εἰδοποιήσω πρῶτα ἐσένα πρὶν εἰδοποιήσωμε τὴν ἀστυνομία.

Ὁ κ. Ταβερέσκο διακόπτει τὸν περίπατό του.

— Ἐκάματε πολὺ καλά, κύριε, λέγει κυττάζοντας τὸν Λὲ Μετριέ, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Εἶναι μία δυσάρεστη οἰκογενειακὴ ὑπόθεσις γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν πρέπει νὰ γίνῃ θόρυβος. Σὲ σᾶς ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

ΑΓΕΡΙ

Ἄχ, τί γλυκὰ ποὺ φύσαγε τ' ἀγέρι
δὲ φύσησε ξανὰ τόσο γλυκά
Καὶ πιὰ τέτοια δροσιὰ δὲ μοὔχει φέρει
καὶ μύρα τόσο αἰθέρια ἡδονικά.
Μὲ τί ἀλαφρὸ ἀνάπνεα στῆθος τότε;
πῶς τὄνοιωθα δροσᾶτο ὡς στὴν ψυχή...
Πῶς οἱ πνοὲς τῆς ἄνοιξης οἱ πρῶτες
μοῦ ἀνάσταιναν τὴ γύρω μου ἐξοχή,
κι' ἐντός μου θεῖο μηνοῦσαν καλοκαῖρι
καὶ μοῦ χαϊδεύαν ἄνθια γαλανά.
Ἄχ, τί γλυκὸ ποὺ φύσαγε τ' ἀγέρι
τόσο γλυκὸ δὲ φύσησε ξανά.
Ὁ λόγυρά μου τί ὠμορφιὰ τί τρέλλα!
Βασίλειό μου ὅλη ἡ φύση μαγικό
Καὶ μιὰ γαλάζια μοὔφτανε κορδέλλα
στεφάνι στὰ μαλλιὰ βασιλικό.
Τί διάφανος, τί φωτερὸς ὁ ἀγέρας
Κι' ἂν κάποτε θλιμμένη συννεφιὰ
μὰ τῆς ψυχῆς μου ὁ μυστικὸς αἰθέρας
τὴ γαλανή του φύλαγε ὠμορφιά.

ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΦΩΣ ΣΤΙΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΨΥΧΕΣ

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΧΕΙ μεγάλη ἱστορικὴ σημασία γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῆς προσωπικότητας ἑνὸς παιδιοῦ τὸ ἂν μεγάλωσε στὸ πατρικὸ σπίτι, ἂν εἶναι ὀρφανὸ ἀπὸ πατέρα ἢ μητέρα, ἂν εἶναι μονάκριβο παιδί, πρωτότοκο ἢ τελευταῖο ἢ μεσαῖο μέσα σὲ πολλὰ ἀδέλφια, ἂν εἶναι μοναχογυιὸς ἢ μοναχοκόρη. Κάθε κατηγορία τέτοιων παιδιῶν ἔχει κοινὰ χαρακτηριστικά.

Ἕνα στερνοπαῖδι χαρούμενο μὰ ὄχι καὶ χαϊδεμένο.

ΤΟ ΟΡΦΑΝΟ ΑΠΟ ΠΑΤΕΡΑ

Μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα ἀδειάζει συχνὰ ἡ θέσι τῆς μεγαλείτερης οἰκογενειακῆς αὐθεντίας. Ἡ πατρικὴ βία ἦταν γιὰ τὸ παιδὶ τὸ αἰσθητὸ παράδειγμα τῆς μεγαλειτέρας δυνάμεως καὶ ἐξωτερικευόντανε μὲ πατρικὴ αὐστηρότητα καὶ τυραννία. Ἡ ξαφνικὴ ἀλλαγὴ καταστάσεως σημαίνει ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ἀπελευθέρωσι, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἄλλη ἐπικίνδυνη ἐπιβάρυνσι τῆς φιλοδοξίας τοῦ παιδιοῦ, στὸ ὁποῖον προβάλλεται αἰσθητὸς ὁ σκοπὸς νὰ γίνη σὰν τὸν πατέρα του καὶ νὰ πάρῃ τὴ θέσι του. Ἐξαρτᾶται ἐντελῶς ἀπὸ τὴν διαγωγὴ τῶν ἄλλων συγγενῶν ποιὰ διέξοδο θὰ πάρῃ ἡ κρίσις. Εἶδα ἕνα ἀγόρι δεκαεφτὰ χρονῶν, ποὺ εἶχε χάσει τὸν πατέρα του ὅταν ἦτο τεσσάρων. Δὲν θυμόταν γι' αὐτὸν παρὰ πὼς τὸν πήγαινε μόνος του περίπατο. Μὲ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα πῆραν τὰ λουριὰ στὰ χέρια ἡ μητέρα του καὶ μιὰ μεγαλείτερη ἀδελφή. Καὶ οἱ δυὸ γυναῖκες εἶχαν ὅλη τὴν ὑπερβολικὴ τρυφερότητα καὶ κηδεμονία ποὺ τόσο συνηθίζουν μητέρες καὶ θηλυκοὶ παιδαγωγοί. Ἔτσι συνέβη ὥστε τὸ παιδὶ ποὺ ἀγαποῦσε τὸν πατέρα του καὶ τοῦ εἶχε πρόθυμα ὑποταχθῆ ἔγινε τώρα ἐπαναστάτης. Μὲ συνεχεῖς ἄκαρπες ἀπόπειρες γιὰ νὰ ξεφύγῃ τὴ φορτικὴ μητρικὴ αὐθεντία, ποὺ δὲν τὸν ἄφηνε ποτὲ σὲ ἡσυχία καὶ ἤθελε πάντα κάτι νὰ τοῦ μαγειρεύῃ, ἔγινε τόσο ἑτεροκίνητος ὅσο ὑπεδείκνυε ἡ τάσις πρὸς ἀνεξαρτησία. Τὴν ἴδια τακτικὴ ἐξακολούθησε κι' ὅταν μπῆκε οἰκότροφος στὸ σχολεῖο καὶ ξεγελοῦσε τὴν μητέρα του πὼς ἔχει δῆθεν ἰδιαίτερα χαρίσματα. Ὅταν ξαναγύρισε στὸ σπίτι ἡ μητέρα ἐξακολουθοῦσε νὰ πιστεύῃ πὼς τὸ παιδὶ θἆταν πολὺ πιὸ προκομένο, ἂν δὲν τ' ἄφηνε ποτὲ ἀπὸ τὸ χέρι. Ἀλλὰ αὐτὸς τώρα ἀπόγινε. Μὲ διαρκεῖς ἐπαναστάσεις κατὰ τῆς μητέρας του, μὲ ψέμματα καὶ μικροκατεργαριὲς ξέφευγε κάθε ὑποχρέωσι γιὰ ἐργασία. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπον προμηθευόταν ἀπὸ τὴ μητέρα του καὶ τὰ χρηματικὰ μέσα γιὰ μιὰ ζωὴ δυσανάλογη μὲ τὴν οἰκονομική του κατάστασι. Ὁ ὑπολογισμὸς στὴν ἀνεξάντλητη στοργὴ τῆς μητέρας του τὸν ἔκανε νὰ μὴν ἔχῃ καμμιὰ εὐθύνη. Μποροῦσε νὰ κλέβῃ, νὰ ἐξαπατᾷ νὰ ψεύδεται, ἡ μητέρα του δὲν θὰ τὸν ἄφινε νὰ πέσῃ.

Ἡ μικρούλα δὲν μοιάζει διατεθειμένη νὰ μὴ τῆς γίνουν τὰ καπρίτσια της.

Ἡ παληὰ παιδαγωγικὴ ἔχει τὴν τάσι νὰ ἐξηγῇ τέτοιες περιπτώσεις λέγοντας: «Ἔχασε τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ πατέρα του.» Ἀλλὰ στὴν προκειμένη περίπτωσι τὸ δυνατὸ χέρι ἦταν ἐξ ἀρχῆς τῆς μητέρας καὶ ὄχι τοῦ πατέρα. Μὲ πολὺ δίκαιο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ ἐπικαλεσθῇ μιὰ τέτοια ἐξήγησι γιὰ ὅλους σχεδὸν τοὺς πρωτότοκους ὀρφανούς. Ἡ ἀνάμνησί τους γιὰ τὸν πατέρα τους περιορίζεται σὲ μιὰ πολὺ χαρακτηριστικὴ περίστασι. Τὸ παιδὶ κάτι εἶχε σκαρώσει, εἶχε πέσει στὸ πάτωμα κι' ὁ μανιασμένος πατέρας τὸ κλώτσησε. Μόλις πέθανε ὁ πατέρας, ὁ νέος συμπεριφερόταν σὰν ἀπελεύθερος σκλάβος: Τυραννοῦσε τὴν μητέρα του, τὰ μικρότερα ἀδέλφια, ὅλο τὸ σπίτι, ἔκανε ὅ,τι τοῦ ἄρεσε, διέπραττε τὶς χειρότερες κουταμάρες. Κι' ἡ ἀνατροφὴ τῆς μητέρας περιωριζόταν στὸ νὰ ἀπονέμῃ ἕνα εἶδος λατρείας στὸν πεθαμένο πατέρα. Σὲ κάθε εὐκαιρία τὸν ἀνέβαζε στοὺς οὐρανούς, τὸν παράσταινε ὑπερβολικὰ ἔξυπνο, ἱκανό, σπουδαῖο. Ὁ νέος, ποὺ μὲ τὴν πατρικὴ αὐστηρότητα εἶχε ἤδη κλονισθῆ στὴν αὐτοπεποίθησί του, ἔχασε ἐνωρὶς τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ μοιάσῃ σὲ τέτοιον πατέρα. «Πρέπει νὰ γίνω σὰν τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ δὲν μπορῶ, δὲν θὰ μπορέσω ποτέ». Ἔτσι ὑπάρχει μόνο μιὰ διέξοδος. Νὰ γελάσουμε κάπως τὴν τύχη, ν' ἀνυψωθοῦμε χωρὶς κατορθώματα, μόνο μὲ τὴν ἐκμετάλλευσι εὐνοϊκῶν περιστάσεων. Ἔγινε παίκτης. Ἀργότερα πολὺ ἦρθε ἡ ἰατρικὴ καὶ ἀνέλυσε τὸ τί συνέβη στὸ σκοτεινὸ ὑποσυνείδητο τοῦ παιδιοῦ.

Ἂν προσέξῃ κανεὶς περισσότερο, δὲν εἶναι ἡ ἔλλειψι τῆς περίφημης αὐστηρᾶς ἀνατροφῆς ποὺ εὐθύνεται γιὰ τὸ ἄστοχο χτύπημα. Μάλιστα θὰ μποροῦσε κανεὶς ἀντίθετα νὰ ἰσχυρισθῇ, πὼς ἡ ὑπερβολικὴ αὐθεντία τοῦ πατέρα, ζωντανοῦ ἢ πεθαμένου, ἐπίεσε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ στέρησε τὸ θάρρος γιὰ τὴν ζωή.

Κάτι ἀπὸ αὐτὸν τὸ χαρακτῆρα τοῦ Ἀμλέτου μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῇ σὲ πολλοὺς πρωτότοκους ἢ μονάκριβους γυιούς.

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟΠΑΙΔΙ

Μιὰ καὶ τὸ φορτίο «τοῦ διαδόχου» δὲν ὑπάρχει στὸ στερνοπαίδι, θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ὁ νεώτερος θὰ μποροῦσε ἥσυχα μεγαλώνοντας νὰ φθάσῃ ὅπου μπορεῖ. Ἂν ὅμως ἐξετασθῇ καλλίτερα ἡ θέσις του, δείχνεται τόσο δύσκολη ὅσο καὶ τοῦ πρωτοτόκου.

Ὁ νεώτερος σὲ μιὰ οἰκογένεια εἶναι καὶ ὁ μικρότερος καὶ ὁ πιὸ ἀδύνατος. Σὲ κάθε σύγκρουσι μὲ τὰ μεγαλείτερα ἀδέλφια βγαίνει ζημιωμένος, ἐφόσον στηρίζεται μόνο στὴ δύναμί του. Σὰν τελευταῖος στὴ σειρὰ αἰσθάνεται ἀπελπιστικὰ παραμερισμένος, ὅλοι εἶναι πιὰ μεγάλοι καὶ δυνατοὶ κι' αὐτὸς ἀκόμη εἶναι μικρός. Ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἡ ἀνάπτυξί του μπορεῖ νὰ τραβήξῃ δυὸ δρόμους. Ὑπάρχει πρῶτα ἕνας τύπος τοῦ τελευταίου παιδιοῦ, ποὺ θὰ τὸ λέγανε «στερνοπαῖδι». Ἐδῶ ἀνήκουν ὅσοι γεννήθηκαν τελευταῖοι καὶ ἀργά.. Σὰν μόνα παιδιὰ κοντὰ σ' ἐνήλικα ἀδέλφια, ἔχουν τὴ φιλοδοξία νὰ γίνουν μεγάλοι σὰν τ' ἀδέλφια τους. Σὲ λίγο παραιτοῦνται ἀπ' αὐτὴ τὴ φιλοδοξία. Αἰσθάνονται εὐχαρίστησι ἀπὸ τὸ ὅτι κανεὶς τὰ παραχαϊδεύει καὶ ζητοῦν τὸ δρόμο τῆς ζωῆς των σ' αὐτὴ τὴ γραμμή. Κάνουν τὴν ἀδυναμία τους δύναμι στηριζόμενα ἐπάνω στοὺς μεγάλους, τῶν ὁποίων γίνονται «τὰ χαϊδεμένα παιδιά». Ἔτσι γίνονται τὰ παιδιὰ ἰδιότροπα καὶ ὀκνηρὰ καὶ τὰ θέλουν ὅλα χωρὶς κόπο καὶ προσπάθεια. Ἡ προσωπικὴ εὐγένεια, ποὺ συχνὰ ἔχουν τέτοια παιδιά, δὲν μπορεῖ ν' ἀναπληρώσῃ ἀρκετὰ τὴ μεγάλη ἀνικανότητα καὶ τὴν ἀποξένωσί τους ἀπὸ τὴ ζωή, ποὺ τὰ κρατοῦν σὲ μόνιμη ἐξάρτησι ἀπὸ τὸ περιβάλλον τους.

Τὸν δεύτερο τύπο παιδιοῦ θὰ μποροῦσε νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κανεὶς σὰν ἡρωϊκὸ τύπο. Εἶναι γιὰ τὴν λαϊκὴ ψυχολογία ἐνδιαφέρον ὅτι στὰ παραμύθια καὶ τοὺς μύθους οἱ ἡρωϊκοὶ ρόλοι συχνὰ πέφτουν στοὺς νεώτερους γυιούς.

Ὁ νέος ποὺ θυμᾶται μὲ πόνο πὼς εἶναι ὁ μικρότερος κι' ὁ πιὸ ἀδύνατος, ἐκεῖνος ποὺ δὲν τοῦ πέφτει λόγος καὶ ποὺ πρέπει πάντα νὰ ὑποχωρῇ, καταλήγει στὴν πεποίθησι πὼς πρέπει νὰ καταβάλῃ ξεχωριστοὺς κόπους γιὰ νὰ καταφέρῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσι τῶν ἀδελφῶν του καὶ τῶν μεγάλων.

Ἀναπτύσσεται σ' αὐτὸν κάποια ἐπαναστατικὴ φιλοδοξία, ποὺ τὸν δυναμώνει ὥστε νὰ μὴν ἡσυχάζῃ καὶ νὰ μὴν ἱκανοποιῆται. Σπουδαῖοι πολιτικοὶ ἀρχηγοί, μεγάλοι οἰκονομολόγοι, πλούσιοι καὶ καλλιτέχνες εἶναι ἀπὸ τέτοιο ξύλο πελεκημένοι, ἀλλὰ καὶ ἀνυπόφορα φιλόδοξοι, ματαιόδοξοι καὶ ἄπραγοι, χώνονται παντοῦ καὶ στριμώχνονται στὴν πρώτη γραμμή. Τὸ ἂν θὰ πάρῃ τὸ παιδὶ τὴν πρώτη ἢ τὴν δεύτερη κατεύθυνσι, αὐτὸ συχνὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ κατάστασι.

Πολλὲς φορὲς τὸ τελευταῖο παιδὶ εἶναι ἀνεπιθύμητο, γεννιέται σὲ δύσκολες περιστάσεις καὶ ὅμως αὐτὸ καταφέρνει νὰ ξεπεράσῃ τὶς δυσμενεῖς συνθῆκες καὶ νὰ ὑψωθῇ πνευματικὰ ἢ κοινωνικὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν διανοήθηκαν κὰν τ' ἀδέλφια του.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ μονάκριβα.—Τὸ μεσαῖο ἀπὸ τρία ἀδέλφια.—Τὸ φῦλον.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΩΜΕ ΕΝΑ ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΔΩΜΑΤΙΟ ΓΙΑ ΜΠΑΝΙΟ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΕΣΤΕΡΟ ἀνθρώπινο καθῆκον εἶναι ἡ καθαριότητα. Εὐτυχεῖς ὅσοι διαθέτουν ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ τὸ καθημερινὸ μπάνιο ἢ ντούς, μπανιέρες, ζεστὰ νερὰ ἢ θερμοσίφωνα, ἀλλὰ καὶ ἀσυγχώρητοι ὅσοι δὲν φρόντισαν μιὰ γωνιὰ τοῦ σπιτιοῦ, ἕνα ὁποιοδήποτε δωματιάκι νὰ τὸ μετατρέψουν σὲ πρόχειρο δωμάτιο μπάνιου. Ἡ εἰκόνα μας σᾶς δίνει μιὰ ἀμυδρὰ ἰδέα τοῦ πῶς ἠμπορεῖ νὰ μετασχηματισθῇ μιὰ ἀποθηκούλα σὲ δωμάτιο μπάνιου. Στάθηκε ἀδύνατο νὰ τοποθετηθῇ μπανιέρα γιατὶ ἔλειπε ὁ χῶρος καὶ δὲν ὑπῆρχε παράθυρο, ἀλλὰ βρέθηκε τρόπος νὰ μπῇ ἕνα ντοὺς σὲ ἔκτασι ἑνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου. Τὸ ἄλλο μισὸ τοῦ δωματίου περιέχει ἕνα νιπτῆρα ἀρκετοῦ μεγέθους μὲ νερὸ τρεχούμενο, τὸ ὁποῖον, ἁπλούστατα, μετεφέρθη ἀπὸ τὴν κουζίνα μ' ἕναν σωλῆνα.

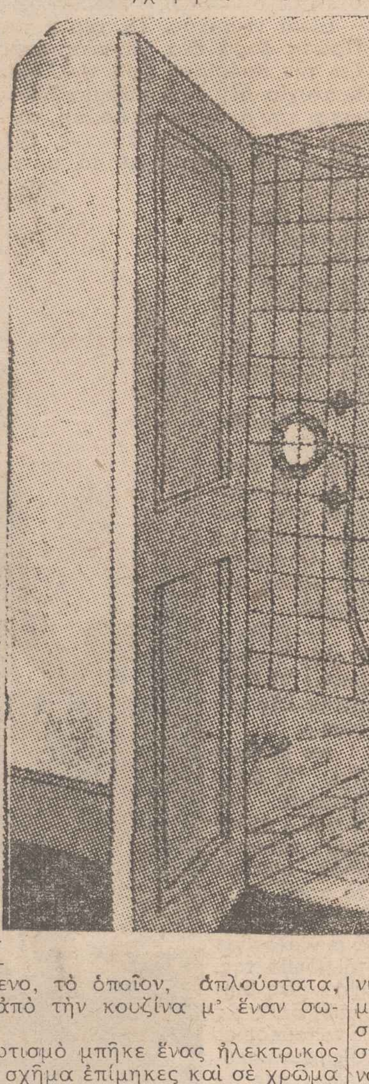

Γιὰ τὸ φωτισμὸ μπῆκε ἕνας ἠλεκτρικὸς λαμπτὴρ σὲ σχῆμα ἐπίμηκες καὶ σὲ χρῶμα γαλακτῶδες.

Κι' ἔτσι τὸ φῶς θὰ εἶναι πολὺ εὐχάριστο. Στὴ γῆ μπῆκαν λευκὰ πλακάκια ὅπως καὶ στὸν τοῖχο. Ὅλη αὐτὴ ἡ ἐγκατάστασις δὲν κόστισε παρὰ ἐλάχιστα χρήματα ἐμπρὸς στὴν μεγάλη ἐκδούλευσι ποὺ καθημερινὰ θὰ ἀποδίδῃ. Τὰ κυριώτερα χρειώδη (ντοὺς νιπτῆρας, λαμπτῆρες, καθρέπτης) εἶναι εὐμετακόμιστα. Ἐὰν δὲν εἶσθε συνηθισμένοι στὸ κρύο νερὸ μπορεῖτε νὰ τοποθετήσετε στὴν κουζίνα ἕνα μικρὸ θερμοσίφωνα καὶ νὰ ζεσταίνετε ἔτσι τὸ νερό.

ΝΤΕΚΟΡΑΤΕΡ

ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΡΙΓΚΑ
Ὁδὸς Λεωνίδου 6.

Ἀναλαμβάνει ὑπευθύνως νὰ διδάξῃ τὴν ΚΟΠΤΙΚΗΝ ἐντὸς τριῶν μηνῶν. Εἰς ὅλα τὰ μαθήματα ἐφαρμόζεται νέα μέθοδος τῆς Μεγάλης Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Τὸ ἀτελιὲ γυναικείων φορεμάτων λειτουργεῖ ὡς πάντοτε, μὲ τὰ μοντέλλα τῶν

ΟΣΟΙ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑΝ. ΚΑΛΟΥΣ, ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ, ΚΟΤΣΙΑ

καὶ λοιπὰς ἀνωμαλίας τῶν ποδιῶν.

Τὸ Φαρμακεῖον μας, ἀντιπροσωπεῦον τὸν μοναδικὸν εἰς τὸν κόσμον Οἶκον Scholl, ἵδρυσε τμῆμα Chiropodie ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπίβλεψιν ξένου εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου ἐκ Λονδίνου μὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξαρτήματα τοῦ Οἴκου Scholl εἰς τιμὰς λογικάς. ΚΑΘΕ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΔΩΡΕΑΝ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ — ΑΘΗΝΑΙ

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΥΠΗΡΞΕ Ο ΣΟΛΟΜΩΝ

ΑΠΟ τοὺς συγχρόνους βαθυπλούτους, ὁ Ἐρρῖκος Φὸρντ θεωρεῖται σήμερον ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἂν θελήσουμε ὅμως νὰ τὸν συγκρίνουμε μὲ τοὺς πολυεκατομμυριούχους τῆς ἀρχαιότητος, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτων εἶναι μπροστά τους ἕνας ἁπλοῦς πλούσιος ἄνθρωπος.

Ὁ Ροκφέλλερ, ὁ μεγαλείτερος, πιθανῶς, σύγχρονος βαθύπλουτος.

Κανείς, πράγματι, ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἑκατομμυριούχους δὲν μπόρεσε νὰ ὑπερβάλῃ στὸν πλοῦτο τοὺς πλουσιωτέρους ἄνδρες τῆς ἀρχαιότητος. Γιὰ νὰ λάβετε μιὰν ἰδέα τῆς μυθικῆς πολυτελείας μὲ τὴν ὁποίαν ζοῦσε ὁ Ρωμαῖος Λούκουλλος, ἀρκεῖ νὰ σᾶς ἀναφέρουμε τὸ ἑξῆς: Ὅταν ἐκτίζετο στὴ Ρώμη ἡ «Βίλλα Λουντοβίζι», στὸ μέρος ἀκριβῶς ὅπου βρισκόταν ἄλλοτε ἡ περίφημη ἔπαυλις τοῦ Λουκούλλου, οἱ ἐργάτες ἀνεκάλυψαν τοὺς πιὸ καταπληκτικοὺς σωλῆνας, ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου!... Οἱ νεροσωλῆνες λοιπὸν αὐτοὶ τῆς βίλλας τοῦ Λουκούλλου εἶναι καμωμένοι ὁλόκληροι ἀπὸ χονδρὸ ἀσῆμι, ἐντελῶς καθαρό.

Ὁ Λούκουλλος ἀπηθανάτισε πρὸ πάντων τ' ὄνομά του μὲ τὰ περίφημα συμπόσιά του, τὰ ὁποῖα ἐστοίχιζαν πάντοτε κολοσσιαῖα ποσά. Ἀπὸ τότε ὁ κόσμος δὲν ξαναεῖδε πλουσιώτερα καὶ πολυτελέστερα συμπόσια. Τὰ συμπόσια μάλιστα αὐτὰ εἶχαν σκανδαλίσει τόσο τὴν Κοινὴ Γνώμη τῆς Ρώμης, ὥστε ψηφίστηκαν δυὸ εἰδικοὶ νόμοι, οἱ ὁποῖοι περιώριζαν στὰ συμπόσια τὸν ἀριθμὸ τῶν προσκαλεσμένων καὶ καθώριζαν ἕνα ἀνώτατο ποσὸν ἐξόδων.

ΔΥΟ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΣΥΝΔΑΙΤΗΜΟΝΕΣ!

Ὡστόσο οἱ πλούσιοι τῆς ἀρχαιότητος δὲν ἦσαν τόσον ἐγωϊσταὶ ὅπως εἶναι οἱ σημερινοί μας πολυεκατομμυριοῦχοι. Πονοῦσαν καὶ συλλογιζόνταν συχνὰ καὶ τοὺς ἄλλους, τοὺς φτωχοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι, κάποτε ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, φημιζόταν καὶ γιὰ τὰ πλούτη του καθὼς καὶ γιὰ τὴν φιλανθρωπία του, κάλεσε σὲ γεῦμα ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ρώμης γιὰ νὰ γιορτάσῃ μὲ τὸ συμπόσιο αὐτό, στὸ ὁποῖο ἔλαβαν μέρος δύο ἑκατομμύρια πρόσωπα, μιὰ θριαμβευτικὴ νίκη του!

Μιὰν ἄλλη φορὰ πάλι — κι' αὐτό, μὰ τὴν ἀλήθεια, μᾶς κάνει νὰ νοσταλγοῦμε τὴν εὐτυχισμένην ἐκείνην ἐποχὴν — πλήρωσε γιὰ ἕνα ὁλόκληρο χρόνον τὰ ἐνοίκια ὅλου τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ!

ΤΙ ΛΕΓΕΙ Ο ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Ο ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Τέτοια παραδείγματα ὅμως, ὅπως καταλαβαίνει κανεὶς εὔκολα, δὲν βρίσκουν σήμερα μιμητὰς ἀνάμεσα στοὺς δισεκατομμυριούχους τοῦ Νέου Κόσμου. Ἂν θελήσουμε τώρα νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸν Ἡρόδοτον, στὸν Διόδωρον καὶ στὸν Πλούταρχο, θὰ συναντήσουμε μερικὲς καταπληκτικὲς πληροφορίες γιὰ τὰ πλούτη στὴν ἀρχαιότητα, τὰ ὁποῖα ἀμαυρώνουν ὅλη τὴν αἴγλη τῆς κολοσσιαίας περιουσίας τοῦ Φὸρντ καὶ τοῦ Ροκφὲλλερ, καθὼς καὶ τοῦ Γιαπωνέζου βαρώνου Ὀκούρα, ποὺ θεωρεῖται σήμερα στὸ Τόκιο ὡς ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς Ἀνατολῆς!

Ἕνας λοιπόν, ἀπὸ τοὺς πρώτους δισεκατομμυριούχους τῆς ἀρχαιότητος ἦταν ὁ Φαραὼ Ραμσῆ, ὁ ὁποῖος βασίλευε στὴν Αἴγυπτο ἐδῶ καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια.

Η ΜΥΘΩΔΗΣ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΡΑΜΣΗ Γ΄

Ὁ βαθύπλουτος αὐτὸς Φαραὼ εἶχε θησαυρίσει μυθικὰ ποσὰ καὶ εἶχε τὴ μανία νὰ θέλῃ διαρκῶς νὰ τ' αὐξάνῃ. Ὁ Διόδωρος, λοιπόν, ὑπολογίζει ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Ραμσῆ τοῦ Γ΄ ἦταν τοὐλάχιστον 400.000 τάλαντα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν σήμερα 1 δισεκατομμύρια δολλάρια. Πρέπει ὅμως νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅτι ἐκεῖνα τὰ χρόνια ἡ ἀξία τοῦ νομίσματος ἦταν ἀπείρως μεγαλείτερη ἀπὸ τὴν ἀξία ποὺ ἔχει σήμερα, ἂν συλλογιστοῦμε ὅτι ἕνα καλοθρεμμένο βῶδι ἐστοίχιζε τότε περίπου 200 σημερινὲς δραχμὲς καὶ ὅτι τὸ μεροκάματο ἑνὸς καλοῦ ἐργάτη ἦταν μιὰ δραχμή. Οἱ περισσότεροι, μάλιστα, ἀπὸ τοὺς ἐργάτες ἔπαιρναν ἐκεῖνα τὰ χρόνια 50 ἢ 60 μόνον λεπτὰ τὴν ἡμέρα.

ΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ ΑΠΟ ΓΡΑΝΙΤΗΝ

Ἂν θελήσουμε, λοιπόν, νὰ ὑπολογίσουμε μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὴν περιουσίαν τοῦ Ραμσῆ τοῦ Γ΄ σὲ σημερινὲς δραχμές, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ὁ πανάρχαιος αὐτὸς Φαραὼ εἶχε θησαυρίσει 2 τρισεκατομμύρια!

Γιὰ νὰ κρύψῃ καὶ νὰ φυλάῃ ἄγρυπνα τὰ πλούτη του ὁ Ραμσῆ ὁ Γ΄ ἔκτισε μίαν εἰδικὴν οἰκοδομὴν ἀπὸ γρανίτην, δίπλα ἀκριβῶς στὰ ἀνάκτορά του.

Ὁ Ἡρόδοτος ὡστόσο μᾶς δίνει τὴν πληροφορία ὅτι γιὰ τὸν ἀρχιτέκτονα ὁ πειρασμὸς αὐτὸς τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ Φαραὼ ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ἔφτιαξε μιὰν ἀπόκρυφη δίοδο, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ μποροῦσε νὰ φτάνῃ ὅποτε ἤθελε στὰ ὑπόγεια ὅπου ἦταν σωριασμένο τὸ χρυσάφι...

Ὅταν ὅμως ἐτελείωσε ἡ οἰκοδομή, ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Φαραὼ φοβήθηκε καὶ δὲν τὴν χρησιμοποίησε. Πρὶν πεθάνῃ ὡστόσο, ἀπεκάλυψε τὸ τρομερὸ μυστικὸ στὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα δὲν ἐδίστασαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ἀπόκρυφη ἐκείνη δίοδο κι' ἔκλεβαν ὅποτε ἤθελαν τὸν βαθύπλουτο Φαραώ, χωρίς, φυσικά, ἐκεῖνος νὰ καταλαβαίνῃ τίποτε. Καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἔτυχε ν' ἀνακαλυφθῇ τὸ μυστικὸ ἐκεῖνο πέρασμα καὶ νὰ καταλάβουν οἱ θησαυροφύλακες τοῦ Ραμσῆ τοῦ Γ΄ ὅτι τοὺς ἔλειπαν μερικὰ ἑκατομμύρια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἦταν, φυσικά, ἀνάξιο λόγου...

Η ΠΥΡΑΜΙΣ ΤΟΥ ΧΕΟΠΟΣ

Παρόμοιες ἱστορίες ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος θὰ μποροῦσαν νὰ φανοῦν σήμερα ὡς ὑπερβολὲς ἂν οἱ ἀνασκαφὲς ποὺ ἔγιναν κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια στὴν Αἴγυπτο, δὲν φανέρωναν τοὺς θησαυροὺς ποὺ ἦσαν θαμμένοι μέσα στοὺς τάφους τοῦ Φαραώ.

Ὁ Χέοψ, ποὺ ἔγινε Φαραὼ ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ραμσῆ τὸν Γ΄, ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ἐχρησιμοποιοῦσε 100.000 ἐργάτες γιὰ νὰ κτίσῃ τὴν περίφημη πυραμίδα του.

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 21ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Η ΑΦΘΟΝΙΑ ΤΩΝ ΔΙΑΖΥΓΙΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΗΝΩΜΕΝΑΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Η ΕΡΕΥΝΑ ΕΝΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΕΙΝΑΙ γνωστὸν ὅτι ἡ Ἀμερικὴ εἶναι ἡ χώρα τῶν διαζυγίων. Μία τελευταία ὅμως στατιστικὴ ἐνέβαλεν εἰς μεγάλας ἀνησυχίας τοὺς Ἀμερικανοὺς κοινωνιολόγους, φοβουμένους δι' αὐτὴν τὴν τύχην τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου εἰς τὰς Ἡν. Πολιτείας. Ἐφ' ᾧ καὶ ἕνα Ἀμερικανικὸν Πανεπιστήμιον ἀπεφάσισε νὰ ἐνεργήσῃ εὐρεῖαν ἔρευναν μεταξὺ 1000 πρώην φοιτητῶν του, διὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς αἰτίας ποὺ ὁδηγοῦν εἰς τὴν λύσιν τῶν γάμων. Τὸ Ἀμερικανικόν, λοιπόν, Πανεπιστήμιον ἀπηύθυνε εἰς τοὺς πρώην φοιτητάς του τὰς κάτωθι τρεῖς ἐρωτήσεις:

α) Εἴσθε εὐτυχεῖς ποὺ παντρευτήκατε;

β) Ἂν πήρατε διαζύγιον ἀπὸ τὴν σύζυγόν σας, ποῖα αἴτια σᾶς ἐξώθησαν;

γ) Ἂν εἴσθε χωρισμένος, θέλετε νὰ ξαναπανδρευθῆτε;

Ἡ Πρυτανεία τοῦ Πανεπιστημίου ἀφοῦ ἔστειλε τὰ ἐρωτήματα αὐτά, ἐπερίμενε μὲ ἀνυπομονησίαν τὰς ἀπαντήσεις, προετοιμασμένη διὰ τὰ πλέον δυσάρεστα καὶ ἀποκαρδιωτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐρεύνης της. Ἀντιθέτως ὅμως καὶ μὲ πραγματικὴν ἀνακούφισιν εἶδεν ὅτι ὁ ἀπολογισμὸς ἦταν ἐξαιρετικὰ ἱκανοποιητικός.

Μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ὁποίαν δύσκολα θὰ σκεφθῇ κανεὶς νὰ πάρῃ διαζύγιο!

Ἀπὸ τοὺς 400 πρώην φοιτητὰς οἱ 375 ἀπήντησαν ὅτι εὑρῆκαν τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸν γάμον, ὅτι μετανοοῦν ποὺ δὲν εἶχαν πανδρευθῆ ἐνωρίτερα, ὅτι συμβουλεύουν ὅλους τοὺς νέους ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά των καὶ ὅτι ἀποκλείουν καὶ τὴν παραμικροτέραν πιθανότητα νὰ πάρουν διαζύγιον ἀπὸ τὰς συζύγους των.

ΔΗΛΩΝΟΥΝ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ

Οἱ ἄλλοι 25, χωρισμένοι, ἐξήγησαν τοὺς λόγους ποὺ τοὺς ἔκαναν νὰ πάρουν διαζύγιο καὶ πρὸς μεγάλην των θλῖψιν τοὺς ἠνάγκασαν νὰ ξαναγίνουν ἐργένηδες. Ἐπρόσθεσαν δὲ ὅτι ὄχι μόνον θέλουν νὰ ξαναπαντρευθοῦν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιζητοῦν διαρκῶς, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ τύχη θὰ τοὺς εὐνοήσῃ περισσότερον εἰς τὸν δεύτερον γάμον τους.

Κανεὶς δὲν ἀπήντησε ὅτι δὲν θέλει νὰ ξαναπαντρευθῇ.

Πολὺ ἐνδιαφέρουσαι εἶναι αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν, διότι δείχνουν πόσον ἀσήμαντοι εἶναι οἱ λόγοι τοὺς ὁποίους ἀσυνείδητοι δικασταὶ θεωροῦν ἀρκετὰ ἰσχυροὺς διὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώην φοιτητὰς ἐδήλωσεν:

«Ἐχώρισα ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου γιὰ νὰ τὴν ὑπακούσω. Ἐφ' ὅσον ἐκείνη ἤθελε νὰ χωρίσουμε, ἐγὼ δὲν ἠμποροῦσα νὰ τῆς φέρω ἀντίρρησιν... Δὲν μποροῦσα διὰ δύο λόγους: Πρῶτον, διότι ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μαζύ της, ὥστε δὲν κατώρθωνα νὰ τῆς πῶ τίποτε. Καὶ δεύτερον διότι, ἂν ἔλεγα ὄχι, θὰ ἐσημείωνα μίαν πρώτην νίκην μου ἐναντίον της καὶ δὲν μοῦ ἐφαίνετο καθόλου ἱπποτικὸν νὰ δημιουργήσω ἕνα τέτοιου εἴδους προηγούμενον».

Ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτὴν δὲν νομίζετε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἔχει τὰς φρένας του καὶ ὅτι εἶναι καταλληλότατος διὰ τὸ ψυχιατρεῖον;

Κάποιος ἐπιστήμων ἔδωσε μίαν ἐξήγησιν, ἡ ὁποία παρ' ὅλον ποὺ δὲν δικαιολογεῖ ἀπολύτως, ἀφίνει ὅμως σκεπτικὸν τὸν καθένα.

Ἰδοὺ τί εἶπε ὁ δικηγόρος αὐτός:

«Ἤθελα νὰ δημιουργήσω οἰκογένειαν κι' ἐπανδρεύθηκα. Ἀγαπῶ πολὺ τὰ παιδιὰ κι' ἤθελα ν' ἀποκτήσω ἀρκετά. Δυστυχῶς ὅμως, καθὼς μοῦ εἶπαν οἱ ἰατροί, ἡ γυναῖκα μου δὲν ἦταν ἱκανὴ νὰ μὲ κάνῃ πατέρα. Τότε λοιπόν, παρὰ τὸν ἔρωτα ποὺ τῆς εἶχα, ἀναγκάστηκα νὰ χωρίσω ἀπ' αὐτήν. Τώρα φυσικὰ θέλω νὰ ξαναπαντρευθῶ καὶ ν' ἀποκτήσω παιδιὰ κι' οἰκογένειαν, πρᾶγμα ποὺ θ' ἀποτελέσῃ τὸν μοναδικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς μου».

Ἄλλοι πέντε ἐδικαιολόγησαν μὲ τὰ ἴδια σχεδὸν λόγια τοῦ δικηγόρου γιατὶ πῆραν διαζύγιον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τρίτην ἐρώτησιν, πολλοὶ ἀπήντησαν ὅτι δὲν ἔχουν χάσει τὴν ἐμπιστοσύνην των εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ γάμου κι' ἕνας ἀπ' ὅλους αὐτοὺς εἶπε:

«Γιατί νὰ μὴν ξαναπανδρευθῶ; Τὴν πρώτην φορὰν ἔκανα τὸ μεγάλο σφάλμα νὰ πάρω μιὰν γυναῖκα ποὺ μεταξὺ αὐτῆς κι' ἐμένα δὲν ὑπῆρχε κανένα σημεῖον συμφωνίας. Ἐλπίζω ὅμως νὰ εἶμαι πιὸ τυχερὸς τὴν δευτέραν φοράν».

ΤΟΝ ΕΔΕΡΝΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ!

Κάποιος ἄλλος ἀπήντησε: «Ἡ πρώην σύζυγός μου ἦταν καθ' ὅλα καλή. Μόνον εἶχε τὸ κακὸ νὰ μὲ δέρνῃ ὅταν γύριζα στὸ σπίτι τὰς πρωϊνὰς ὥρας! Τώρα θέλω νὰ βρῶ μιὰν ἄλλην νἄχῃ ὅλα τὰ ψυχικὰ προτερήματα, ἀλλὰ καὶ νὰ κοιμᾶται πολὺ βαρειά, γιὰ νὰ μὴν ξυπνᾷ ὅταν γυρίζω τὸ πρωΐ!... Κι' ἐλπίζω ὅτι πολὺ σύντομα θὰ τὴν βρῶ».

Ἕνας ἄλλος, πολὺ αἰσιόδοξος, ἐδήλωσεν: «Εἶμαι ἀπολύτως πεπεισμένος ὅτι θὰ εὕρω τὴν γυναῖκα ποὺ θέλω, ποὺ θἆναι πλασμένη γιὰ μένα. Λίγη ὑπομονὴ χρειάζεται καὶ νὰ μὴν χάσω τὸ θάρρος μου ἀπὸ τὰς πρώτας ἀποτυχίας μου. Προβλέπω ὅμως ὅτι θὰ παντρευτῶ τρεῖς ἢ τέσσερες φορὲς ὥς ποὺ, τέλος, νὰ βρῶ τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου. Δηλῶ ὅμως κατηγορηματικῶς ὅτι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ ζήσω ἀνύπανδρος!»

Πολλὲς φορὲς τὰ διαζύγια ἔχουν καὶ κωμικὰς αἰτίας. Ἑνὸς ἡ γυναῖκα του ἤθελε νὰ παραθερίσουν εἰς τὴν Φλωρίδα, αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Καλιφορνίαν. Μεταξύ των ἐδημιουργήθη ἕνα τέτοιο πεῖσμα, ὥστε γιὰ νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ ὁ ἕνας εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἄλλου ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν διαζύγιο. Καὶ τότε αὐτὸς μὲν ἐπῆγε στὴ Φλωρίδα, ἡ δὲ σύζυγός του εἰς τὴν Καλιφορνίαν!

Τὸ ὡραιότερον ὅμως εἶναι ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ ἔσπευσαν νὰ ξαναπανδρευθοῦν!...

Τέλος ἕνας ἄλλος πρώην φοιτητὴς ἀπήντησε: «Ὅταν ἀποκτήσω τὴν μαθηματικὴν πεποίθησιν ὅτι ὁ νέος γάμος μου δὲν εἶναι προωρισμένος ν' ἀποτύχῃ, τότε θὰ ξαναπανδρευθῶ. Ὁ πρῶτος διελύθη μετὰ πάροδον δύο ἐτῶν συζυγικοῦ βίου, διότι τὰ δικά μου ἐλαττώματα ἦσαν ἀντίθετα ἀπὸ ἐκεῖνα τῆς συζύγου μου καὶ τὰ προτερήματά της ἀντίθετα τελείως ἀπὸ τὰ δικά μου. Οἱ ἀρραβῶνες μας διήρκεσαν πολὺ λίγο καὶ δὲν προφθάσαμε νὰ γνωρισθοῦμε καλά. Παντρευτήκαμε μόνον ὕστερα ἀπὸ 4 χρόνια... μνηστείας(!) Δὲν θὰ ξανακάμω ὅμως ποτὲ τέτοιο λάθος! Τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ μείνω ἀρραβωνιασμένος 7 χρόνια!»

Αὐτὸς ὁ κύριος ἀσφαλῶς θὰ ἔχῃ χάσει τὴν συνείδησιν τοῦ χρόνου!

Ἕνας μηχανικὸς εἶπε τὰ ἑξῆς:

«Δὲν ἐννοῶ νὰ μείνω ἀνύπανδρος! Διότι οἱ ἀνύπανδροι ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν χειροτέρων ἐγωϊστῶν τῆς ζωῆς!»

Καὶ τ' ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης αὐτῆς; Φαίνεται ὅτι εἶναι λίαν ἱκανοποιητικὸν διὰ τὰ κορίτσια. Ἑτοιμασθῆτε λοιπὸν κοπέλλες ὅλου τοῦ κόσμου νὰ χαρῆτε κι' ἐσεῖς τ' ἀγαθὰ τοῦ γάμου, τὴν εὐτυχίαν, τὸν ἔρωτα! Οἱ γαμπροὶ σᾶς περιμένουν μ' ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας καὶ κατὰ τὰς περισσοτέρας πιθανότητας δὲν διατρέχετε τὸν κίνδυνον νὰ... σᾶς χωρίσουν!

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΟ

Ἔλα...

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Πράσινο φύλλο τῆς κληματαριᾶς...

Σοῦ ἔχτισα μιὰ καλύβα κάτω ἀπὸ τ' ἀστέρια, κάτω ἀπ' τὰ λουλούδια...

Ἔλα, ἀγαπημένε μου, ἐκεῖ ποὺ ἀνθίζουν ὅλα!...

Ἔλα στὸ δάσος ὅπου κυλάει τὸ ρυάκι κι' ἀνασαίνει ἡ ἀγάπη ἡ φλογερή...

Μὲ λουλούδια θὰ σὲ σκεπάσω ἐκεῖ κι' ἀπάνω στὴν καρδιά σου θὰ γείρω τὸ κεφάλι μου...

Τὴ φλόγα τῶν ματιῶν μου μέσ' στῶν δικῶν σου θὰ τὴ σβύσω καὶ λόγια ἀγάπης θὰ σοῦ εἰπῶ... Μενεξέδες θὰ στολίζουν τὰ κεφάλια μας...

Ὁ ἥλιος θὰ μᾶς πλημμυρίζῃ μὲ ἀχτῖδες...

Καὶ τὰ πουλιὰ θὰ ψάλλουνε στὰ δέντρα...

Ἀτέλειωτες εἶν' οἱ ἀγάπες ποὺ δίνουνε στὸν κόσμο τόση χάρι...

Ἔλα, γιατὶ πέφτει ἡ νύχτα, πέφτει ἡ δροσοῦλα...

Ἔλα, ὤ!... ἔλα, ἀγαπημένε μου!...

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ὁ λιθοξόος

Μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ ζοῦσε στὴν Ἰαπωνία ἕνας φτωχὸς λιθοξόος, ποὺ δούλευε στὰ λατομεῖα. Ἡ δουλειά του ἦταν βαρειὰ καὶ τίποτα σχεδὸν δὲν ἐκέρδιζε. Γι' αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του.

—Ἄχ, εἶπε ἕνα βράδυ, ἂς μποροῦσα νὰ γίνω πλούσιος γιὰ ν' ἀναπαύωμαι κ' ἐγὼ ἀπάνω σὲ παχειὰ κρεββάτια μὲ μαλακὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα.

Μόλις πρόφερε αὐτὴ τὴν ἐπιθυμία του, ὁ Θεὸς τὸν εἰσάκουσε καὶ εἶπε ἀμέσως:

—Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου!

Σὲ λίγο ὁ λιθοξόος γίνηκε πλούσιος κ' ἔτσι μποροῦσε ν' ἀναπαύεται ἀπάνω σὲ παχειὰ κρεββάτια μὲ μαλακὰ μεταξωτὰ σκεπάσματα.

Μιὰ μέρα ἔτυχε νὰ περνᾷ ὁ Αὐτοκράτορας μπροστὰ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες σαλπιχτές, τρέχοντας πρῶτοι ἀνάμεσα ἀπ' τὸ πλῆθος, διαλαλοῦσαν τὸν ἐρχομό του, ἐνῷ μερικοὶ αὐλικοὶ χρυσοφορεμένοι κρατούσανε στὰ χέρια τους χρυσῆ ὀμπρέλλα γιὰ νὰ προφυλάττουν τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ τὶς θερμὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου.

—Τί τὸ ὄφελος νἆμαι πλούσιος, ψιθύρισε ὁ ἄλλοτε λιθοξόος, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ βγαίνω κ' ἐγὼ μὲ τέτοια συνοδεία! Γιατὶ νὰ μὴ εἶμαι Αὐτοκράτορας;

—Θὰ γίνῃς!... τοῦ ἀπάντησε ὁ Θεός.

Κι' ἀληθινὰ γίνηκε. Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες σαλπιχτές, τρέχοντας πρῶτοι ἀνάμεσα ἀπ' τὸ πλῆθος, διαλαλοῦσαν τὸν ἐρχομό του καὶ αὐλικοὶ χρυσοφορεμένοι κρατούσανε στὰ χέρια τους χρυσῆ ὀμπρέλλα γιὰ νὰ προφυλάττουν τὸν Αὐτοκράτορα ἀπὸ τὶς θερμὲς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου.

—Τί τὸ ὄφελος νἆμαι Αὐτοκράτορας, φώναξε τότε ἐκεῖνος, ὅταν ἡ ζέστη μὲ βασανίζει κι' ὁ ἥλιος μοῦ πυρώνει τὸ κεφάλι; Ὢ, ἂς μποροῦσα νὰ γίνω ἥλιος!...

—Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου!... εἶπε ὁ Θεός.

Κ' ἔγινεν ἥλιος κι' ἄρχισε νὰ ρίχνῃ τὶς ἀκτῖνες δεξιὰ κι' ἀριστερὰ ὁλόγυρά του, καίοντας τὰ χορτάρια καὶ τὰ πρόσωπα τῶν βασιληάδων. Ἄξαφνα ὅμως ἕνα σύννεφο μπῆκε ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὸν κι' ἀπὸ τὴ γῆ. Τὸ σύννεφο αὐτὸ ἐμπόδιζε τὶς ἀκτῖνες του νὰ κατεβαίνουν ὡς τὴ γῆ.

—Νὰ ποιὸς εἶνε ὁ δυνατός! φώναξε ὁ ἥλιος. Αὐτὸ τὸ σύννεφο λοιπὸν ἔχει περισσότερη δύναμι ἀπὸ μένα; Τότε καλλίτερα νὰ γινόμουν σύννεφο!

—Κανένας δὲν σὲ κρατεῖ!... φώναξε ὁ Θεός.

Κι' ἀμέσως μεταμορφώθηκε σὲ σύννεφο ποὺ τοποθετήθηκε ἀνάμεσα ἀπ' τὸν ἥλιο κι' ἀπὸ τὴ γῆ, ἐμποδίζοντας ἔτσι τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου νὰ φτάνουν ὡς τὴ γῆ.

Σὲ λίγο χονδρὲς σταλαγματιὲς βροχῆς ἄρχισαν νὰ πέφτουν ἀπὸ τὸ σύννεφο στὰ χωράφια καὶ στὶς πολιτεῖες. Τὰ ρυάκια, οἱ χείμαρροι κ' οἱ ποταμοὶ ξεχείλισαν κ' ἔτρεχαν μὲ τόση ὁρμὴ ποὺ τίποτα δὲν ἀντιστεκόταν στὸ δρόμο τους. Ἕνας βράχος μονάχα ἔμενε ἀκίνητος, σὰν νὰ μὴ τὸν ἐπείραζε ἡ βροχή.

—Ἕνας βράχος λοιπόν, φώναξε ἐκεῖνος μὲ παράπονο, θὰ βρεθῇ νὰ μοῦ φέρῃ ἀντίστασι; Τότε γιατὶ νὰ μὴ γίνω βράχος;

—Γίνε!.. τοῦ εἶπε ὁ Θεός.

Κι' ἀμέσως ὑψώθηκε ἕνας πελώριος βράχος, ἀναίσθητος στὴ ζέστη τοῦ ἥλιου κι' ἀδιάφορος στὸ ξέσπασμα τῆς βροχῆς. Δὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ εἶδε στοὺς πρόποδές του ἕναν ἄνθρωπο ντυμένο φτωχὰ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του λοστὸ καὶ σφυρί! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς χτυποῦσε τὰ πλευρὰ τοῦ βράχου κ' ἔκοβε ἀκατέργαστους ὄγκους ἀπὸ λιθάρι γιὰ νὰ τοὺς πελεκήσῃ κατόπιν.

—Τί εἶνε τοῦτο πάλιν; φώναξε. Ἕνας κουρελιάρης ἔχει τὴ δύναμι νὰ μοῦ σπάζῃ τὰ πλευρά; Τότε πρέπει νὰ πάω στὴ θέσι του!...

—Ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου!... εἶπε ὁ Θεός.

Κ' ἔγινε φτωχὸς ὅπως πρῶτα, ἁπλὸς ἐργάτης στὰ λατομεῖα. Ἡ δουλειά του ἦταν βαρειὰ καὶ τίποτε σχεδὸν δὲν ἐκέρδιζε. Τώρα ὅμως ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχη του!

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Ὁ ἐνθουσιασμὸς

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Β. ΠΩΣΕ

> Ἐὰν ἔχεις ἐνθουσιασμό, ἡ ἐπαγγελματική ζωή σου δὲν θὰ συναντήσῃ κανένα ἐμπόδιο.

ΚΑΠΟΙΟΣ πρὸ δύο ἡμερῶν σᾶς γνωστοποίησε πὼς πρόκειται νὰ σᾶς ἐπισκεφθῇ ἕνα πρόσωπο τὸ ὁποῖο ἀγαπᾶτε. Ἀμέσως ξύπνησαν ὅλες σας οἱ ἱκανότητες. Ἡ σκέψι αὐτὴ ἀπορροφᾷ τὸ πνεῦμα σας. Περιποιεῖσθε τὸν ἑαυτό σας, τὸ σπίτι σας, προσπαθεῖτε νὰ μαντέψετε κάθε σκέψι καὶ ἐπιθυμία τοῦ φίλου σας γιὰ νὰ τὸν κάνετε εὐτυχῆ. Ἔφθασε ἡ προειδοποίησις αὐτὴ γιὰ νὰ σᾶς σπρώξῃ στὴ δρᾶσι. Ἕνας ἐνθουσιασμὸς γεννήθηκε στὴν καρδιά σας καὶ ἔβαλε σ' ἐνέργεια ὅλες σας τὶς ἐνεργητικότητες. Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες αἰσθάνεσθε πὼς γινήκατε πιὸ ὡραία καὶ τὸ περιβάλλον σας ἔγινε πιὸ εὐχάριστο.

Ἔτσι ἂν βάζετε ἐνθουσιασμὸ σ' ὅλες τὶς πράξεις τῆς ζωῆς, θὰ ὠμορφήνετε καὶ τὶς ἁπλούστερες ἀκόμα καὶ θὰ προετοιμάσετε τὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν εὐτυχία.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς φωτίζει καὶ ὠμορφαίνει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή. Οἱ σπουδαιότεροι ἄνθρωποι ποὺ ξέρετε φτάσανε στὰ ὕψη χάρις στὴν κεντριζόμενη ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ ἐξυπνάδα τους. Ὁ ἐνθουσιασμὸς παρακινεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴ δρᾶσι, ἡ δρᾶσις δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα. Κάθε μικρὸ ἀποτέλεσμα μεγαλώνει τὸν ἐνθουσιασμὸ κι' ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ ἐπιτυχία, εἴτε ἐπαγγελματική, εἴτε κοινωνική, εἴτε ἐπαναστατικὴ εἶναι.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξασφαλίζει ἀπόλυτη ἀποδοτικότητα στὴν ἐργασία, στὴ σκέψι, στὴ δρᾶσι. Χωρὶς ἐνθουσιασμὸ τίποτα τὸ ἀποτελεσματικὸ δὲν πραγματοποιεῖται. Θὰ ξέρετε πρόσωπα ἀδιάφορα, χωρὶς δραστηριότητα καὶ πρωτοβουλία καὶ ἀντιθέτως πάλι θὰ ξέρετε ἀνθρώπους μὲ θάρρος, μὲ ἐνεργητικότητα, μὲ πρωτοβουλία. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ στηρίζονται ἐπάνω στὸν ἐνθουσιασμό τους. Ἀγαποῦν αὐτὸ μὲ τὸ ὁποῖον ἀσχολοῦνται.

Μὴν συγχέετε τὴν παραφορὰ μὲ τὸν ἐπίμονο, χωρὶς διακοπές, ἐνθουσιασμό. Ἡ παραφορὰ σὲ ἀνεβάζει σὲ 40 βαθμοὺς γιὰ νὰ σὲ ρίξῃ σὲ μιὰ ὥρα στὸν ἕνα. Ἡ παραφορὰ εἶναι ἕνα αἴσθημα ποὺ συνοδεύει ὅ,τι νέο συμβαίνει στὴ ζωή μας.

Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ καλλιεργήσετε εἶναι ὁ ὑγιὴς ἐνθουσιασμός, ἐκεῖνος ποὺ κάθε πρωῒ θὰ ξυπνᾷ μαζύ σας γιὰ νὰ σᾶς ὠμορφαίνῃ τὴ ζωὴ καὶ νὰ σᾶς κάνῃ εὐκολώτερη τὴ δρᾶσι. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ρήτορος συνεπαίρνει καὶ ἐπηρεάζει τὸ κοινόν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ πωλητοῦ πείθει τὸν πελάτη. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἀεροπόρου τὸν κάνει νὰ ἐκτελῇ τὰ κατορθώματά του. Ὁ ἐνθουσιασμὸς κάνει «σαμπιὸν» τὸν ἀθλητή, ὁ ἐνθουσιασμὸς κάνει μεγάλον τὸν καλλιτέχνη. Ὅλοι οἱ «ἄσσοι» τῆς ζωῆς ζοῦνε γιὰ ἕναν σκοπὸ καὶ στὸν σκοπὸ αὐτὸ συγκεντρώνουν ὅλη τους τὴν προσοχή, ὅλες τὶς σωματικὲς καὶ διανοητικὲς τους ἱκανότητες. Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ δύναμις ποὺ τοὺς συγκρατεῖ στὸ ἔργο τους; Ὁ ἐνθουσιασμός.

Μιλᾶμε γιὰ ἄσσους, τὸ ἴδιο θὰ λέγαμε ὡς τόσο καὶ γιὰ τοὺς κοινοὺς ἀνθρώπους. Ὁ ἐνθουσιασμὸς στὴ ζωή τους ἐκφράζεται μὲ τὴν καλλιτέρευσι τῆς θέσεώς των καὶ τὴν κατάκτησι τῆς εὐτυχίας.

Μπορεῖτε νὰ ἔχετε ὡραῖες ἰδέες, ἀλλὰ ἐὰν δὲν τὶς ἐκτελεῖτε δὲν ἀξίζουν τίποτα. Ἡ σκέψις δὲν λέει τίποτα ὅταν δὲν συνοδεύεται μὲ πραγματοποίησι. Ἀλλὰ γιὰ νὰ περάσετε ἀπὸ τὴν σκέψι στὴ δρᾶσι πρέπει νἄχετε ἐξάψει τὸν ἐνθουσιασμό σας. Κι' ἡ δρᾶσις γιὰ νὰ εἶναι ἀποτελεσματικὴ καὶ καλή, πρέπει νὰ τραφῇ μὲ τὸν ἐνθουσιασμό σας.

Κάθε δυσκολία ποὺ νικήθηκε, κάθε ἐμπόδιο ποὺ ξεπεράστηκε σᾶς δίνει μιὰ χαρὰ γνήσια, μιὰ χαρὰ ποὺ δονεῖ τὴν ὕπαρξί σας καὶ διατηρεῖ τὸν ἐνθουσιασμό σας. Βάζετε κάθε μέρα ἕνα ρεκὸρ καὶ καταρρίπτετέ το, ἔτσι θὰ ὑψωθῆτε, ἔτσι θὰ κατακτήσετε τὴν εὐτυχία.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἔντασι τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τὴν γρηγοράδα στὶς πράξεις.

Ἐὰν μελετήσετε τὴν φυσιολογία, θὰ δῆτε πὼς ἡ δραστηριότης, ἡ γρηγοράδα, ὅπως καὶ ἄλλες ψυχικὲς καταστάσεις, ἐπηρεάζονται ἀπὸ τοὺς ἀδένας τῶν ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων. Παραδείγματος χάριν, τὰ ἐπινεφρίδια προκαλοῦν τὴν ἐντατικότητα, ὁ θυρεοειδὴς φέρνει τὴν γρηγοράδα.

Μ' αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ πὼς πρέπει νὰ γίνουμε μοιρολάτρες. Ὅταν καμμιὰ φορὰ πάθομε ἀπὸ ἀρρώστεια ἢ ἄλλη ἀδυναμία, ἀνεπάρκεια τῶν ἐσωτερικῶν ἀδένων, χάνομε γιὰ λίγο τὴν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό μας καὶ στὶς ἱκανότητές μας. Στὸ χέρι μας ὅμως εἶναι νὰ μὴν θεωρήσωμε τὴν περαστικὴ αὐτὴ περίοδο σὰν τὴν φύσι τὴν ἴδια μας. Δὲν εἴμαστε οὔτε ἀργοί, οὔτε ὀκνηροί. Στὸ χέρι σας εἶναι νὰ φέρετε κάποια ἰσορροπία στοὺς ἀδένες ἐσωτερικῶν ἐκκρίσεων, ὅπως εἶναι καὶ στὸ χέρι σας νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν νωθρότητα καὶ τὴν ἀδράνεια. Γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ἀδένων κάνετε ἀναπνευστικὴ γυμναστική, γιατὶ οἱ πνεύμονες εἶναι ἀλληλέγγυοι πρὸς τοὺς ἀδένες. Ἀναζωογονῆστε τὰ ἐπινεφρίδια μὲ ἡλιοθεραπεία καὶ ἀερόλουτρα. Ὅσο γιὰ τὴν νωθρότητά σας αὐτήν, ἐξαλείψατέ την διαπαιδαγωγῶντας τὸν ἑαυτό σας μὲ τὴν αὐθυποβολὴ καὶ τὴν ἐκγύμνασι.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν γνωρίζουν τὸν καλῶς ἐννοούμενο ἐνθουσιασμό, εἶναι ἀπαισιόδοξοι καὶ λυπημένοι. Ὁ αἰσιόδοξος βλέπει πάντα τὴν καλή, τὴν χαρούμενη ὄψι τῶν πραγμάτων, εἶναι ἐνθουσιώδης.

Αἰσιόδοξος δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ζῇ εὔκολα καὶ δὲν τοὔρχονται στραβά. Αἰσιόδοξος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ξέρει νὰ ἐπωφελῆται καὶ μέσα ἀπὸ τὶς δυσκολίες, νὰ βρίσκῃ θάρρος καὶ δύναμι καὶ μέσα στὶς μικρο-ἀποτυχίες, μέσα στὶς δύσκολες περιστάσεις.

Ὁ δραστήριος αἰσιόδοξος ἔχει μιὰ παρακαταθήκη ἐνεργητικότητος, τὴν ὁποία μεταχειρίζεται σοφά.

Θέλετε νὰ ἐπιτύχετε στὴ ζωή; Θέλετε νὰ ἀναδειχθῆτε στὴν τέχνη τοῦ ζῆν; Βάλετε τότε ἐνθουσιασμὸ σ' ὅ,τι καταπιάνεσθε. Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὴν δρᾶσι καὶ τὴν πραγματοποίησι. Ὁ ἐνθουσιασμὸς εἶναι τὸ ἐλατήριο τῆς ζωῆς.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΠΙΟ ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Μιὰ μέρα, τρία χαμίνια καθόταν στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, πάνω στὰ χορτάρια. Κάποιος διαβάτης ποὺ περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ, σταμάτησε καὶ τὰ ρώτησε:

— Ποιὸς εἶνε ὁ πιὸ τεμπέλης ἀπὸ σᾶς; Ἂς μοῦ πῇ καὶ θὰ τοῦ δώσω μιὰ λίρα.

— Ἐγὼ εἶμαι, εἶπε τὸ πρῶτο. Πεινάω, κι' ἐνῷ ἔχω στὴν τσέπη μου ἕνα μῆλο, βαρυέμαι νὰ τὸ φάω.

— Ἐγὼ εἶμαι πιὸ τεμπέλης ἀπ' αὐτόν, εἶπε τὸ δεύτερο. Γιατὶ ἐνῷ ἔχω τὸν ἥλιο ἀπέναντι καὶ μὲ ψήνει, δὲν ἀποφασίζω νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι μου.

— Ἐγὼ εἶμαι πιὸ τεμπέλης ἀπ' ὅλους! πετάχθηκε τότε καὶ τὸ τρίτο χαμίνι. Φαντασθῆτε ὅτι νυστάζω καὶ βαρυέμαι νὰ κλείσω τὰ μάτια μου νὰ κοιμηθῶ!...

— Ἔχεις δίκαιο, ἐσὺ εἶσαι πιὸ τεμπέλης ἀπ' ὅλους, εἶπε ὁ διαβάτης στὸ τρίτο χαμίνι. Ἔλα, τώρα, πάρε τὴ λίρα, χάρισμά σου!...

— Βάλτε τη στὴν τσέπη μου! ἀπήντησε ὁ μικρὸς ἀρχιτεμπέλης.

Η Α. Μ. Ο ΕΡΩΣ

Πῶς ἀγαποῦν στὴν Εὐρώπην

Ἀσφαλῶς θὰ θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἐρωτεύονται οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γυναῖκες τῶν διαφόρων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Ὁρίστε λοιπὸν ἕνας σχετικὸς κατάλογος:

Ὁ Γάλλος: Εἶναι ἐλαφρός, ἀπαθὴς κι' ὁρμητικὸς στὸν ἔρωτά του.

Ἡ Γαλλίδα: Εἶναι εὔθυμη, πνευματώδης καὶ μεταδίδει εὔκολα τὴν ἀγάπην της σ' αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ἄγγλος: Ὅταν ἐρωτεύεται γίνεται ψυχρός, ἐπίμονος καὶ τραβάει κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν σκοπό του.

Ἡ Ἀγγλίδα: Ἀντιθέτως γίνεται ρωμαντική, αἰθερία καὶ οὐρανία στὴν ἀγάπη της.

Ὁ Γερμανός: Ὅταν ἀγαπάει εἶναι βαρύς, ἁπλοϊκὸς καὶ εὔπιστος.

Ἡ Γερμανίδα: Στὸν ἔρωτά της εἶναι αἰσθηματική, χαζιάρα καὶ πιστή.

Ὁ Ἰταλός: Εἶναι παθητικός, φιλύποπτος καὶ γκρινιάρης.

Ἡ Ἰταλίδα: Φλογερὴ καὶ πιστὴ μέχρι θανάτου.

Ὁ Ἱσπανός: Εἶναι εἰλικρινής, ἀφωσιωμένος καὶ ζηλότυπος στὸν ἔρωτά του.

Ἡ Ἱσπανίδα: Πεταχτή, γλυκειὰ καὶ γεμάτη κοκεττάρια.

Ὁ Αὐστριακός:—Στὸν ἔρωτά του εἶναι βαθύς, τίμιος καὶ θετικός.

Ἡ Αὐστριακή: Γοητευτική, ἤρεμη καὶ χωρὶς πλατωνισμούς.

Ὁ Ἀμερικανός: Στὸν ἔρωτά του εἶναι τολμηρός, βιαστικός, καὶ τὸν ὑπολογίζει ὅπως καὶ τὶς ἐμπορικές του ὑποθέσεις.

Ἡ Ἀμερικανίδα: Εἶναι προκλητική, τυραννικὴ καὶ πεισματάρα.

Ὁ Ρῶσσος: Ὅταν ἀγαπᾷ εἶναι γεμάτος φωτιά, γεμάτος φλόγα, καὶ μπορεῖ νὰ μεταβάλῃ τὰ πάντα σὲ στάχτη!

Ἡ Ρωσσίδα: Εἶναι σιωπηλή, μυστηριώδης καὶ ὀνειροπόλος.

Ὁ Τοῦρκος: Εἶναι τυραννικός, εὐαίσθητος καὶ εὐμετάβλητος.

Ἡ Ὀδαλίσκη: Ὅταν ἀγαπᾷ γίνεται παθητικὴ καὶ ὁρμητική, καρτερικὴ ἢ φόνισσα.

Ὁ Βέλγος: Ἀγαπᾷ τίμια, χωρὶς μεγάλο πάθος καὶ τρέλλες.

Ἡ Βελγίδα: Ἀγαπᾷ σοβαρά, ἁπλᾶ καὶ ἀφωσιωμένα.

Ὁ Ἐλβετός: Στὸν ἔρωτά του εἶναι δειλός, καλὸς καὶ ἁγνός.

Ἡ Ἐλβετίδα: Γλυκειά, ἐνάρετη καὶ εὔπιστη.

Ὁ Σουηδός: Ἀγαπᾷ μυστικά, ποιητικὰ καὶ αἰώνια.

Ἡ Σουηδίς: Στὸν ἔρωτά της εἶναι ἁγνή, γαλήνια καὶ πιστή.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἡ μητέρα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου Ὀλυμπιὰς συνήθιζε πολὺ νὰ ἐπεμβαίνῃ στὶς ὑποθέσεις του καὶ νὰ τοῦ κάνῃ παρατηρήσεις, τὶς ὁποῖες ἐκεῖνος δεχόταν μὲ μοναδικὴ ἀπάθεια. Τῆς τὰ συγχωροῦσε δὲ ὅλα γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν σεβόταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον, μετὰ τὸν δάσκαλό του Ἀριστοτέλη.

Μιὰ ἡμέρα ὁ Ἀλέξανδρος ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν Ἀντίπατρο, στὸ ὁποῖον ὁ πιστὸς στρατηγός του διεμαρτύρετο γιὰ τὴν ἀνάμιξι τῆς Ὀλυμπιάδος στὴν διοίκησι τοῦ κράτους.

Ὁ Ἀλέξανδρος διάβασε τὸ γράμμα ἐνώπιον πολλῶν αὐλικῶν του κι' ἔπειτα εἶπε μεγαλοφώνως γιὰ ν' ἀκουστῇ ἀπ' ὅλους:

— Ὁ Ἀντίπατρος δὲν ξέρει ὅτι ἕνα μόνο δάκρυ τῆς μητέρας μου εἶναι ἀσυγκρίτως ἀποτελεσματικώτερο ἀπὸ χίλιες τέτοιες ἐπιστολές!...

ΤΟ ΜΟΝΤΕΛΛΟ ΤΟΥ ΓΚΙΟΤΤΟ

Κάποτε, ὁ μέγας ζωγράφος Γκιόττο ζωγράφιζε μιὰ μεγάλη εἰκόνα ποὺ παρίστανε τὸ Χριστὸ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Γιὰ νὰ κάνῃ περισσότερο ζωντανὴ τὴν εἰκόνα του, εἶχε δέσει τὸ μοντέλλο του ἐπάνω σ' ἕνα σταυρό.

Τὸ μοντέλλο ὑπέφερε τρομερὰ στὴ στάσι αὐτὴ καὶ τὸ μαρτύριό του ἀπεικονίζετο θαυμάσια κι' ὁλοζώντανα στὸ πρόσωπό του, μὰ ὁ Γκιόττο δὲν ἦταν εὐχαριστημένος γιατὶ ἡ εἰκόνα του δὲν εἶχε ὅλη τὴν ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ.

Τότε ὁ διάσημος καλλιτέχνης, μὴ σκεπτόμενος τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ἔργο του, ἅρπαξε ἕνα μαχαῖρι καὶ τὸ βύθισε στὰ στήθη τοῦ μοντέλλου του! Κι' ἀμέσως, μεθυσμένος ἀπὸ καλλιτεχνικὸ ἐνθουσιασμό, πῆρε τὰ πινέλλα του γιὰ ν' ἀποθανατίσῃ στὸν πίνακά του τὴν ἔκφρασι τῆς ὀδύνης τοῦ θανάτου ποὺ εἶχε πάρει ἡ μορφὴ τοῦ θύματός του!

ΠΩΣ ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΙΣ ΜΑΤΖΑΡ

Γυμνάσματα για τὸ στῆθος

ΚΑΘΕ ΜΑΘΗΜΑ ΕΙΝΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

ΠΟΛΥ ἐνδιαφέροντα καὶ ἀποτελεσματικὰ εἶναι τὰ κάτωθι γυμνάσματα, τὰ ὁποῖα συνιστοῦμε στὶς ἀναγνώστριές μας:

Γύμνασμα πρῶτον.— Στάσις προσοχῆς. Φέρετε τὰ χέρια μὲ ἑνωμένα πλαγίως τὰ δάκτυλα, στὸ ὕψος τοῦ στήθους. Οἱ ὦμοι πίσω, οἱ ὠμοπλάτες ἑνωμένες. Ἀπὸ τὴ θέσι αὐτὴ φέρετε μὲ γρήγορη κίνησι, ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα, τὰ χέρια πίσω. Καὶ πάλι στὸ στῆθος καὶ πάλι πίσω.

Ἑνῶστε τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν σας πίσω στὸν αὐχένα καὶ φέρτε τοὺς ὤμους πίσω. Εἰσπνέοντας γείρετε δεξιὰ ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο. Βαθειὰ ἐκπνοὴ τὴν στιγμὴ ποὺ δὲν μπορεῖτε νὰ σκύψετε περισσότερο.

Ἀπὸ τὴν θέσι αὐτὴ γυρίστε τὸν κορμὸ πίσω ἐξακολουθῶντας τὴν ἐκπνοή. Ἀναπνέοντας ἐκ νέου σηκώσετε τὰ χέρια ὑψηλὰ χωρὶς νὰ κινήσετε τὸν κορμό. Θέσις προσοχῆς. Τὸ γύμνασμα αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ δυὸ φορὲς ἀπὸ κάθε μεριά.

2ον Γύμνασμα.— Στάσις προσοχῆς. Γονατίσατε τὸ ἀριστερὸ πόδι στὸ ἔδαφος καὶ τὸ δεξὶ φέρετέ το ἐμπρός. Σηκῶστε τὰ χέρια ἴσια ἐπάνω καὶ σφίξετε τὰ δάκτυλα. Γείρετε τὸν κορμὸ τοῦ σώματος δεξιὰ χωρὶς νὰ χάσετε τὴν πλαγία στάσι. Ἀπ' αὐτὴ τὴ θέσι γυρίστε λίγο πρὸς τὰ ὀπίσω, φέρετε τὸ δεξὶ χέρι πρὸς τὰ κάτω καὶ πιάσετε τὴν ἀριστερὴ πτέρνα. Σφίξετε τὰ δάκτυλα τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

Ἔπειτα προσπαθεῖστε νὰ διαγράψετε μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κύκλους ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλείτερους. Ἀρχίζετε τὸν κύκλο ἀπὸ πάνω πρὸς τὰ πίσω καὶ ἀναπνέετε. Ὅταν σηκώνετε τὸ χέρι ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναπνέετε.

Κάμετε ὀκτὼ κύκλους ἀπὸ τὴν μιὰ διεύθυνσι καὶ ὀκτὼ ἀπὸ τὴν ἀντίθετο. Ὅταν θὰ τελειώσετε τοὺς κύκλους σηκώσετε τὰ χέρια καὶ ἐπανέλθετε σὲ στάσι προσοχῆς.

3ον Γύμνασμα.— Στάσις προσοχῆς. Ὑψώσετε τὸ δεξὶ χέρι. Λυγίσατέ το σὲ τρόπο ὥστε ὁ βραχίων νὰ ἀκουμπᾷ στὸ κεφάλι. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι κρατῆστε ἕνα μπαστοῦνι μήκους ἑνὸς μέτρου περίπου. Μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι κρατῆστε τὴν ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ. Προσπαθῆστε τώρα νὰ ὠθήσετε τὸ μπαστοῦνι πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ τὸ ἀριστερὸ χέρι. Τὸ δεξὶ χέρι ἀνθίσταται καὶ ἐνδίδει πολὺ σιγά. Ὑψώσετε τὸ μπαστοῦνι πρὸς τὰ ἐπάνω ἕως ὅτου τὸ δεξὶ χέρι ὑψωθῇ καὶ τεντώσει ὅσο εἶναι δυνατόν, ἐνῷ τὸ ἀριστερὸ ἔχει λυγίσει πρὸς τὴν μέση (1η στάσις). Ἐξακολουθήσετε 8 φορὲς τὸ ἴδιο γύμνασμα ἀπὸ κάθε πλευρά. Τὸ ἴδιο γύμνασμα μπορεῖτε νὰ τὸ κάνετε καὶ γέρνοντας πλαγίως (2α στάσις) ἢ καὶ γυρμένη πρὸς τὰ ἐμπρὸς (στάσις 3η).

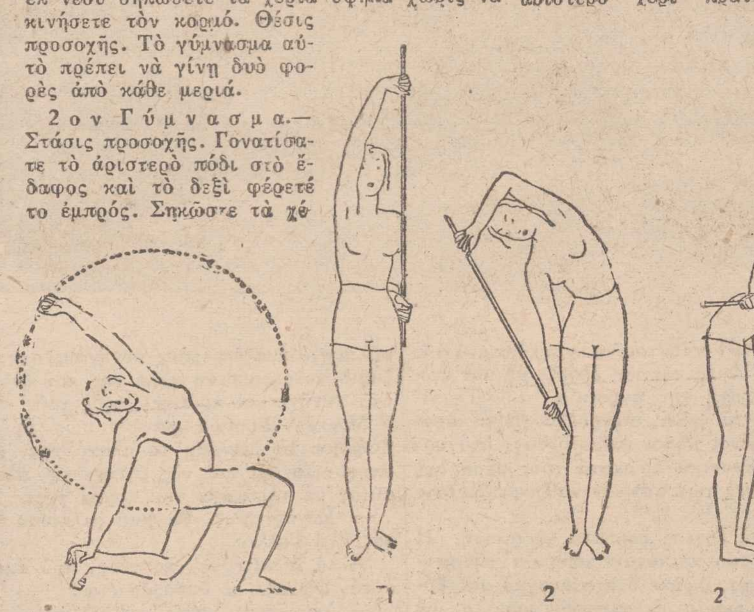

Γυμνάσματα γιά τὴν κοιλιά

1ον Γύμνασμα.— Πλαγιάσετε στὴ γῆ ἐπάνω στὴν πλάτη, μὲ τὸ σῶμα τεντωμένο καὶ τὰ χέρια στὸν αὐχένα. Σηκώσετε τὶς δύο τεντωμένες κνῆμες καὶ ὕστερα ἐπαναφέρετέ τες σὲ ἀπόστασι δέκα ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τὴ γῆ. Κρατῆστε τες ἀκίνητες ἐκεῖ ἕως ὅτου μπορεῖτε, χωρὶς νὰ κυρτώσετε τὴν πλάτη. Στὸ διάστημα αὐτὸ εἰσπνεύσατε καὶ ἐκπνεύσατε ἀργά.

Ἐὰν τὸ γύμνασμα αὐτὸ σᾶς φαίνεται δύσκολο πολύ, στὶς ἀρχὲς διπλώσετε τὸ ἕνα πόδι στὸ στῆθος καὶ κρατῆστε τὸ ἄλλο 10 ἑκατοστόμετρα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους.

Μιὰ ποικιλία τοῦ γυμνάσματος αὐτοῦ εἶναι ἐνῷ κρατεῖτε τὰ πόδια σὲ ἀπόστασι 10 ἑκατοστομέτρων ἀπὸ τὴ γῆ νὰ στρίψετε τὸ δεξὶ πόδι ὁλόκληρο ἀπὸ πάνω ἕως κάτω, σὲ τρόπο ὥστε ἡ φτέρνα νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἔξω. Ἁπλώσετε ἔτσι τὸ πόδι πλαγίως ὅσο μπορεῖτε καὶ ὕστερα ἐπαναφέρετέ το κοντὰ στὸ ἀριστερό. Ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιο γύμνασμα καὶ μὲ τὸ ἀριστερό.

2ον Γύμνασμα.— Καθήσετε στὴ γῆ. Στηρίξετε τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων σ' ἕνα ἔπιπλο βαρὺ καὶ ὑψώσετε τὰ χέρια. Γυρίσετε λίγο δεξιὰ τὸν κορμὸ καὶ φέρετε τὸ δεξὶ χέρι πλαγίως στὸ ὕψος τοῦ ὤμου (σχετικὴ εἰκών). Σ' αὐτὴ τὴ στάσι τράβηξε τὸ σῶμα σου πρὸς τὰ ὀπίσω, ρίχνοντας ὅσο τὸ δυνατὸν πιὸ πίσω τὸν κορμὸ σὰν νὰ ἐπρόκειτο νὰ πιάσῃς κάτι μὲ τὸ δεξὶ χέρι. Ἐπανέλθετε στὴν πρώτη στάσι, ἀλλάξετε βραχίονα καὶ ἐπαναλάβετε τὸ γύμνασμα 4 φορὲς ἀπὸ κάθε πλευρά.

3ον Γύμνασμα.— Πλαγιάσετε στὸ ἔδαφος καὶ φέρετε τὰ χέρια στὸ λαιμό. Ὑψώσετε τὰ πόδια πρὸς τὰ ἐπάνω. Κατόπιν φέρετε τὸ δεξὶ πόδι 10 ἑκατοστόμετρα ἀπὸ τὴν γῆ. Εἰσπνεύσατε (βλέπε σχετικὴν εἰκόνα). Ἐκπνεύσατε ἐνῷ θὰ διπλώνετε τὸ ἀριστερὸ γόνατο καὶ θὰ τὸ φέρνετε στὸ στῆθος. Εἰσπνεύσατε καὶ τεντῶστε τὸ ἀριστερὸ πόδι ὅπως στὴν πρώτη εἰκόνα. Μὲ τὴν ἐκπνοὴ φέρετε πλάγια καὶ τεντωμένα καὶ τὰ δυὸ πόδια (3η εἰκών).

Τώρα ξαναρχίσετε τὸ γύμνασμα μὲ τὸ δεξὶ πόδι καὶ τἀνάπαλιν ἐπὶ 6 φορές.

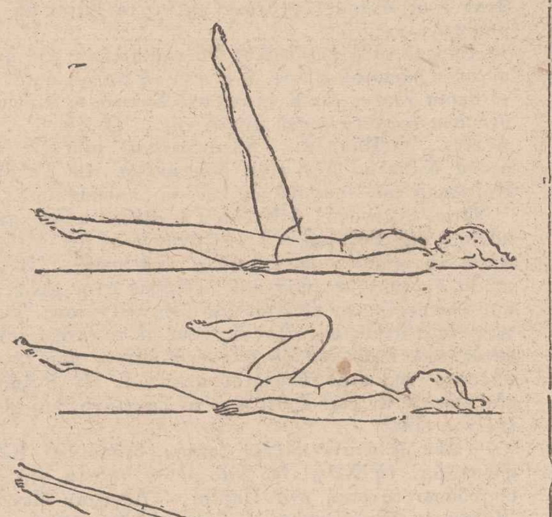

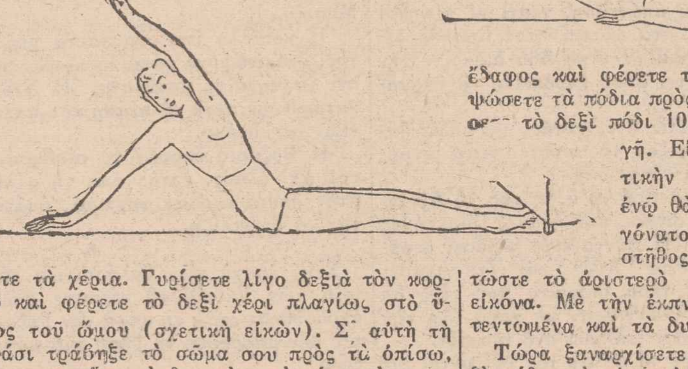

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Ἡ λευκότητα καὶ ἡ ὠμορφιὰ τῶν δοντιῶν

«Ὅταν χαμογελοῦσε φαινότανε εἴκοσι χρόνια τοὐλάχιστον μικρότερη...»

ΠΟΣΕΣ φορὲς δὲν ἀκοῦμε τὴ φράσι αὐτὴ καὶ πόσες φορὲς δὲν διαπιστώνομε τὴν ἀπόλυτη ὀρθότητά της. Τὸ νεανικὸ χαμόγελο, τὸ θεῖο αὐτὸ στολίδι κάθε γυναικείου προσώπου, ἐξαρτᾶται κυρίως ἀπὸ τὰ δόντια, ἀπὸ τὴν λευκότητά τους καὶ τὴν καλή τους διατήρησι. Ἕνα δόντι μαῦρο, ἕνα δόντι χρυσό φτάνει γιὰ ν' ἀλλάξῃ τὸ πρόσωπο, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἀμέσως ὕφος κουρασμένο.

Τὸ ζήτημα τῶν τεχνητῶν δοντιῶν, βέβαια, σήμερα ἔχει λυθῆ, ἀφοῦ βρέθηκε μιὰ πάστα ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν φυσικὴ τῶν δοντιῶν. ὥστε σήμερα πιὰ δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ προτιμοῦμε τὰ χρυσᾶ δόντια, ποὺ λάμπουν τόσο ἀντιπαθητικὰ στὸ στόμα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μαῦρα δόντια τὸ ζήτημα εἶναι περισσότερο λεπτό.

Ὡστόσο, κι' ἐκεῖ ἔχει σημειωθῆ μιὰ σημαντικὴ πρόοδος, γιὰ τὴν ὁποία καὶ θὰ σᾶς μιλήσωμε σήμερα.

ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΟΖΟΝ

Τὸ ὄζον εἶναι μιὰ δραστικὴ μορφὴ τοῦ ὀξυγόνου. Αὐτό, ὅπως καὶ τὸ ὀξυγόνο, ἔχουν τὴν ἰδιότητα, ὅπως ξέρετε, νὰ ἀσπρίζουν, νὰ καθαρίζουν, νὰ ξεβάφουν. Γι' αὐτὸ ἐσκέφθησαν οἱ στοματολόγοι νὰ χρησιμοποιήσουν ἐπωφελῶς τὸ ὄζον γιὰ νὰ ἀσπρίσουν τὰ μαῦρα δόντια. Τὰ ἀποτελέσματα ὑπῆρξαν ἱκανοποιητικά.

Σήμερα ὑπάρχει καὶ χρησιμοποιεῖται ἕνα μηχάνημα, εἶδος σκαμμένης βελόνας, μὲ τὴν ὁποία κάνουν νὰ εἰσέλθῃ στὰ δόντια τὸ ὄζον σὲ ἀερώδη κατάστασι, διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Γεμίζοντας ἔτσι τοὺς πόρους τῶν δοντιῶν μὲ ὄζον, τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὰ καθαρίζει ἀπὸ κάθε μαυρίλα. Ἡ μέθοδος αὐτὴ γίνεται σήμερα μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

Πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπεία αὐτή, ἀναγκαῖο καὶ ἀπαραίτητο βέβαια εἶναι τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν.

Μὲ δύο ἕως ἕξη ἐπισκέψεις, ἡ θεραπεία μὲ τὸ ὄζον δίνει τὰ ἀποτελέσματά της, ἀποτελέσματα ποὺ εἶναι μόνιμα, γιατὶ δίνουν γιὰ πάντα στὸ δόντι τὴν ἀναγκαία λευκότητα.

ΖΩΝΤΑΝΑ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΑ ΔΟΝΤΙΑ

Ἀντίθετα ἀπὸ ὅ,τι θὰ πίστευε κανείς, τὰ δόντια ποὺ μαυρίζουν γιατὶ ἀπονεκρώθηκαν, γιατὶ ἔχασαν τὴν ζωτικότητά τους, αὐτὰ κυρίως ξανασπρίζουν εὐκολώτερα μὲ τὸ ὄζον. Τὰ ζωντανὰ δόντια εἶναι πολὺ δυσκολώτερο νὰ τὰ ἀσπρίσῃ κανεὶς καὶ νὰ τοὺς ξαναδώσῃ τὴν λάμψι των.

Εἶναι ὡς τόσο γεγονός, πὼς τὰ ζῶντα δόντια σπάνια μαυρίζουν πολὺ καὶ χάνουν τὴν φυσικότητά των.

Ἐφ' ὅσον τὰ δόντια εἶναι ὑγιᾶ, δὲν μποροῦν νὰ μαυρίσουν. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ κιτρινίσουν, γιατὶ δὲν τὰ περιποιούμεθα ἢ γιατὶ ἔπιασαν πουρί, αὐτὸ ὅμως καθαρίζεται εὐκολώτερα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν δοντιῶν. Φτάνει νὰ μεταχειριστῇ κανεὶς ὡρισμένες σκόνες καθημερινὰ καὶ τὰ δόντια ξαναλάμπουν. Ἐὰν πάλι τὸ πουρὶ ἔχῃ σκληρυνθῆ, μιὰ-δυὸ ἐπισκέψεις στὸν ὀδοντοϊατρὸ καὶ ἡ ὑπόθεσις τελείωσε. Πάντως πρέπει πάντοτε νὰ γίνεται τὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν ἀπὸ εἰδικὸ τῆς ἐμπιστοσύνης σας, γιατὶ ὅσο ἁπλὸ καὶ ἂν εἶναι μπορεῖ, ὅταν γίνῃ κακά, νὰ σᾶς βλάψῃ τὸ σμάλτο τῶν δοντιῶν σας.

Χωρὶς ὡραῖα δόντια δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὡραῖο χαμόγελο. Χωρὶς χαμόγελο θἆτανε ἄσκημη ὅλη ἡ ζωή.

ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΖΟΝΤΟΣ

Καὶ μιὰ καὶ βρισκόμεθα στὸ ἰατρικὸ κεφάλαιο, ἂς θυμήσωμε στὶς ἀγαπητές μας ἀναγνώστριες, πὼς τὸ ὄζον χρησιμοποιεῖται γιὰ τὴν θεραπεία μιᾶς φοβερώτερης παθήσεως τῶν δοντιῶν ἀπὸ τὸ μαύρισμα: τῆς πυορροίας. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ ἀρρώστεια τῶν οὔλων περνᾷ σιγὰ-σιγὰ στὰ δόντια καὶ τὰ ρίχνει ἕνα-ἕνα στὴ σειρά. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη καιροῦ ἡ πυόρροια ἐθεωρεῖτο ἀθεράπευτος. Ἔφερνε πόνους καὶ κατέστρεφε μιὰ γιὰ πάντα τὰ δόντια.

Σήμερα θεραπεύεται ἡ πυόρροια μὲ τὴν μεταχείρισι τοῦ ὄζοντος, περίπου ὅπως καὶ τὰ μαῦρα δόντια. Τὸ ὄζον ἔχει τὴν δύναμι νὰ καταστρέφῃ ὅλα τὰ μικρόβια καὶ ὅλα τὰ πεθαμένα κύτταρα, τὰ ὁποῖα εἶναι μιὰ πηγὴ μολύνσεως, δὲν πειράζει δὲ ποτὲ τὰ ὑγιᾶ κύτταρα. Ἀντίθετα βοηθεῖ πολὺ τὸ δυνάμωμα καὶ τὴν ἀναζωογόνησι τῶν ἱστῶν. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ τὸ μεταχειρισθῇ κανεὶς ἀφόβως.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ

Ἡ ἀνάγκη τῆς περιποιήσεως τῶν δοντιῶν γίνεται πιὸ ἔντονη ὅσο ὁ πολιτισμὸς μᾶς βαραίνει μὲ τὰ μειονεκτήματά του.

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ]

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΗΝ ΝΟΤΙΟ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ΠΡΙΓΚΗΠΑΣ του ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ

Του ΦΡ. ΜΠΕΡΑΡ

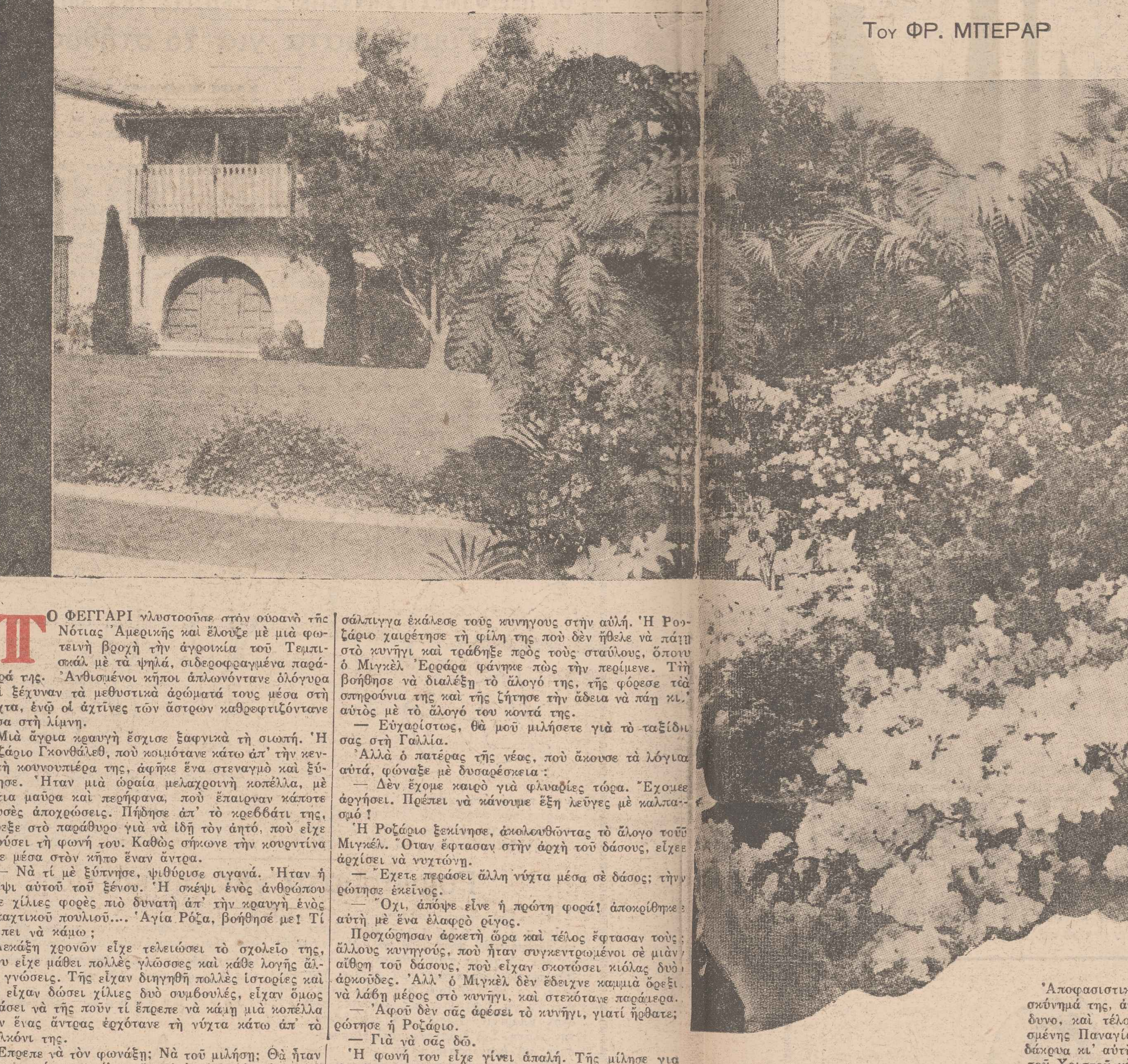

Ἡ Ροζάριο ὕψωσε τὰ μάτια της στὸ ἄγαλμα τῆς Παναγίας καὶ προσευχήθηκε θερμά

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ γλυστροῦσε στὸν οὐρανὸ τῆς Νότιας Ἀμερικῆς καὶ ἔλουζε μὲ μιὰ φωτεινὴ βροχὴ τὴν ἀγροικία τοῦ Τεμπισκάλ μὲ τὰ ψηλά, σιδεροφραγμένα παράθυρά της. Ἀνθισμένοι κῆποι ἁπλωνόντανε ὁλόγυρα καὶ ξέχυναν τὰ μεθυστικὰ ἀρώματά τους μέσα στὴ νύχτα, ἐνῷ οἱ ἀχτῖνες τῶν ἄστρων καθρεφτιζόντανε μέσα στὴ λίμνη.

Μιὰ ἄγρια κραυγὴ ἔσχισε ξαφνικὰ τὴ σιωπή. Ἡ Ροζάριο Γκονθάλεθ, ποὺ κοιμότανε κάτω ἀπ' τὴν κεντητὴ κουνουπιέρα της, ἀφῆκε ἕνα στεναγμὸ καὶ ξύπνησε. Ἦταν μιὰ ὡραία μελαχροινὴ κοπέλλα, μὲ μάτια μαῦρα καὶ περήφανα, ποὺ ἔπαιρναν κάποτε χρυσὲς ἀποχρώσεις. Πήδησε ἀπ' τὸ κρεββάτι της, ἔτρεξε στὸ παράθυρο γιὰ νὰ ἰδῆ τὸν ἀητό, ποὺ εἶχε ἀκούσει τὴ φωνή του. Καθὼς σήκωνε τὴν κουρτίνα εἶδε μέσα στὸν κῆπο ἕναν ἄντρα.

— Νὰ τί μὲ ξύπνησε, ψιθύρισε σιγανά. Ἦταν ἡ σκέψι αὐτοῦ τοῦ ξένου. Ἡ σκέψι ἑνὸς ἀνθρώπου εἶνε χίλιες φορὲς πιὸ δυνατὴ ἀπ' τὴν κραυγὴ ἑνὸς ἁρπαχτικοῦ πουλιοῦ.... Ἁγία Ρόζα, βοήθησέ με! Τί πρέπει νὰ κάμω;

Δεκάξη χρονῶν εἶχε τελειώσει τὸ σχολεῖο της, ὅπου εἶχε μάθει πολλὲς γλῶσσες καὶ κάθε λογῆς ἄλλες γνώσεις. Τῆς εἶχαν διηγηθῆ πολλὲς ἱστορίες καὶ τῆς εἶχαν δώσει χίλιες δυὸ συμβουλές, εἶχαν ὅμως ξεχάσει νὰ τῆς ποῦν τί ἔπρεπε νὰ κάμη μιὰ κοπέλλα ὅταν ἕνας ἄντρας ἐρχότανε τὴ νύχτα κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι της.

Ἔπρεπε νὰ τὸν φωνάξη; Νὰ τοῦ μιλήση; Θὰ ἦταν σίγουρα κάποιος φίλος, ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια, μὲ τὰ ὁποῖα χόρευε τὴν Κυριακὴ στὸ Σαντιάγο. Διάφορα ὀνόματα ἐρχόντανε στὸ μυαλό της... Ὁ Χόργε... Ὁ Λουΐς... Ὁ Πάμπλα... Ἀλλὰ κανένας τους δὲν τῆς ἄρεσε ὁλότελα. Δὲν εἶχε βρῆ ἀκόμα τὸν Γαλάζιο Πρίγκηπα τῶν τραγουδιῶν καὶ τῶν παραμυθιῶν...

Ὅταν ξημέρωσε, ἡ Ντόνα Γκονθάλεθ μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς Ροζάριο καὶ τῆς ἀνήγγειλε ὅτι μερικοὶ φίλοι της τὴν προσκαλοῦσαν σ' ἕνα κυνῆγι. Ἡ κοπέλλα ντύθηκε μὲ χαρὰ καὶ κατέβηκε στὴν αὐλή, ὅπου τὴν περίμεναν ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς γειτόνους. Τοὺς χαιρέτησε ὅλους φωνάζοντάς τους μὲ τὸ ὄνομά τους, ἐκτὸς ἀπὸ ἕναν νέο μὲ φλογερὰ μάτια, ποὺ ἔκανε μπροστά της μιὰν ὑπόκλισι σιωπηλά. Ἡ Ροζάριο τὸν ρώτησε ἂν εἶχε ἔρθει ἀπὸ τὸ Σαντιάγο, καὶ τότε ἐκεῖνος εἶπε:

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε λοιπόν, δεσποινίς; Εἶχα φύγει ἀπ' τὴ Χιλὴ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια γιὰ νὰ σπουδάσω ἰατρικὴ στὸ Παρίσι. Λέγομαι Μιγκὲλ Ἐρράρα... Εἶχα χορέψει μαζί σας ὅταν εἴσαστε ἀκόμα δέκα χρονῶν...

Δὲν πρόλαβε νὰ τοῦ ἀπαντήση, γιατὶ οἱ κυνηγοὶ βιαστικὰ εἶχαν ἀνεβῆ στὸ αὐτοκίνητο. Κάθησε δίπλα στὸν πατέρα της καὶ σὲ λίγη ὥρα διέκρινε τὴν ἀγροικία τοῦ Ντιαμάντε, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ σταματήσουν.

Στὸ δάσος εἶχαν στείλει ἀνιχνευτάς, καὶ μόλις θἄπεφτε ὁ ἥλιος, θὰ ἄρχιζαν τὸ κυνῆγι, γιατὶ ἡ ἀρκούδα δὲν βγαίνει πρὶν νυχτώση.

Ἡ Ροζάριο ἔτρεξε νὰ βρῆ τὴ φίλη της τὴ Λίντα, τὴν κόρη τοῦ Χούλιο Λουγάν, ποὺ ἦταν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ κτήματος ἐκείνου. Ἡ Λίντα εἶχε περάσει δεκαπέντε μέρες στὸ Μπουένος Ἄϋρες καὶ εἶχε γυρίσει ἐνθουσιασμένη γιὰ τὰ τόσα θαύματα ποὺ εἶχε δῆ ἐκεῖ. Οἱ δυὸ φίλες κουβέντιασαν μὲ χαρὰ ὅλη τὴν ὥρα ποὺ ἡ συντροφιὰ εἶχε καθήσει στὸ τραπέζι.

Ὅταν ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ φιλάη τὸν ὁρίζοντα, μιὰ σάλπιγγα ἐκάλεσε τοὺς κυνηγοὺς στὴν αὐλή. Ἡ Ροζάριο χαιρέτησε τὴ φίλη της ποὺ δὲν ἤθελε νὰ πάη στὸ κυνῆγι καὶ τράβηξε πρὸς τοὺς σταύλους, ὅπου ὁ Μιγκὲλ Ἐρράρα φάνηκε πὼς τὴν περίμενε. Τὴ βοήθησε νὰ διαλέξη τὸ ἄλογό της, τῆς φόρεσε τὰ σπηρούνια της καὶ τῆς ζήτησε τὴν ἄδεια νὰ πάη κι' αὐτὸς μὲ τὸ ἄλογό του κοντά της.

— Εὐχαρίστως, θὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ τὸ ταξίδι σας στὴ Γαλλία.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς νέας, ποὺ ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, φώναξε μὲ δυσαρέσκεια:

— Δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ φλυαρίες τώρα. Ἔχομε ἀργήσει. Πρέπει νὰ κάνουμε ἕξη λεῦγες μὲ καλπασμό!

Ἡ Ροζάριο ξεκίνησε, ἀκολουθῶντας τὸ ἄλογο τοῦ Μιγκέλ. Ὅταν ἔφτασαν στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη.

— Ἔχετε περάσει ἄλλη νύχτα μέσα σὲ δάσος; τὴν ρώτησε ἐκεῖνος.

— Ὄχι, ἀπόψε εἶνε ἡ πρώτη φορά! ἀποκρίθηκε αὐτὴ μὲ ἕνα ἐλαφρὸ ρῖγος.

Προχώρησαν ἀρκετὴ ὥρα καὶ τέλος ἔφτασαν τοὺς ἄλλους κυνηγούς, ποὺ ἦταν συγκεντρωμένοι σὲ μιὰν αἴθρη τοῦ δάσους, ποὺ εἶχαν σκοτώσει κιόλας δυὸ ἀρκοῦδες. Ἀλλ' ὁ Μιγκὲλ δὲν ἔδειχνε καμμιὰ ὄρεξι νὰ λάβη μέρος στὸ κυνῆγι, καὶ στεκότανε παράμερα.

— Ἀφοῦ δὲν σᾶς ἀρέσει τὸ κυνῆγι, γιατί ἤρθατε; ρώτησε ἡ Ροζάριο.

— Γιὰ νὰ σᾶς δῶ.

Ἡ φωνή του εἶχε γίνει ἁπαλή. Τῆς μίλησε γιὰ τὴ νύχτα, ποὺ τὴν εἶχε περάσει κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς κοπέλλας. Τὴν εἶχε δῆ πολλὲς φορὲς στὸ Σαντιάγο. Ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἐγνώριζε ἡ ζωή του φαινότανε πιὸ εὐτυχισμένη...

Τὸ κυνῆγι κράτησε ὅλη τὴ νύχτα, κι' ὅταν ξημέρωσε, ὁ Μιγκὲλ καὶ ἡ Ροζάριο εἶχαν μείνει πίσω, πολὺ πίσω ἀπ' τοὺς ἄλλους κυνηγούς...

Στὸ Σαντιάγο ὁ Μιγκὲλ εἶχε πολὺ κακὴ φήμη. Εἶχε μείνει ἕξη χρόνια στὴ Γαλλία γιὰ νὰ σπουδάση, κι' ὅταν ἐγύρισε, ἀντὶ γιὰ δίπλωμα, εἶχε φέρει μιὰ φυσαρμόνικα σκαλισμένη μὲ φίλντισι καὶ κεχριμπάρι. Οἱ γονεῖς του ἀπογοητευμένοι τὸν εἶχαν ἀποκηρύξει καὶ οἱ μαννάδες δὲν ἄφιναν τὰ κορίτσια τους νὰ χορεύουν μαζί του στὸ χορό.

Γι' αὐτὸ κ' ἡ Ντόνα Γκονθάλεθ, ἡ μητέρα τῆς Ροζάριο, θύμωσε πολὺ ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Μιγκὲλ τραγουδοῦσε κάθε βράδυ κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κόρης της. Οἱ κακὲς γλῶσσες λέγανε κιόλας πὼς ὁ Μιγκὲλ καὶ ἡ σενιορίτα Γκονθάλεθ βρισκόντανε τώρα κάθε μέρα στὴ λεωφόρο τῆς Ντελίθιας, πάντα στὸ ἴδιο μέρος, κοντὰ στὸ ἄγαλμα τοῦ στρατηγοῦ Σὰν Μαρτίν.

Ἡ κοπέλλα ἔπαιρνε πάντα μαζί της τὸν «Ἀρά» της, ἕνα ὑπέροχο κόκκινο πουλί, ποὺ τὸ εἶχε γυμνάσει νὰ πηγαίνη μηνύματα. Ἡ Ντόνα Γκονθάλεθ δὲν κατώρθωσε ποτὲ νὰ πιάση τὸν φτερωτὸν αὐτὸν ἐρωτικὸ ταχυδρόμο.

Ἡ Ροζάριο ἔκρυβε τὸ αἴσθημά της καὶ τὴ χαρά της ἀπ' ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φίλη της τὴν Λίντα, στὴν ὁποία ἔγραφε ταχτικά, ἀφίνοντας τὴν καρδιά της νὰ ξεχειλίζη...

⁂

Στὴν ἐποχὴ τῶν θαλασσινῶν λουτρῶν ἡ οἰκογένεια τῶν Γκονθάλεθ πήγαινε στὸ Μιραμάρ. Ἐκεῖ ἀκολούθησε αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν Ροζάριο καὶ ὁ Μιγκέλ, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ζήση πιὰ μακρυά της οὔτε μιὰ μέρα.

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ μητέρα τῆς κοπέλλας, ποὺ δὲν συμπαθοῦσε καθόλου τὸν Μιγκέλ, βλέποντάς τον νὰ τριγυρίζη ὁλοένα γύρω ἀπὸ τὴν κόρη της, δὲν κρατήθηκε πιὰ καὶ τοῦ μίλησε φανερά, μὲ κακία, διατάζοντάς τον ν' ἀφήση ἥσυχη τὴν Ροζάριο. Ὁ Μιγκὲλ ἔγινε κατάχλωμος καὶ ἀπεμακρύνθη χωρὶς ν' ἀπαντήση.

Ἡ κατάπληξι εἶχε παραλύσει τὴν Ροζάριο. Ὅταν ξαναβρῆκε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῆ, ἔτρεξε στὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμενε ὁ φίλος της, ἀλλὰ ἦταν πιὰ πολὺ ἀργά. Τῆς εἶπαν ὅτι ὁ νέος εἶχε φύγει.

Χωρὶς νὰ διστάση ἡ Ροζάριο ἔφυγε ἀμέσως γιὰ τὸ Σαντιάγο. Οἱ γονεῖς τοῦ Μιγκὲλ δὲν εἶχαν δῆ καθόλου τὸ γυιό τους. Οἱ μέρες περνοῦσαν. Ἡ κοπέλλα κατέφυγε σὲ ἀστυνομικούς. Ἔρευνες ἔγιναν στὸ Μπουένος Ἄϋρες, σ' ὅλη τὴ Νότιο καὶ τὴν Κεντρικὴ Ἀμερική. Κανένας ὅμως δὲν εἶχε ἀκούσει τίποτα γιὰ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἡ Ροζάριο ἦταν ἀπαρηγόρητη. Χάϊδευε τὸ ὡραῖο της «Ἀρὰ» καὶ τοῦ μιλοῦσε, σὰν νὰ μποροῦσε τὸ πουλὶ αὐτὸ νὰ τὴν καταλάβη.

— Πέταξε, πήγαινε νὰ τὸν βρῆς καὶ νὰ τοῦ πᾶς ἕνα γράμμα!

Μιὰ μέρα ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπ' τὴ φίλη της τὴ Λίντα, ποὺ τὴ συμβούλευε νὰ πάη νὰ κάμη ἕνα προσκύνημα στὴ Δακρυσμένη Παναγία, στὸ θαυματουργὸ ἄγαλμα, ποὺ βρισκότανε στὰ ὄρη τῆς Καρδιλλιέρας. Ἴσως ἡ Παναγία νὰ τὴν βοηθοῦσε στὴν ἀπελπισία της.

Ἡ Ροζάριο ξεκίνησε μὲ τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ τὸ ὀρεινὸ προσκύνημα, ποὺ συγκέντρωνε τώρα ὅλες τὶς ἐλπίδες της. Ἡ νύχτα τὴν βρῆκε ἀπάνω στὰ βουνά, σ' ἕνα ἐρημικὸ μέρος, καὶ ὁ φόβος δὲν τὴν ἄφησε νὰ κοιμηθῆ καθόλου.

Ὅταν ξημέρωσε, ξεκίνησε πάλι γιὰ τὸ τολμηρὸ ταξίδι της στὶς Ἄνδεις καὶ τέλος ἔφθασε στὸ Χουνκάλ. Ἐκεῖ ὁ ξενοδόχος τῆς εἶπε:

— Ἂν θέλετε νὰ προχωρήσετε ψηλότερα, πρέπει νὰ πάρετε ἕνα ἄλογο. Στοὺς δρόμους αὐτοὺς δὲν μπορεῖ νὰ προχωρήση κανένα αὐτοκίνητο.

Ἀποφασιστικα ἡ Ροζάριο ἐξακολούθησε τὸ προσκύνημά της, ἀψηφῶντας κάθε κόπο καὶ κάθε κίνδυνο, καὶ τέλος ἔφτασε στὸ ἄγαλμα τῆς Δακρυσμένης Παναγίας. Ἐκεῖ ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ μὲ δάκρυα κι' αὐτὴ στὰ μάτια, παρακάλεσε τὴ Μάννα τοῦ Χριστοῦ νὰ τὴν βοηθήση στὴν ἀπελπισία της, νὰ τῆς ξαναδώση τὸ χαμένο ἔρωτά της.

Μόλις τέλειωσε τὴν προσευχή της, μιὰ ἀπέραντη ἐλπίδα πλημμύρισε τὴν καρδιά της. Ξαλαφρωμένη ἀπὸ τὸν πόνο της, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ, χωρὶς νὰ προσέχη πιὰ τὸ χάρτη, μὲ τὴ βεβαιότητα πὼς ὅλοι οἱ δρόμοι γυρίζουν στὸ Σαντιάγο.

Προχώρησε, προχώρησε, καὶ ξαφνικὰ μιὰ μέρα βρέθηκε μέσα σ' ἕνα δάσος, ποὺ τῆς φάνηκε γνώριμο: Ἦταν τὸ δάσος ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πάρει μέρος μιὰ νύχτα σ' ἕνα κυνῆγι τῆς ἀρκούδας, κι' ὅπου εἶχε γνωρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὸν Μιγκὲλ Ἐρρέρα, τὸν «Γαλάζιο Πρίγκηπα» τοῦ παραμυθιοῦ της...

Τῆς ἦρθε μιὰ ζωηρὴ ἐπιθυμία νὰ ξαναϊδῆ τὸ μέρος ὅπου εἶχε ἀρχίσει τὸ εἰδύλλιό της καὶ κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητό της προχώρησε πρὸς τὴν καρδιὰ τοῦ δάσους.

Ξαφνικά, καθὼς ἔβγαινε σ' ἕνα ἄδεντρο μέρος, στάθηκε σὰν ἀπολιθωμένη. Ἐκεῖ ἀντικρύ της, καθισμένος κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο, ἦταν ὁ Μιγκὲλ Ἐρρέρα, μὲ τὰ χέρια του γεμᾶτα ἀπὸ κίτρινα λουλούδια, ποὺ τἄδενε σὲ μπουκέττα.

Ὁ νέος σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε τὴ Ροζάριο καὶ σηκώθηκε πνίγοντας μιὰ κραυγή. Αὐτὴ πῆγε κοντά του.

— Ἄ! ἐπρόφερε μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό. Τὸ ταξίδι μου τελείωσε πιά. Γιατί μ' ἔκαμες νὰ ὑποφέρω τόσο;

Ὁ Μιγκὲλ ἔμεινε γιὰ λίγο ἄφωνος, τέλος ὅμως μάζεψε τὰ λουλούδια του καὶ εἶπε:

— Ποιὸς θὰ μοῦ τὤλεγε πὼς ἦταν γραμμένο νὰ προσφέρω σ' ἐσένα αὐτὰ τὰ λουλούδια; Τὰ μάζεψα ἔχοντας στὸ νοῦ μου ἐσένα καὶ μόνο, Ροζάριο. Συγχώρησέ με. Ἡ μητέρα σου μ' ἔδιωξε προσβλητικά. Τί μποροῦσα νὰ κάμω; Πλανήθηκα μέρες ὁλόκληρες μέσα σ' αὐτὸ τὸ δάσος ποὺ εἶνε μαγεμένο. Πάντα ὠνειρευόμουν ἐσένα... Ὕστερα πῆρα τὴν ἀπόφασί μου: ἔγινα ἀεροπόρος καὶ τώρα πρόκειται ν' ἀναλάβω ὑπηρεσία στὴν ταχυδρομικὴ γραμμή...Τὸν ἐρχόμενο μῆνα θὰ σὲ κλέψω καὶ ὁ γάμος μας θὰ γίνη στὴ Μητρόπολι τοῦ Μπουένος Ἄϋρες... Ἡ Λίντα μοῦ ἔγραψε καὶ μοῦ εἶπε πὼς εἶχες ξεκινήσει γιὰ τὴν Καρδιλλιέρα γιὰ χατῆρι δικό μου... Δὲν μπόρεσα νὰ σ' ἀκολουθήσω, γιατὶ ἐκεῖνες τὶς μέρες ἦταν νὰ δώσω τὶς ἐξετάσεις μου στὴν ἀεροπορία. Ἔστειλα ὅμως ἀνθρώπους μου, κι' αὐτοὶ σ' ὡδήγησαν στὸ δρόμο γιὰ νὰ φτάσης στὸ τέρμα τοῦ μεγάλου ταξιδιοῦ σου...

⁂

Ὁ αὐστηρὸς πατέρας δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ συγχωρήση τὸ μεγάλο παραστράτημα τῆς κόρης του. Νὰ λείψη τέσσερες ὁλόκληρες μέρες ἀπ' τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ δώση καμμιὰ ἐξήγησι!

— Τὸν ἐρχόμενο μῆνα — εἶπε τέλος ἀποφασιστικὰ — θὰ φύγης γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἐκεῖ θὰ κλειστῆς σ' ἕνα οἰκοτροφεῖο, ὅπου θὰ σὲ προσέχουν, ὅπως σοῦ πρέπει. Ὁ Μιγκέλ, ἀκόμα κι' ἂν περάση τὸν ὠκεανό, δὲν θὰ μπορέση νὰ σὲ βρῆ.

Ἡ Ροζάριο ἀνέβηκε στὴν κάμαρά της χωρὶς ν' ἀπαντήση. Ἐκεῖ πῆρε στὸ χέρι της τὸ ἀγαπημένο της πουλὶ «Ἀρὰ» (τὸ εἶδος αὐτὸ τοῦ παπαγάλου μὲ τὴν ἀνθρώπινη φωνή), καὶ σὰν νὰ εἶχε μπροστά της ἕνα φίλο, ἄρχισε νὰ διηγῆται στὸ πουλὶ αὐτὸ ὅλη τὴν ἄμετρη χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία της γιὰ τὸν γνώριμό του Μιγκέλ.

— Ὁ Μιγκὲλ ἐγύρισε!... Ἐσωθήκαμε τώρα!... Ὁ Μιγκὲλ ἐγύρισε!

Τὶς λέξεις αὐτὲς τὶς ἐπανελάμβανε κι' ὁ παπαγάλος δυνατά, ἀπηχῶντας ὅλη τὴ χαρὰ τῆς νεαρῆς του κυρίας.

Ἡ Ροζάριο κατώρθωσε νὰ κάμη τὸ πουλὶ νὰ ὡπάση καὶ ἄρχισε νὰ βηματίζη μέσα στὸ δωμάτιο. Ἔπειτα πῆρε τὸ λουτρό της, φόρεσε ἕνα μεταξωτὸ φόρεμα κι' ὅταν τελείωσε τὴν τουαλέττα της, κάθησε νὰ γράψη ἕνα γράμμα στὴ Λίντα. Ἄρχισε τὸ γράμμα της μὲ τὶς λέξεις αὐτές:

«Ἐπὶ τέλους ἀπόψε θὰ μπορέσω νὰ κοιμηθῶ σὲ κρεββάτι...»

Ξαφνικά, ἄκουσε ἕναν παράξενο κρότο στὴν πόρτα καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ δῆ ποιὸς ἦταν. Δὲν ἦταν ὅμως κανεὶς καὶ οὔτε φυσοῦσε ἀέρας, γιὰ νὰ χτυπήση μόνη της ἡ πόρτα. Παραξενεμένη ξαναγύρισε στὴν κάμαρά της, ἀλλὰ σὲ λίγο ξανάκουσε πάλι τὴν πόρτα νὰ τραντάζεται, σὰν νὰ τὴν κουνοῦσε ἕνα ἀόρατο χέρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιὰ γρηὰ δούλα τοῦ σπιτιοῦ περνοῦσε ἀπ' ἔξω κ' ἡ Ροζάριο φωνάζοντάς την ἔμαθε τὴν αἰτία τοῦ παράξενου αὐτοῦ κρότου.

— Εἶνε τὰ πρῶτα σημεῖα! τῆς εἶπε ἡ γρηά.

— Τί πρῶτα σημεῖα; ρώτησε ἡ Ροζάριο.

Ἡ γρηὰ δὲν τῆς ἀπάντησε σ' αὐτό, ἀλλὰ εἶπε κουνῶντας τὸ κεφάλι της:

— Τὰ περιστέρια φεύγουν ἀπὸ τοὺς περιστερεῶνες!... Τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάμετε εἶνε νὰ βγῆτε στὸν κῆπο.

Καὶ ἔφυγε τρέχοντας. Ἡ Ροζάριο τὴν ἀκολούθησε καὶ μόλις εἶχε φτάσει στὴν αὐλή, ἔνοιωσε τὸ ἔδαφος νὰ κλονίζεται κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ μὲ ἕναν τρομαχτικὸ πάταγο εἶδε τὸ σπίτι ὁλόκληρο νὰ γκρεμίζεται, τὰ δέντρα νὰ καταπίνωνται ἀπὸ τὴ γῆ. Τῆς φάνηκε πὼς μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι τὴν ἅρπαζε καὶ τὴν ἐσήκωνε καὶ τότε ἡ κοπέλλα λιποθύμησε...

* * *

Ὅταν ξαναβρῆκε τὶς αἰσθήσεις της, εἶχε ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. Δὲν ἀνεγνώριζε τίποτα ὁλόγυρά της, καὶ χρειάσθηκε λίγη ὥρα γιὰ νὰ καταλάβη πὼς εἶχε συμβῆ κάτι τρομαχτικό: Τὰ βουνὰ εἶχαν γλυστρήσει ἀπ' τὶς θέσεις τους, οἱ βράχοι ἀνοιχτῆ, οἱ ποταμοὶ εἶχαν βγῆ ἀπ' τὶς κοῖτες τους κ' οἱ νεκροὶ ἀπ' τοὺς τάφους τους...

Συχνὰ στὰ παιδικά της χρόνια εἶχε ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ σεισμούς, ἀλλὰ ἡ φρίκη τῆς πραγματικότητας ξεπερνοῦσε κάθε φαντασία της. Σηκώθηκε μὲ κόπο, τὸ κορμί της ὁλόκληρο τῆς πονοῦσε.

Ξαφνικὰ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της παπαγάλου ποὺ φώναζε μὲ ἀπεγνωσμένο τόνο:

— Ὁ Μιγκὲλ ἐγύρισε... Ὁ Μιγκὲλ ἐγύρισε.

Βρῆκε τὸ πουλὶ μισοθαμμένο κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ κλαδιῶν καὶ τὸ ἐλευθέρωσε. Ἔπειτα προσπάθησε νὰ ξαναβρῆ τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι της. Παντοῦ μπροστά της ἔβλεπε συντρίμματα, δέντρα ξερριζωμένα, σωροὺς ἀπὸ πέτρες. Περπάτησε ὥρα πολλή, κρατῶντας στὸ χέρι της τὸν παπαγάλο καὶ φωνάζοντας μέσα στὴ νύχτα μὲ ἀγωνία ἕνα ὄνομα, ποὺ ἦταν ἴσως τὸ ὄνομα ἑνὸς νεκροῦ.

Ἔφτασε τέλος σὲ κάποιον λόφο κι' ἀπὸ μακρυὰ διέκρινε κάποιο ἀδύνατο φῶς.

— Ἐσὺ εἶσαι, Ροζάριο; ρώτησε μιὰ φωνή.

— Ναί, ἐγώ, Μιγκέλ.

Καὶ ὁ ἀγαπημένος της τῆς ἐξήγησε τότε πὼς βρέθηκε ἐκεῖ:

— Πετοῦσα μὲ τὸ ἀεροπλάνο μου, ὅταν ἔγινε ἡ φοβερὴ καταστροφὴ τοῦ σεισμοῦ. Ἀμέσως κατέβηκα καὶ προσγειώθηκα...

— Φαίνεται πὼς τὸ ὄνειρό μας ἔχει πραγματοποιηθῆ ἔτσι καὶ ἔχουμε μείνει μονάχοι στὸν κόσμο... Ἀλλοίμονο! Οἱ δικοί μου θὰ ἔχουνε χαθῆ στὸ σεισμό!

— Ὄχι! εἶπε ὁ νέος. Μπορῶ νὰ σοῦ δώσω καλὲς εἰδήσεις. Ὁ σεισμὸς ἦταν πολὺ σύντομος αὐτὴ τὴ φορὰ καὶ ἐπροκάλεσε μόνο ὑλικὲς ζημίες. Πρὶν ἀπὸ λίγο εἶδα τὴν Ντόνα Γκονθάλεθ, καὶ φάνηκε πολὺ εὐγενικὴ τώρα μαζί μου... Τῆς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ σὲ ξαναβρῶ, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ σὲ παραδώσω πάλι σ' αὐτήν...

Ἐγέλασε μὲ χαρὰ κι' ἡ Ροζάριο τοῦ ὡρκίστηκε, πὼς καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ τὴ χωρίση ἀπὸ κοντά του.

ΦΡ. ΜΠΕΡΑΡ

ΑΙ ΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΜΟΔΑ

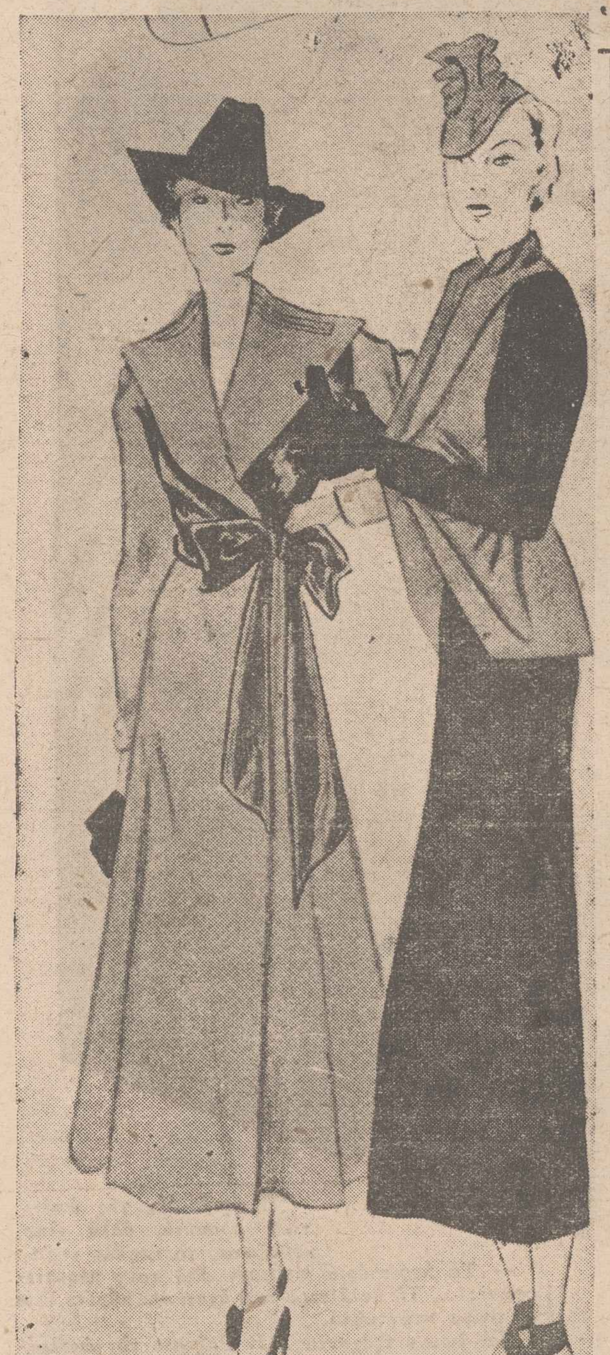

Τὰ ἀνοιξιάτικα παλτὰ, ὅπως καὶ τὰ ἀνσάμπλ, θὰ εἶνε δίχρωμα : Ὁ Πιγκὲ ἔδωσε πρωτοτυπία σ' αὐτὸ τὸ παλτὸ, κάνοντάς το μπεζ μὲ ζώνη μαύρη σατέν. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ πλαϊνὸ ἀνσάμπλ : εἶνε μαρὸν καὶ γαρνίρεται μὲ γκρο γκραὶν βιολέ. Μοντέλλο τοῦ Ρουπὲρ Πινκὲ καὶ τοῦ Σκιαπαρέλλι.

Ἡ βασιλεία τῶν Ταγιὲρ

Γλυκειὲς ἀνοιξιάτικες μέρες, ὁλογάλανος ὁ οὐρανός μας κ' ὁλάνθιστα τὰ λουλούδια μας. Κάθε γυναῖκα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη ν' ἀλλάξῃ περιβολή, ὄχι μονάχα γιατὶ ζεσταίνεται μὰ γιατὶ καὶ ψυχικὰ ἀλλάζει: πλησιάζει περισσότερο τὰ λουλούδια καὶ θέλει νὰ τοὺς δανειστῇ τὴν φρεσκάδα τους, τὰ χρώματά τους, τὴν χάρι τους.

Κάθε γυναῖκα αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νάχῃ ἕνα ταγιεράκι κομψὸ καὶ εὔκολο μὲ τὸ ὁποῖο θὰ ἀλλάζῃ μπλοῦζες ἀνοιχτές, αἰθέριες, λουλουδένιες.

Μὴν σᾶς φανεῖ παράξενο, γιατὶ σᾶς μιλοῦμε τόσο συχνὰ γιὰ τὰ ταγιέρ. Εἶναι ἡ τρέλλα, ὁ ἔρωτας τῆς ἐποχῆς. Ὅποια δὲν ἔφτιαξε, θὰ φτιάξῃ, γι' αὐτὸ καὶ πρέπει νὰ τὴν βοηθήσωμε.

Τὰ ὑφάσματα εἶνε ἁπλᾶ φανταιζὶ ἢ σκέτα, συχνὰ ἡ φούστα ἔχει ἄλλο χρῶμα καὶ ἡ βέστα ἄλλο. Ἡ ζακέτα θὰ ἀκολουθήσῃ τὴν γραμμὴ τῆς μέσης, ἀλλὰ καὶ οἱ ρεδιγκότες δὲν θὰ πάψουν νὰ ἐπηρεάζουν τὴν μόδα.

Πολλὰ ταγιὲρ γαρνίρονται μὲ σουτάς. Χάρις στὴν ἀναζήτησι τῶν μοντελλίστ, θὰ δοῦμε τοὺς πιὸ περίεργους συνδυασμούς: μεταξωτὴ μουσελίνα γαρνιρισμένη μὲ δέρμα, μάλλινα κεντημένα μὲ πέρλες, κουμπιὰ ντυμένα μὲ δέρμα κροκοδείλου καὶ σὲ σχῆμα βαλανιδιοῦ.

Ὅποιος παρακολουθεῖ καλὰ τὴν μόδα, θὰ πεισθῇ πὼς ὅ,τι χρῶμα ἔχουν τὰ καπέλλα τρεῖς μῆνες κατόπιν τὰ παίρνουν τὰ φουστάνια. Ἐφέτος τὰ φουστάνια ὑπῆρξαν τόσο μαῦρα καὶ σκοῦρα, ἐνῷ τὰ ἀνοιξιάτικα καπέλλα ἐμφανίζονται μὲ ζωηρὰ καὶ γυαλιστὰ χρώματα, μὲ κορδέλλες κόκκινες, μπλὲ ρουὰ καὶ «σοντρόν».

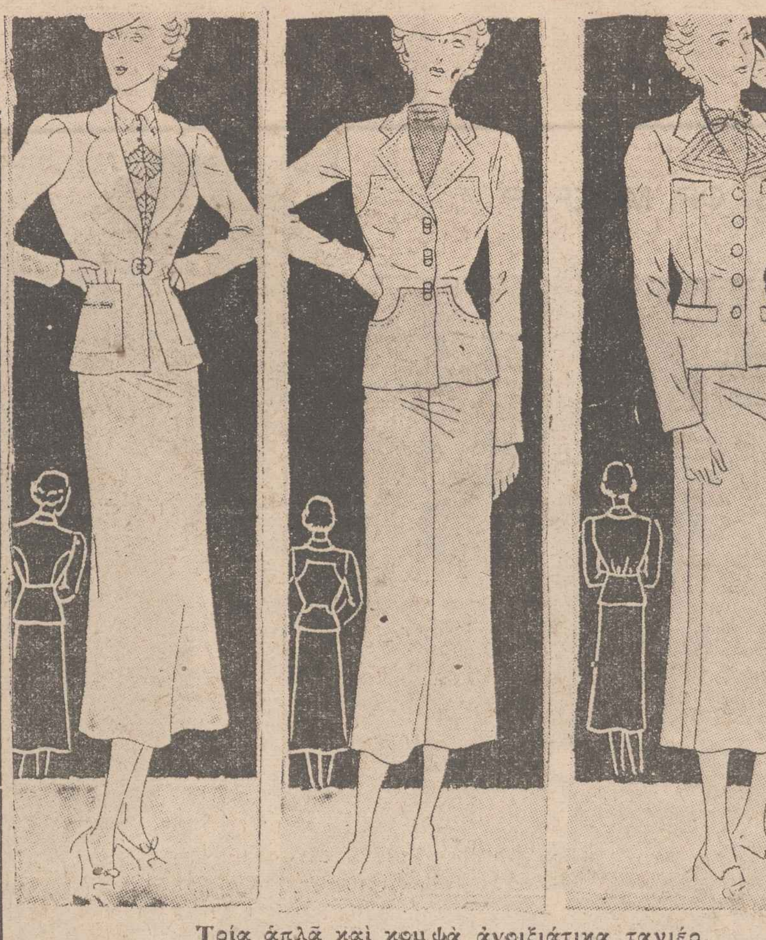

Τρία ἁπλᾶ καὶ κομψὰ ἀνοιξιάτικα ταγιέρ.

Τὸ κόκκινο θὰ βασιλεύσῃ : κόκκινο σ' ὅλες τὶς ἀποχρώσεις : μπρὶκ, μπορντώ, κόκκινο ἀνοιχτὸ κλπ.

Ἐπίσης τὸ πρασινόγκριζο, τὸ μαρρὸν καὶ τὸ κίτρινο δὲν θὰ εἶναι λιγώτερο περιζήτητα. Καὶ πάλιν σᾶς ὑποδεικνύω τὰ δύο ταγιὲρ τῆς σελίδος μας : τὸ ἕνα ἔχει βέστα κόκκινη καὶ μαύρη φούστα. Τὸ ἄλλο εἶναι ἐκοσαὶ πράσινο καὶ σταχτί.

Καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ ἀνατραποῦν τὴν τελευταία στιγμὴ χάρις, σὲ κανέναν ἄνεμο ποὺ θἄρχεται ἀπὸ τὸν Βορρᾶ ἢ τὸν Νότο. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιὰ κολλεξιὸν φτιάχνεται καὶ δέκα πέντε ἡμέρες πρὶν ἀνοίξῃ, χάρις στὴν ἐπιρροὴ κι' ἑνὸς θεατρικοῦ ἀκόμα ἔργου, μιᾶς ἐκθέσεως, ἑνὸς πολιτικοῦ γεγονότος ν' ἀλλάξῃ ἄρδην. Πέρυσι ἡ Ἰταλικὴ μόδα μᾶς ἔφερε τὰ ντραπὲ καὶ τὶς χρυσὲς γαρνιτοῦρες, ἔπειτα ἡ Φλαμανδικὴ τέχνη ἐπηρέασε τὰ καπέλλα. Ἐφέτος ἡ ἔκθεσις ἔργων Ρούμπενς, μεταφέρθηκε ὁλόκληρη στὰ μοντέλλα.

Τὰ μοντέλλα τῆς Ἀλλὶξ προαναγγέλλουν μᾶλλον φαρδειὰ φουστάνια. Θὰ ὑπερισχύσουν;

Ἤδη ἡ προετοιμασία γιὰ τὶς ἑορτὲς τῆς στέψεως τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας, ἀπασχολοῦν ὅλους τοὺς Γαλλικοὺς οἴκους ραπτικῆς.

Ὑπάρχει στὶς τουαλέττες μιὰ γενικὴ τάσι πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πομπώδους.

ΖΙΝΕΤ

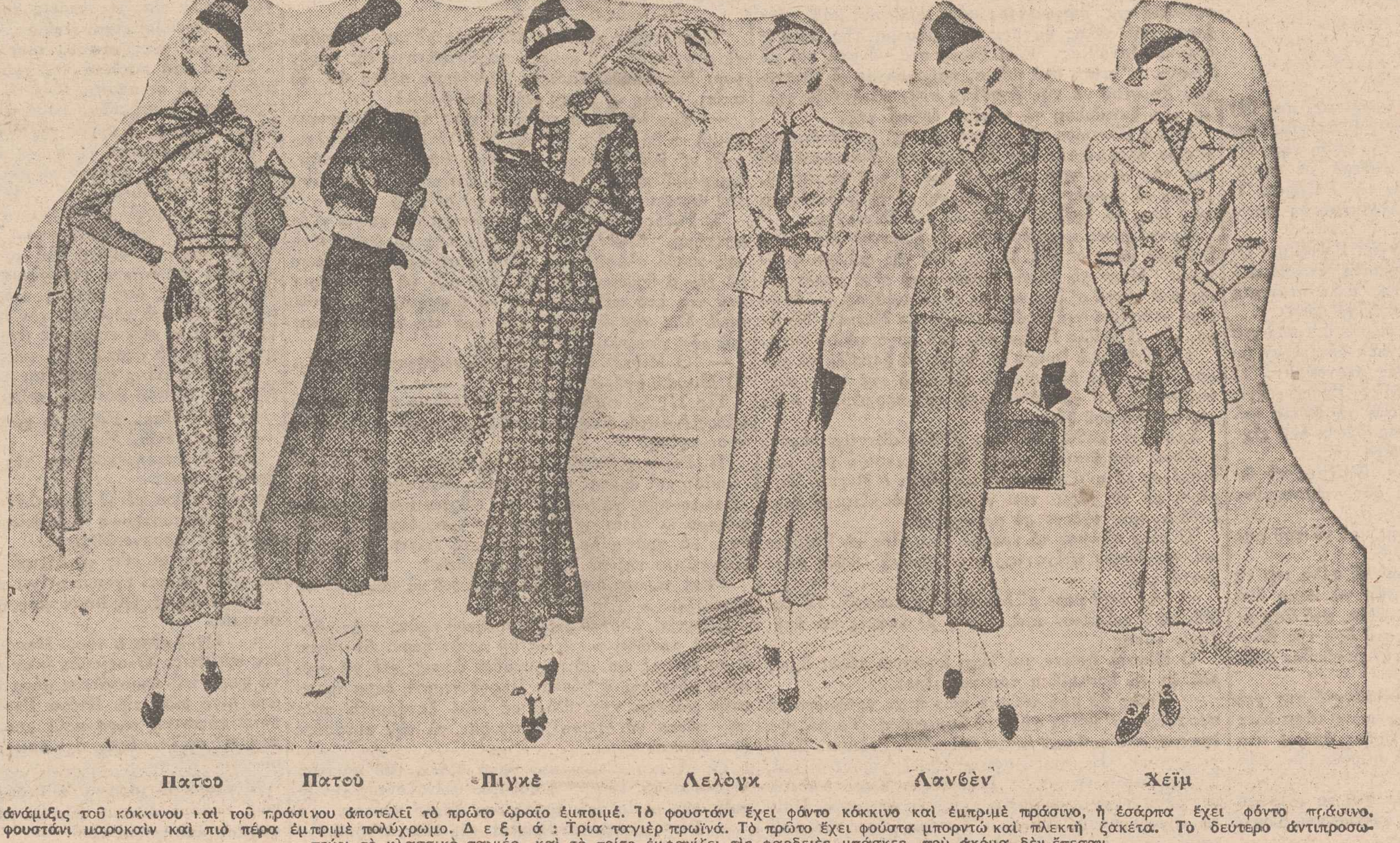

Ἡ ἀνάμιξις τοῦ κόκκινου καὶ τοῦ πράσινου ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο ὡραῖο ἐμπριμέ. Τὸ φουστάνι ἔχει φόντο κόκκινο καὶ ἐμπριμὲ πράσινο, ἡ ἐσάρπα ἔχει φόντο πράσινο. Πλάϊ φουστάνι μαροκαὶν καὶ πιὸ πέρα ἐμπριμὲ πολύχρωμο. Δεξιά : Τρία ταγιὲρ πρωϊνά. Τὸ πρῶτο ἔχει φούστα μπορντὼ καὶ πλεκτὴ ζακέτα. Τὸ δεύτερο ἀντιπροσωπεύει τὸ κλασσικὸ ταγιέρ, καὶ τὸ τρίτο ἐμφανίζει τὶς φαρδειὲς μπάσκες, ποὺ ἀκόμα δὲν ἔπεσαν.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΕΜΠΟΔΙΟ ΣΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Η ΑΙΜΙΛΙΑ ἦταν πολὺ προσεκτικὴ στὸ ντύσιμό της. Κι' ὅταν ἐκαλοῦσε τὴν καμαριέρα της νὰ τῆς στερεώσῃ κάθε κρυφὸ ἐξάρτημα τῶν ἐσωρρούχων της, νὰ τῆς τακτοποιήσῃ καὶ τὴν τελευταία πτυχὴ τοῦ κομπιναιζόν της, συγκέντρωνε ἐκεῖ ὅλη της τὴν προσοχή.

—Πρόσεξε, Μαρία, πρόσεξε... ἔλεγε κάθε στιγμή.

Καὶ ἡ καϋμένη ἡ Μαρία ἔδενε τὶς κορδελλίτσες, ἔβαζε τὶς καρφίτσες μὲ ἀφοσίωσι ἀληθινή.

Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὴ ἡ μεγάλη της προσοχὴ γιὰ τὸ στολισμό της ἦταν μαρτύριο γιὰ τὸν ἄντρα της τὸν Πέτρο. Ὥρα πολλὴ ἀναγκάζετο νὰ τὴν προσμένῃ ὅσο νὰ ἑτοιμασθῇ ὅταν θἄβγαιναν μαζύ. Ἐφοροῦσε ἡ Αἰμιλία μὲ ἀφάνταστη προσοχὴ τὰ μεταξωτά της κομπιναιζόν, ἐτακτοποιοῦσε κάθε λεπτομέρεια κι' ἔπειτα ἐπερνοῦσε τὸ φόρεμα, ἐντύνετο μὲ τόσα μπιχλιμπίδια... Καὶ ὁ Πέτρος ἐπρόσμενε διαβάζοντας τὴν ἐφημερίδα του...

Κάπου κάπου ὅμως ἔδειχνε τὴν στενοχωρία του.

—Ἐπὶ τέλους! ἔλεγε. Πότε θὰ τελειώσῃς;

Ἐκείνη ἀπαντοῦσε:

—Τώρα, ἀγάπη μου... Τελειώνω... Εἶμαι ἕτοιμη...

Ἄλλο τίποτε δὲν τοῦ ἔλεγε.

Καὶ ὅμως μέσα στὸ μυαλό της περνοῦσε πάντα μιὰ ἱστορία της, μιὰ ἀνάμνησί της, ποὺ εἶχε τόση μεγάλη σχέσι μὲ τὰ ροῦχα της, μὲ τὸ φόρεμά της, μὲ τὸν ἐξωτερικό της στολισμό...

—Φαντάσου! ἔλεγε στὸν ἑαυτό της. Ἂν δὲν ἐφοροῦσα φόρεμα, ἂν αὐτὸ δὲν μ' ἐμπόδιζε, θὰ τὸν εἶχα ἀπατήσει!

Ὥστε ὁ Πέτρος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ εὐγνωμοσύνη σὲ ὅσα ἡ Αἰμιλία ἐφοροῦσε. Γιατὶ αὐτὰ τοῦ εἶχαν... σώσει τὴν τιμή!

⁂

Ἡ ἱστορία εἶνε περίεργη. Ὅπως ξαναρχότανε κάθε τόσο στὴ μνήμη τῆς Αἰμιλίας, θὰ τὴν διηγηθοῦμε τώρα.

Ὁ Πέτρος ἔλειπε τότε σὲ ταξεῖδι γιὰ ἀρκετὲς μέρες. Ἡ Αἰμιλία ἔμενε μόνη στὸ σπίτι μὲ τὴν καμαριέρα της. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔδωσε καὶ σ' ἐκείνην ἄδεια. Κι' ἔτσι βρέθηκε τελείως μόνη. Τότε ἑτοιμάσθηκε νὰ βγῇ. Ἐφόρεσε τὸ ὡραῖο της ἐκεῖνο φόρεμα, τὸ φόρεμα ποὺ τῆς ἔμεινεν ἀπὸ τότε στὴ μνήμη. Ἦταν φόρεμα χοροῦ, πολὺ ἀνοιχτό...

Ναί. Εἶχεν ἀποφασίσει πιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ ἕνα παράτολμο σχέδιό της. Θἄτανε μιὰ περιπέτεια. Ἡ πρώτη της περιπέτεια... Θἄφευγεν ἀπὸ τὸ σπίτι στὶς 6 τ' ἀπόγιομα, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ κανένας, μὲ φόρεμα χοροῦ καὶ θὰ πήγαινε κρυφὰ στὸ σπίτι τοῦ ζωγράφου Ταλαζέν. Θἄμενεν ἐκεῖ... Γιὰ λίγο βέβαια... Ἔπειτα θὰ πήγαινε γιὰ δεῖπνο... Ἡ Αἰμιλία εἶχε διστάσει πολύ. Μὰ ὁ ζωγράφος στὸ τέλος κατάφερε νὰ τὴν πείσῃ. Μάλιστα τὶς τελευταῖες μέρες, ποὺ ὁ ἄντρας της ἔλειπεν, ὁ ζωγράφος ἦτο πιὸ διαχυτικὸς καὶ ἐπίμονος. Καὶ αὐτὴ ἐπείσθη τελείως νὰ... παραστρατήσῃ. Θὰ πήγαινε χωρὶς ἄλλο στὸ ραντεβοῦ!

Αὐτὴ ἦταν μοναδικὴ εὐκαιρία γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ ζωγράφο. Ὁ Πέτρος θὰ γύριζε σὲ δυὸ μέρες ἀπὸ τὸ ταξεῖδι... Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μὴ χαθῇ ἡ εὐκαιρία γιὰ τὴν ὡραία περιπέτεια...

Ἡ κυρία Αἰμιλία ἦταν πιὰ ἕτοιμη νὰ βγῇ. Ἐκυττάχθηκε γιὰ μιὰ φορὰ στὸν καθρέφτη κ' ἔπειτα ἔρριξεν ἐπάνω της καὶ τὸ παλτό της. Μὲ μίαν ἀποφασιστικὴ κίνησι ἐπροχώρησε πιὰ νὰ φύγῃ. Ἦταν κάπως συγκινημένη... Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματος, τὴν ξανάκλεισεν ὁρμητικὰ κι' ἔκαμε νὰ προχωρήσῃ γιὰ νὰ κατεβῇ τὴ σκάλα.

Ξαφνικὰ ὅμως κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ προχωρήσῃ. Ἡ φούστα της τὴν τραβοῦσε πρὸς τὰ πίσω. Λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ. Σὰν ἀστραπὴ πέρασε στὸ μυαλό της ἡ σκέψη πὼς κάποιο χέρι ἀόρατο, τὸ χέρι ἴσως τῆς θείας προνοίας, τὴν ἐκρατοῦσε νὰ μὴν πέσῃ στὴν ἀτιμία καὶ νὰ μείνῃ στὸ σπίτι της τίμια σύζυγος... Ἔπειτα αὐτὴ ἡ σκέψη τῆς ἐφάνη ἀνόητη. Μὰ ἐγύρισε κι' ἐκύτταξε τὸ φόρεμά της. Τὸ κάτω μέρος του ἦταν πιασμένο ἀνάμεσα στὰ δυὸ φύλλα τῆς κλειστῆς πόρτας! Ἡ Αἰμιλία ἦταν σὰν πιασμένη σὲ παγίδα!

Τί νἄκανε; Νὰ χτυποῦσε τὸ κουδοῦνι; Κανένας δὲν ἦτανε μέσα κι' ἑπομένως ἦτανε περιττὸ νὰ χτυπήσῃ. Τὸ κλειδὶ θὰ τὸ εἶχε βέβαια ἡ καμαριέρα ποὺ θἄρχότανε τὸ βράδυ... Ἐλπίδα ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα δὲν ὑπῆρχε...

Ἐπροσπάθησε ἡ Αἰμιλία νὰ βγάλῃ τὸ φόρεμά της ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς πόρτας. Μὰ ἡ πόρτα τὸ εἶχε δαγκώσει τόσο σφιχτά, ποὺ ἔπρεπε νὰ σχισθῇ γιὰ νὰ βγῇ... Καὶ αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερο φόρεμα τῆς Αἰμιλίας! Μὰ ἦταν καὶ τόσο λεπτὸ, τόσο ἀραχνοΰφαντο, γεμᾶτο δαντέλλες, ποὺ καὶ λίγο νὰ τὸ τραβοῦσε θὰ τὸ ἔσχιζε!

Πῶς νὰ τὸ σχίσῃ; Δὲν τῆς βαστοῦσε ἡ καρδιά... Ἀγαποῦσε τόσο αὐτὴ τὴν τουαλέττα, ποὺ θὰ τῆς φαίνονταν πὼς σχίζει τὸ δέρμα της, τὴν καρδιά της ἂν τὴν ἔσχιζε...

Μὰ κι' ἂν τὴν ἔσχιζε τί θἄκανε; Θὰ μποροῦσε νὰ πάῃ νὰ δειπνήσῃ μὲ σχισμένο φουστάνι. Θὰ τὸ διώρθωνε μὲ λίγες καρφίτσες ἴσως, μὰ τὸ πρᾶγμα θὰ ἐφαίνετο καὶ θὰ ἐγίνετο ρεζίλι... Καὶ ποιὸς ξέρει τί σχόλια θἄκαναν ὅλοι γύρω εἰς βάρος τῆς δύστυχης Αἰμιλίας...

Μὰ καὶ στὸ ζωγράφο πῶς νὰ παρουσιαστῇ μὲ σχισμένο φόρεμα; Ὡραῖο θἄτανε, μιὰ γυναῖκα ποὺ θέλει νὰ τὴ θαυμάζουν, ποὺ θέλει ν' ἀποκτήσῃ καὶ ἐραστή, νὰ παρουσιάζεται μὲ σχισμένο φουστάνι!

Ἄκουσε κρότο... Ἂν ἔμπαινε κανένας καὶ τὴν ἔβλεπεν ἔτσι; Τί ντροπή! Μὰ ὄχι... Κάποιος ἀνέβαινε μὲ τὸ ἀσανσέρ. Ἐπήγαινε σὲ ἄλλο πάτωμα. Δὲν τὴν κατάλαβε κανείς...

Μὰ πῶς θὰ γλύτωνε;

Τὴν ἔπιασεν ἀγωνία! Σκέφθηκε νὰ γδυθῇ καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸ φόρεμά της ἐκεῖ καὶ ἔπειτα τυλιγμένη στὸ παλτό της νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἀπὸ καμμιὰ γειτόνισσα. Μὰ πῶς νὰ τὸ κάμῃ αὐτό; Τὸ φόρεμα ἦταν μονοκόμματο καὶ θἄπρεπε νὰ μείνῃ μόνο μὲ τὸ κομπιναιζόν της!... Κι' ἂν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἐγδύνετο ἀνέβαινε ἢ κατέβαινε κανείς; Τί θὰ σκέφτονταν ὅταν τὴν ἔβλεπαν γυμνὴ στὸ κεφαλόσκαλο; Καὶ μάλιστα ὅταν τὴν ἔβλεπαν ἔτσι, μποροῦσε νὰ πάρῃ θάρρος καὶ τότε...

Ξαφνικὰ τῆς ἦλθεν ἡ ἰδέα μήπως εἶχε μείνει κανένας στὸ σπίτι. Μήπως γύρισε ἡ καμαριέρα. χωρὶς αὐτὴ νὰ τὴν ἰδῇ; Ἐπάτησε λοιπὸν τὸ ἠλεκτρικὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ. Ἔπειτα ἐκόλλησε τὸ αὐτί της στὴν πόρτα κι' ἐπρόσμενε. Περάσανε λίγες στιγμές... Μὰ τίποτε δὲν ἀκουγόντανε. Θετικὰ κανένας δὲν ἦταν μέσα. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ πιά. Θἄπρεπε νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθεια ἢ νὰ στείλῃ γιὰ κανένα κλειδαρᾶ, γιὰ νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα; Μὰ ποιὸν νὰ στείλῃ; Βέβαια θὰ ἔπρεπε νὰ φωνάξῃ. Θὰ ἀναστάτωνε ὅλο τὸ σπίτι! Θὰ γίνονταν φασαρία, ἀναστάτωση, σκάνδαλο! Χωρὶς ἄλλο ὅλοι θὰ συνδύαζαν τὸ πρᾶγμα μὲ μιὰ ὕποπτη ἱστορία. Θἄρχιζε τὸ κουτσομπολιὸ τῶν ὑπηρετριῶν... Καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἔφτανε τὸ πρᾶγμα καὶ στ' αὐτιὰ τοῦ ἀντρός της...

⁂

Ἀπελπισμένη ἡ Αἰμιλία πιά, ἄφησε τὰ χέρια της νὰ πέσουν κάτω καὶ χτύπησε τὰ γόνατά της! Μ' αὐτὴ τὴν κίνησι τῆς ἔπεσε κάτω ἡ τσαντίτσα της. Πέφτοντας ἔκαμεν ἕνα κρότο μεταλλικό.

—Τὸ κλειδί! εἶπεν.

Πραγματικὰ, ἔψαξε ἡ Αἰμιλία τὴν τσάντα καὶ εὑρῆκε μέσα τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας. Ἐνῷ ποτὲ δὲν τὤπαιρνε μαζύ της, ἡ καμαριέρα τῆς τὤβαλε στὸ τσαντάκι της. Γιατί αὐτό; Γιατί ἡ καμαριέρα εἶχεν ἀποφασίσει νἄρθῃ ἀργότερα ἀπὸ τὴν κυρία της.

Μὲ μιὰ στροφὴ τοῦ κλειδιοῦ ἡ πόρτα ἄνοιξε. Τὸ φόρεμα ἐλευθερώθηκε...

—Οὔφ! Ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία! εἶπεν ἡ Αἰμιλία.

Μὰ εἶχε γλυτώσει καὶ ἀπὸ τὸ διάβημα ποὺ εἶχεν ἀποφασίσει. Δὲν ἐπροχώρησε στὴν ἀπιστία. Τὸ γλύστρημά της δὲν ἔγινε! Γιατὶ ἡ ὥρα τοῦ ραντεβοῦ της μὲ τὸ ζωγράφο εἶχε περάσει πιὰ πρὸ πολλοῦ. Ἐξ ἄλλου μετὰ δυὸ μέρες θὰ γύριζεν ὁ ἄντρας της. Δὲν εἶχεν ἄλλην εὐκαιρία πιά!

Αὐτὴ τὴν ἀπρόοπτη περιπέτεια θυμότανε ἡ Αἰμιλία συχνὰ ὅταν ἐντύνετο. Καὶ ἐπίστευε πιὰ πὼς τὸ χέρι τῆς θείας Προνοίας τὴν ἐκράτησε τότε ἀπὸ τὸ φόρεμα, γιὰ νὰ μὴ γλυστρήσῃ σὲ ἀτιμίες καὶ ἀπιστίες... Μὰ ὁ Πέτρος δὲν ἔμαθε ποτὲ πὼς ἡ τιμιότης τῆς γυναικός του ἐκρεμάστηκε στὴν ἄκρη τῆς φούστας της καὶ σώθηκε μόνο ἀπὸ μιὰ μοιραία σύμπτωση!

Κ. ΝΤΟΥΜΠΕΣΚ

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ ἑτοιμαζόταν νὰ ξεκινήσῃ, ὅταν μιὰ γυναίκα, τυλιγμένη σ' ἕνα σκερτσόζο πανωφόρι μὲ μακρυὰ κρόσια ἔτρεξε ν' ἀνεβῇ στὴ σκαλίτσα ἑνὸς διαμερίσματος τῆς πρώτης θέσεως. Μὰ καθὼς ἀνέβαινε βιαστικά, τὰ κρόσια τοῦ πανωφοριοῦ της ἐπιάστηκαν στὰ κουμπιὰ τοῦ γιλέκου ἑνὸς ἀνδρὸς ποὺ τελείωνε τὸ κάπνισμα τοῦ σιγάρου του πρὶν ἀνεβῇ στὸ τραῖνο κι' αὐτός. Προσπάθησαν κ' οἱ δυὸ νὰ ξεμπλέξουν τὰ κρόσια γελώντας γιὰ τὸ πάθημά τους, μὰ στὸ μεταξὺ τὸ τραῖνο ξεκινοῦσε... Τότε ἡ νέα γυναίκα στενοχωρημένη ἐπήδησε στὸ τραῖνο καὶ ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος τὴν ἀκολούθησε, σὰν νὰ τὸν ἔσερνεν αἰχμάλωτό της! Ἐπέρασε κατόπιν ἀρκετὴ ὥρα γιὰ νὰ ξεμπλέξουν οἱ δυό τους τὰ κρόσια ἀπὸ τὰ κουμπιά. Καὶ τέλος ἀπελευθερώθηκαν. Καὶ τότε ἄρχισαν ὁ ἕνας νὰ περιεργάζεται μὲ τρόπο τὸν ἄλλο...

Ὁ κύριος ἦταν φανερὸ πὼς ἦταν ἄνθρωπος κοσμικός, κομψότατα ντυμένος, ἡλικίας τριάντα πέντε χρονῶν. Ἡ κυρία ἦταν ὥς εἰκοσιοχτὼ χρονῶν, κομψή, νόστιμη, δροσερή...

— Κύριε, εἶπε τότε ἡ κυρία γελαστή, πρέπει νὰ σᾶς ζητήσω πολλὲς συγγνῶμες γι' αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Τὸ ν' ἀπαγάγῃ μιὰ κυρία ἕνα κύριον μοιάζει μὲ πραξικόπημα...

— Δὲν θὰ σᾶς πῶ, κυρία. εἶπεν ἐκεῖνος, μιὰ φράσι συνηθισμένη... Μποροῦσα νὰ σᾶς ἔλεγα πώς: θὰ σᾶς ἀκολουθοῦσα μὲ χαρὰ ὥς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου. Θὰ σᾶς τὸ πῶ ὅμως μὲ βεβαιότητα πὼς τὸ ταξιδάκι αὐτὸ ἀπὸ Κοτὰνς ὥς τὸ Σαὶν Βὰς θὰ μοῦ φανῇ σὰν μιὰ γοητευτικὴ ἐκδρομή.

— Θὰ κατεβῆτε στὸ Σαὶν Βάς, κύριε;

— Μάλιστα, κυρία.

— Μένετε ἐκεῖ;

— Ὄχι πάντα. Μὰ ἔχω κτήματα ἐκεῖ γύρω καὶ περνῶ σ' αὐτὰ μερικοὺς μῆνες κάθε χρόνο.

— Τότε θὰ γνωρίζετε τὸν κόμητα καὶ τὴν κόμησσαν ντ' Ὀρμόν... Μένουν στὸ Ἐτράς, λίγες ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σαὶν Βάς.

— Πῶς; Τοὺς γνωρίζω. Ὁ κόμης ντ' Ὀρμὸν εἶναι ὁ καλλίτερος φίλος μου. Γνωριζόμαστε ἀπὸ παιδιά. Μὰ καὶ ἡ κόμησσα εἶναι θαυμάσια γυναίκα.

— Ξέρετε πόσο εὐχαριστοῦμαι ποὺ μιλᾶτε ἔτσι γιὰ τὴν ἀγαπητή μου Βέρθα; Τὴν ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ ἀδελφή. Ἔχουμε ἀνατραφῆ μαζί. Καὶ ἂν τὴν εἶχα ἀκούσει κάποτε θὰ ἤμουν μιὰ εὐτυχισμένη γυναίκα. Εἶμαι ὅμως ἀκόμα ἀρκετὰ νέα. Ἔτσι ἐλπίζω πὼς θὰ μπορέσῃ τὸ μέλλον νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ γιὰ τὶς ἀπογοητεύσεις ποὺ ἔπαθα ὥς τώρα...

—Μά, κυρία, εἶπεν ὁ κομψὸς κύριος, ποιὸς δὲν ἔχει ἀπογοητεύσεις στὴ ζωή του; Καθένας ἔχει λύπες καὶ ἀπογοητεύσεις... Κι' ἐγὼ ἔχω μιὰ σκοτεινιασμένη γωνιὰ στὴν καρδιά μου... Μάλιστα εἶναι περίεργο πὼς στὴν κυρία ντ' Ὀρμὸν χρωστῶ αὐτὴ τὴν ἀπογοήτευσι τῆς ζωῆς μου...

— Μὰ μπορεῖ ἡ κυρία ντ' Ὀρμὸν νὰ ἔγινεν ἀφορμὴ λύπης γιὰ σᾶς;

— Καὶ ὅμως... Βέβαια δὲν μπορῶ νὰ τὴν κατηγορήσω γι' αὐτό. Αὐτὴ ἤθελε τὸ καλό μου καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ μοῦ ἔκαμε κακό.

⁂

— Μὰ πῶς συνέβη αὐτό, κύριε; ἐρώτησεν ἐκείνη.

— Τώρα αὐτὰ ἐπέρασαν. Μὰ θὰ σᾶς διηγηθῶ τί συνέβη. Ἡ κόμησσα εἶχε σχεδιάσει νὰ μὲ παντρέψῃ μὲ τὴν καλλίτερη φίλη της, δηλαδὴ μὲ μιὰ νέα, πού, καθὼς μοῦ ἔλεγεν, εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα γιὰ νὰ γίνῃ ἰδεώδης γυναῖκα μου. Μοῦ μιλοῦσε ταχτικὰ γι' αὐτή. Ἔτσι εἶχα συνηθίσει στὴν ἰδέα τοῦ γάμου μου μαζί της, ὅταν ξαφνικὰ ἡ δεσποινὶς Λευκὴ ντ' Ἐβιάν, ποὺ τὴν προώριζε γιὰ μένα, τῆς ἀνάγγειλε τοὺς γάμους της μὲ ἄλλον... Ἐδοκίμασα τότε μιὰ τρομερὴ ἀπογοήτευσι...

— Λέτε; Ἐγώ, κύριε, πιστεύω πὼς εἶσθε ἄνθρωπος ποὺ δὲν φαίνεσθε γιὰ ἀπαρηγόρητος...

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάνω; Δὲν εἶναι ἀρκετὸ ποὺ φυλάω τόσο εὐλαβικὰ τὴ θύμηση ἐκείνης τῆς νέας καὶ ποὺ δὲν ξέρω ἂν ἦταν τόσο ὄμορφη σὰν ἐσᾶς;

— Μά, κύριε, ἔκαμεν ἡ νέα κυρία, νά, ποὺ μοῦ κάνετε ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι... Ἡ μνήμη της σᾶς εἶναι ἱερά, λέτε, καὶ ὅμως σᾶς ἀρέσω ἐγὼ τώρα... Πῶς συμβιβάζονται αὐτά; Ἀλήθεια, πῶς λέγεσθε;...

— Ναί, κυρία... Μεγάλη παράλειψις... Μιλοῦμε τόσην ὥρα χωρὶς νὰ παρουσιαστοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον. Λοιπὸν λέγομαι ὑποκόμης Ἀλβέρτος ντ' Ὀλνέ...

— Νὰ συστηθῶ κι' ἐγώ; Μαρκησία ντ' Ἀρμπίλ, χήρα σήμερα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ δὲν τὴν εἶχε κάμει εὐτυχῆ.

— Χαίρω πολύ, ἔκαμεν ὁ Ἀλβέρτος.

—Πηγαίνω τώρα στὸ Ἐτράς. Ἐλπίζω λοιπόν, νὰ σᾶς ξαναϊδῶ.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τῆς ὁμιλίας τοῦ ὑποκόμητος καὶ τῆς μαρκησίας τὸ τραῖνο ἐστάθη.

—Ἂν ἐτολμοῦσα, εἶπεν ὁ ὑποκόμης, νὰ σᾶς συνώδευα;

— Ποῦ;

— Στὸ Ἐτράς... Ἂν θέλετε νὰ πᾶμε ἀπόψε μαζί... Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες ἡ κυρία ντ' Ὀρμὸν μοῦ ἔγραψε καὶ μὲ προσκάλεσε νὰ περάσω δέκα πέντε μέρες μαζί τους...

— Τότε λοιπὸν ἐλᾶτε... Μὰ νὰ εἶσθε φρόνιμος.

⁂

Ἕνα αὐτοκίνητο ἐπερίμενε τὴν μαρκησία στὸ σταθμό. Ἐμπῆκαν καὶ οἱ δύο μέσα. Σὲ λίγην ὥρα ἔφθασαν στὸν Πύργο τοῦ ντ' Ὀρμόν.

Μόλις ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα τοὺς εἶδαν μαζί. τοὺς ἐδέχθηκαν μὲ φωνὲς γεμᾶτες ἔκπληξι.

Ἡ κυρία ντ' Ὀρμὸν τοὺς εἶχε καλέσει συγχρόνως στὸν πύργο της γιὰ νὰ ἀνανεώσῃ τὸ παλαιό της σχέδιο. Καὶ δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια της.

— Μὰ γνωρίζεστε λοιπόν; ἐφώναξε.

— Δηλαδή, εἶπεν ἡ μαρκησία πικρά, ἐγὼ ξέρω ποιὸς εἶναι ὁ κύριος, ἐκεῖνος ὅμως δὲν ξέρει ἀκόμη τὴν ταυτότητά μου...

Ὁ ὑποκόμης τὴν κοίταξε κ' ἔμεινεν ἄφωνος. Καὶ μόλις συνῆλθε κάπως ἀπὸ τὴν ἔκπληξίν του εἶπε:

— Ἐσεῖς;

— Ναί, ἐγὼ ὁλόκληρη.

— Αὐτὴ εἶναι, εἶπε καὶ ἡ κόμησσα...

— Μὲ συγχωρεῖτε λοιπὸν γιὰ τὴν ἀπιστία στὴν μνήμη σας... εἶπεν ὁ ὑποκόμης.

Καὶ χωρὶς ἀργοπορία ὁ ὑποκόμης καὶ ἡ μαρκησία ἐρρίχτηκαν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου.

Ὁ ὑποκόμης τὴν ἔσφιξε δυνατὰ ἐπάνω του καὶ τῆς ἔδωκεν ἕνα φιλί, ἕνα μακρὺ καὶ θερμὸ φιλί...

Ὅλα πιὰ εἶχαν τελειώσει. Ὅλα εἶχαν συμφωνηθῆ. Ἡ κόμησσα ντ' Ὀρμὸν δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ κοπιάσῃ πιά. Ὁ γάμος ἀποφασίστηκε τὴν ἴδια ἡμέρα.

Λ. ΓΚΛΕΖ

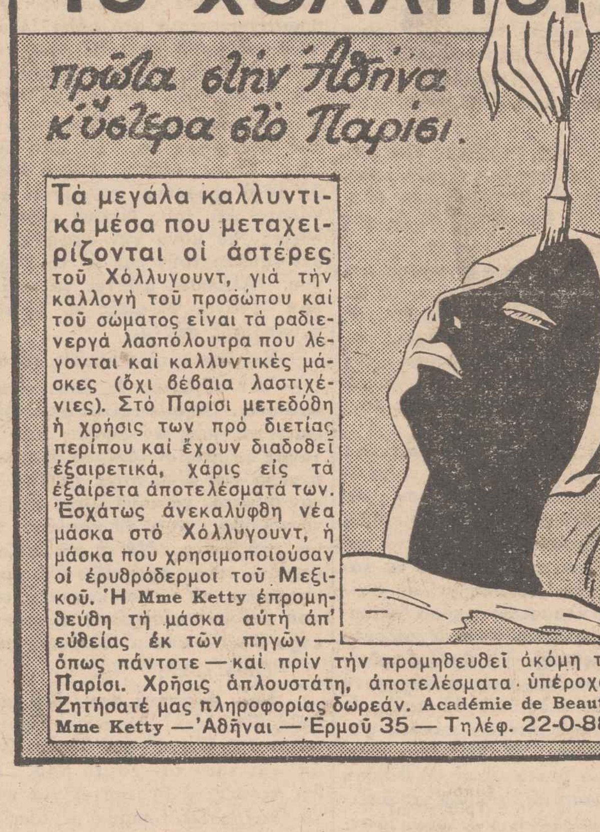

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

πρώτα στην Αθήνα κ' ύστερα στο Παρίσι

Τα μεγάλα καλλυντικά μέσα που μεταχειρίζονται οι αστέρες του Χόλλυγουντ, για την καλλονή του προσώπου και του σώματος είναι τα ραδιενεργά λασπόλουτρα που λέγονται και καλλυντικές μάσκες (όχι βέβαια λαστιχένιες). Στο Παρίσι μετεδόθη η χρήσις των προ διετίας περίπου και έχουν διαδοθεί εξαιρετικά, χάρις εις τα εξαίρετα αποτελέσματα των. Έσχάτως ανεκάλυψε νέα μάσκα στο Χόλλυγουντ, η μάσκα που χρησιμοποιούσαν οι ερυθρόδερμοι του Μεξικού. Η Mme Ketty επρομηθεύθη τη μάσκα αυτή απ' ευθείας εκ των πηγών — όπως πάντοτε — και πρίν την προμηθευθεί ακόμη το Παρίσι. Χρήσις απλουστάτη, αποτελέσματα υπέροχα. Ζητήσατέ μας πληροφορίας δωρεάν. Académie de Beauté Mme Ketty — Αθήναι — Έρμου 35 — Τηλέφ. 22-0-88.

ΑΡΩΜΑΤΑ
ΚΟΛΩΝΙΕΣ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

FLORAN

Π. Γ. ΛΟΡΑΝΔΟΣ

ΡΟΜΒΗΣ 7

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΦΟΡΕΜΑ

Τ' ἀποκτᾶτε ἂν βάφετε ἕνα ἀπὸ τὰ περσινά σας φορέματα μὲ τὰς γερμανικὰς βαφὰς ARTI, ποὺ κάθε παληὸ φόρεμα τὸ μεταβάλλουν σὲ καινούργιο καὶ μοδέρνο. Ἐπιτυχία ἀφάνταστος. Οὐδέποτε ἀναγνωρίζεται ὡς βαμμένον.

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΜΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΞΙΝΟΥ

ΣΤΟ παληὸ θέατρο τῆς Κοτοπούλη, στὴν Ὁμόνοια, ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της κάποια κυρία, ποὺ τὰ προγράμματα λέγουν τ' ὄνομά της μὲ τ' ἀρχικά του μονάχα ψηφία. Ἕνα Κ. Π. δείχνανε τὴν ἠθοποιὸ ποὺ ἀνελάμβανε τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο ρόλο. Ἔπειτα τὰ ἄγνωστα ἀρχικὰ ψηφία, τὰ διαδέχθηκε τὸ ὄνομα Κ. Κωνσταντοπούλου. Μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ ἔγινε ἀρχικὰ γνωστὴ ἡ γνωστοτάτη ἀργότερα Κατίνα Παξινοῦ.

Ἡ κυρία Παξινοῦ

Ἡ Κατίνα Παξινοῦ, τὰ πρῶτα της, ἂς ποῦμε, θεατρικὰ βήματα τἄκανε στὸν θίασο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη. Μὰ τέτοια βήματα μακάρι κάθε νειόβγαλτη νὰ κατώρθωνε νὰ τὰ περάσῃ! Ἀσυζήτητα τὸ ταλέντο της, τὴν ἔφερε στὸ πλευρὸ τῆς μεγάλης Μαρίκας, σὰν δεύτερη γυναῖκα, ἀρχικὰ καὶ γιὰ πολὺ λίγον καιρό, κι' εὐθὺς μετὰ στάθηκε δίπλα της σὰν πρωταγωνίστρια, σὰν ἴση της...ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις. Ὅλοι μας ξέρουμε τοὺς ἐνθουσιασμοὺς τῆς Κοτοπούλη σὲ κάθε ἀνακάλυψί της. Κι' ἡ Παξινοῦ στάθηκε γι' αὐτὴν μιὰ ἀποκάλυψι ταλέντου. Κι' ὅπως, αὐτὴ μονάχα, ξέρει νὰ ἐπιβάλλῃ στὸ κοινὸ καὶ στὴν κοινὴ γνώμη, ταλέντα ποὺ νοιώθει πὼς εἶναι πραγματικά, ἔτσι ἐπέβαλε καὶ τὴν Κατίνα Παξινοῦ.

Μ' αὐτὰ ποὺ λέω, δὲν πρέπει βέβαια νὰ νομίσῃ κανεὶς πὼς ἡ γνώμη καὶ μόνον τῆς Μαρίκας ἔφτασε γιὰ νὰ κατακτήσῃ ἡ Παξινοῦ τὴν ἀγάπη καὶ τὸν θαυμασμὸ τοῦ κόσμου! Ἡ μιὰ στάθηκε γιὰ τὴν ἄλλη, σὰν ἀρχή, σὰν ξεκίνημα. Ὅλα τἆλλα, ἐπιτυχίες, ἐνθουσιώδεις ὑποδοχές, καλλιτεχνικὲς δημιουργίες, γίνανε μόνον ἀπὸ τὸ ταλέντο, τὸ πηγαῖο ταλέντο.

Τὴν ἐπισφράγισι τοῦ ταλέντου της, γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἔδωσε ἡ Κατίνα Παξινοῦ στὰ 1930, ὅταν μαζὶ μὲ τὸν Βεάκη δούλεψε στὰ Διονύσια, τὸ παληὸ θέατρο τοῦ Συντάγματος, τὴν σημερινὴ Οὔφα. Στὸ πλάϊ τοῦ Βεάκη, τώρα πιά, δημιούργησε ἀξέχαστους ρόλους. Ἔχοντας γιὰ ἐφόδια ταλέντο κι' ἀπέραντη μόρφωσι καὶ γιὰ δάσκαλο καὶ παρτεναὶρ τὸν Βεάκη, ἔπαιξε ἔργα καὶ ρόλους ποὺ θὰ μείνουν ἀξέχαστοι στὰ θεατρικὰ χρονικά.

Ὅσο γιὰ τὴν καλλιτεχνική της δρᾶσι, στὰ ἔξη αὐτὰ χρόνια τῆς λειτουργίας τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου, εἶναι γνωστή. Ἡ Κατίνα Παξινοῦ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς στυλοβάτες τοῦ ἱδρύματος. Οἱ δημιουργίες της, πιὸ πρόσφατες αὐτὲς ἀπ' τὶς παληές, εἶναι γνωστὲς σ' ὅλο τὸ ἀθηναϊκὸ θεατρικὸ κοινό. Κλυταιμνήστρα, Ἰοκάστη, Ἄτοσσα, Ἠλέκτρα, Κυρία Ἄλβιγκ, Ἄννα Κρίστι, Μαγδαληνή, Εὔα στὸ Φιντανάκι κι' ἕνα σωρὸ ἄλλους μεγάλους ρόλους.

* * *

Πῆγα καὶ βρῆκα τὴν Κατίνα Παξινοῦ στὸ καμαρίνι της — ποῦ ἀλλοῦ; — σκυμμένη πάνω ἀπὸ μικροσκοπικὰ βιβλιαράκια καὶ στὸ πλάϊ της ὁ κ. Φωκᾶς. Κυττάζανε κι' οἱ δυό τους καὶ διαλέγανε τὰ ροῦχα γιὰ τοὺς «Πόθους κάτω ἀπ' τὶς λεῦκες». Μὲ λύπη μου ἀναγκάστηκα νὰ τὴν διακόψω:

— Ἡ «Γυναίκα» θεωρεῖ τιμὴ καὶ καθῆκον της ν' ἀφιερώσῃ τὶς στῆλες της στ' ὄνομά σας. Κάντε μας τὴ χάρι νὰ φανῆτε καλὴ μαζί μας καὶ νὰ μᾶς δώσετε γιὰ λίγο ἕνα μέρος ἀπὸ τὶς σκέψεις ποὺ ἀσφαλῶς θἄχουν κουράσει συχνὰ τὸ μυαλό μας ὅσον ἀφορᾷ τὴ γυναῖκα στὸ θέατρο καὶ φυσικὰ τὴν ἐξέλιξί της σ' αὐτό.

—Ὤχ! Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶναι πολὺ πλατὺ θέμα κι' ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοῦ εἶναι καὶ τόσο εὔκολο νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

— Κι' ἐγὼ σᾶς ὁμολογῶ — μ' ὅλο τὸ θάρρος — πὼς ἂν περιοριστῶ μόνον σ' αὐτή σας τὴν ἀπάντησι, οἱ θαυμασταὶ τῆς τέχνης σας καὶ τῆς διανοητικότητός σας θ' ἀπογοητευτοῦν πολύ.

— Νομίζετε;

— Καὶ βέβαια.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, σὰν νἄχετε δίκηο, ἀγαπητή μου. Λοιπόν: Γιὰ πέστε μου πιὸ συγκεκριμένα τί ζητᾶτε;

— Ἂς πάρουμε τὸ ζήτημα ἀναλυτικώτερα. Εἴπαμε ὅτι τὸ θέμα μας εἶναι ἡ ἐξέλιξι γενικὰ τῆς γυναίκας στὸ θέατρο. Καὶ τώρα: Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ νομίζετε ὅτι εὐκολώτερα μπορεῖ νὰ δράσῃ — καὶ νὰ δράσῃ καλὰ — ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ἀπόψεως στὸ θέατρο; Ὁ ἄντρας ἢ ἡ γυναίκα;

— Τὸ ταλέντο, ἀγαπητή μου. Αὐτὸ καὶ μόνον ἔχει σημασία. Ὅταν ἔχῃς ταλέντο, ἢ ἄντρας εἶσαι ἢ γυναίκα εἶσαι, θὰ σταθῇς στὸ σανίδι καὶ θὰ πατήσῃς γερά. Τώρα, φυσικά, ἡ γυναῖκα ἔχει κι' ἕνα μεγαλείτερο ἐφόδιο γιὰ ν' ἀρέσῃ, ἀπὸ τὸν ἄντρα. Ἡ γυναίκα ἔχει τὴν ὠμορφιά της. Κι' ἅμα ἡ ὠμορφιὰ αὐτὴ συνδυάζεται καὶ μὲ ἀρκετὸ ταλέντο — στὴν προκειμένη περίπτωσι δὲ χρειάζεται καὶ τὸ πολὺ—θὰ ἐπιβληθῇ πολὺ γρήγορα. — Κατὰ πόσον ἔχει ἆρά γε δίκηο ἡ κ. Παξινοῦ; — Ἐνῷ οἱ ἄντρες εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀγωνισταῦν καὶ νὰ παλαίψουν, μονάχα μὲ τὶς δυναμικότητες ποὺ τοὺς προσφέρει τὸ ταλέντο τους. Ἕνας ἄντρας χάνεται γρηγορώτερα ἀπ' ὅ,τι χάνεται μιὰ γυναίκα.

—Κι' ὅσον ἀφορᾷ τὶς οἰκονομικὲς συνθῆκες καὶ τῶν δυὸ στὸ θέατρο; Ποιὸς νομίζετε ὅτι ἔχει μεγαλείτερες ἀνάγκες;

— Πάντα ἡ γυναῖκα. Καὶ σ' αὐτὸ—στὴν ἀνάγκη δηλαδὴ—προνομιοῦχος ἔρχεται. Ἡ γυναῖκα, ὅσα καὶ νὰ παίρνῃ, δὲν τῆς φτάνουν.

—Πῶς αὐτό;

—Μὰ ἁπλούστατα. Γιὰ τὴ γυναῖκα δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἂν εἶναι μικρὴ ἢ μεγάλη ἠθοποιὸς—τὸ οὐσιῶδες εἶναι ἡ ἐμφάνισίς της στὴ σκηνή. Εἶναι ποτὲ δυνατόν, σᾶς παρακαλῶ, νὰ βγῇς μὲ τρύπια ἢ μὲ μανταρισμένη κάλτσα; Μπορεῖς νὰ παραστήσῃς δυὸ φορὲς μὲ τὸ ἴδιο φόρεμα; Ἐνῷ οἱ ἄντρες τὰ καταφέρνουν περίφημα. Φορᾶνε τὰ μακρυὰ ἐκεῖνα παντελόνια καὶ καταφέρνουν νὰ κρύβουν τὶς ἐλλείψεις τῶν κάτω ἄκρων τους. Ἔχουνε πέντ' ἔξη κοστούμια κι' ἀλλάζοντας κάθε φορὰ σακάκι ἢ παντελόνι, βρίσκονται πάντα ὡραιότατα ντυμένοι γιὰ δέκα-δεκαπέντε ἔργα. Ἐνῷ ἐμεῖς;

—Καὶ δὲ μοῦ λέτε : ὡς πρὸς τὴν ἀπόδοση τῶν ἔργων, ποιοὶ τὰ καταφέρνουν καλλίτερα, ποιοὶ μπαίνουν καὶ ποιοὶ ἐξωτερικεύουν ἀληθινώτερα ἕναν ρόλο σ' ἕνα ἔργο; οἱ ἄντρες ἢ οἱ γυναῖκες;

—Ἔ, σ' αὐτὸ ἀπάνω, τὸ λέω ξεκάθαρα καὶ τὸ φωνάζω: τὸ ταλέντο. Αὐτὸ μονάχα τὰ δίνει ὅλα. Ἂς εἶσαι ὅσο θέλεις γυναῖκα, ἂς εἶσαι ὅσο θέλεις ἄντρας, ἅμα δὲν ἔχεις ταλέντο, ἴσως θὰ τραβήξῃς τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου μὲ τὴν ὠμορφιά σου, ἀλλὰ δὲν θὰ καταφέρῃς ποτὲ νὰ τὸν συναρπάσῃς, νὰ τὸν συγκινήσῃς.

—Τί θεωρεῖτε ἐσεῖς πραγματικὸ ταλέντο ;

—Τὸν ἠθοποιὸ ἢ τὴν ἠθοποιὸ ποὺ εἶναι ἱκανὸς—πραγματικὰ ἱκανὸς — νἀποδώσῃ τὸ κλασσικὸ θέατρο κι' ὄχι τὸ βουλεβαρδιέρικο. Αὐτὸς ὁ ἠθοποιὸς γιὰ μένα ἔχει ἀληθινὸ ταλέντο. Κι' αὐτὸ τὸ λέω, γιατὶ πρέπει νὰ καταλάβουμε καλὰ πὼς ὅσο εὔκολη κι' ἂν φαίνεται ἡ ἀπόδοση τῶν κλασσικῶν, τόσο δύσκολη εἶναι κι' ἑπομένως τόσο δυνατὸ ταλέντο χρειάζεται γιὰ ν' ἀποδοθῇ. Τὸ βουλεβαρδιέρικο θέατρο εἶναι ἡ καθημερινή, ἡ σύγχρονή μας ζωή. Ἅμα ὁ ἠθοποιὸς ποὺ θὰ παίξῃ ἔχει κάποια χάρι καὶ πρὸ πάντων κάποια φυσικότητα, θὰ τ' ἀποδώσῃ. Ὁ ἠθοποιὸς ὅμως ποὺ θὰ παίξῃ κλασσικὸ θέατρο, ποὺ θὰ θελήσῃ ν' ἀποδώσῃ τέχνη κλασσική, χρειάζεται ἄπειρο ταλέντο, μεγάλη μόρφωσι κι' ἱκανὴ φαντασία. Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ μπῇς στὸ πετσὶ καὶ στὴ σκέψι τῶν κλασσικῶν, ἂν δὲν εἶσαι ἐφωδιασμένος μ' αὐτά, ποὺ ἕνα μέτριο ταλέντο, μιὰ μέτρια διανοητικότητα, εἶναι ἀδύνατον νἄχῃ ἐπιτυχία. Ἄλλως τε ἔχω τὴν ἰδέα πὼς τόσο τὸ κλασσικὸ ὅσο καὶ τὸ θέατρο τοῦ βουλεβάρτου ἔχουν μεγάλη σχέσι μεταξύ τους, τοὐλάχιστον στὸ ζήτημα τοῦ ταλέντου. Νομίζω πὼς ὅταν μπορέσῃς κι' ἀποδώσῃς κλασσικό, εὔκολα θὰ παίξῃς ἔργα βουλεβάρτου. Πρῶτα ὅμως κλασσικό.

—Καὶ γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῆς τέχνης τί νομίζετε; Ἡ γυναῖκα στὸ θέατρο —πρωταγωνίστρια ἢ μικρὴ ἠθοποιὸς—ἐξυπηρετεῖ;

—Μὰ φυσικά. Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἡ ἀνωτερότητα ἢ ἡ κατωτερότητα στὴν προκειμένη περίπτωσι. Κι' οἱ πρῶτες κι' οἱ δεύτερες ἐξυπηρετοῦν τὴν τέχνη ἀνάλογα μὲ τὰ ἐφόδια ποὖχουν κι' ἀκόμα περισσότερο ἀνάλογα μὲ τὶς θέσεις ποὺ τοὺς ἔχουν ὁρίσει. Ἔπειτα δὲ νομίζετε ὅτι οἱ μεγάλοι ἠθοποιοὶ χωρὶς τὴ βοήθεια τῶν μικρῶν δὲν θὰ μποροῦσαν τίποτε νὰ κάνουν; Φανταστῆτε τὴν πρωταγωνίστρια στὸ ρόλο μιᾶς βασίλισσας. Τί ἐντύπωσι ἄσκημη θὰ προξενήσῃ ἂν βγῇ μόνη της, χωρὶς τὶς ἀκολούθους της, χωρὶς τὶς κυρίες ἐπὶ τῶν τιμῶν. Τί θἄχε γύρω της; Μόνον μάρμαρα καὶ κολῶνες; Θἄχανε πολὺ ἀπὸ τὴν αἴγλη της. Τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ἄντρες. Ὅταν αὐτοὶ οἱ μικροὶ ἠθοποιοί, τὰ βουβὰ αὐτὰ πρόσωπα, στέκωνται δίπλα στοὺς μεγάλους καὶ τοὺς δίνουν τέτοιες μεγάλες βοήθειες, μὲ μόνη τὴν ἐμφάνισί τους, βρίσκω ὅτι ἐξυπηρετοῦν καὶ μὲ τὸ παραπάνω τὴν τέχνη. Ἄλλωστε φθάνει νἀγαπᾷς τὴ δουλειά σου, φτάνει νἀγαπᾷς τὸ θέατρο, γιὰ νὰ τὸ ἐξυπηρετῇς πάντα.

—Κι' ἐσεῖς τὸ ἀγαπᾶτε τὸ θέατρο;

—Ἂν τἀγαπῶ; Τί λέτε, ἀγαπητή μου; Τὸ λατρεύω. Ἀρρωσταίνω ὅταν δὲν παίξω. Μοῦ φαίνεται πὼς ἂν ἀφήσω μιὰ μέρα νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ περάσω ἀπὸ τὸ θέατρο, ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ μέρα για μένα πῆγε χαμένη. Θἄθελα, ἂν ἦταν δυνατὸν νὰ κουβάλαγα ἐδῶ τὰ ἔπιπλά μου, τὸ κρεββάτι μου, νὰ κοιμᾶμαι καὶ νὰ ξυπνάω μές στὸ θέατρο. Νὰ τὸ σκουπίζω, νὰ τὸ σφουγγαρίζω, νὰ τὸ φροντίζω ὅλο μονάχη μου. Ἂν μποροῦσα νὰ κόψω κομματάκια τὴν καρδιά μου καὶ νὰ τὴ στρώσω πλακάκια μές στὸ θέατρο θὰ τὤκανα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

--Τόσο πολύ;

– Ναί, ἀγαπητή μου. Μὴ σᾶς φανῇ ὑπερβολὴ ὅ,τι λέω. Ἀγαπάω, λατρεύω τὸ θέατρο πάνω ἀπ' ὅλα κι' ἀπ' ὅλους. Περισσότερο κι' ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό μου. Ἂν μοῦ λέγανε ὅτι πρέπει νὰ θυσιαστῶ γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κάτι τὸ θέατρο θὰ τὤκανα μ' ὅλη μου τὴν εὐχαρίστησι!

Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ κ. Παξινοῦ θἄβαζε σ' ἐφαρμογὴ ὅ,τι λέει ἂν πράγματι τῆς παρουσιαζόταν μιὰ τέτοια εὐκαιρία... Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς σπάνια βρίσκει κανεὶς τέτοιους μεγάλους ἐνθουσιασμούς, κι' ἡ ἄμετρη αὐτὴ ἀγάπη τῆς κ. Παξινοῦ εἶναι ἀληθινὰ συγκινητικὴ κι' ὡραία...

ΜΑΙΡΗ ΒΕΑΚΗ—ΚΑΜΠΙΤΣΗ

ΕΝ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΩΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

[Ἀπὸ τὸ φύλλο τοῦτο ἐγκαινιάζομε μιὰ νομικὴ στήλη γιὰ τὴν γυναῖκα. Ἀπὸ τὴν στήλη αὐτὴ διακεκριμένος εἰδικὸς συνεργάτης μας θὰ πραγματεύεται διάφορα νομικὰ ζητήματα, σχετιζόμενα μὲ τὴν γυναῖκα. Στὸ πρῶτο ἄρθρο του ἐδιάλεξε ὡς θέμα τὴν θέσι τῆς γυναικὸς ὡς συζύγου] :

Η ΘΕΣΙΣ τῆς γυναίκας στὴν οἰκογένεια καὶ ἑπομένως καὶ αἱ σχέσεις μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς ὡς συζύγου, καθὼς καὶ τῶν παιδιῶν καὶ τῆς γυναικὸς ὡς μητρός, καθορίζονται κυρίως ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκὸ Δίκαιο, ποὺ ἰσχύει ἀκόμη στὴν Ἑλλάδα, ἐφ' ὅσον δὲν ἔγινε ὁ νέος Ἀστικὸς Κῶδιξ. Ἀπὸ αὐτὸ καταλαβαίνει κανείς, ὅτι ὁπωσδήποτε τὸ περιεχόμενο τῆς νομοθεσίας αὐτῆς δὲν εἶναι ἀπόλυτα συγχρονισμένο γιὰ τὴν σημερινὴ ἐποχή.

Ὁ γάμος εἶναι γιὰ τὸ δίκαιο μία νομικὴ σχέσις ὅπως καὶ τόσα ἄλλα ποὺ ρυθμίζει αὐτό, ἀλλὰ πάντα ἀναγνωρίζει ὅτι ἔχει καὶ ἠθικὴ σημασία μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ ὅ,τι ὁρίζεται γιὰ τὸν γάμο καὶ τὰς σχέσεις τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἐμπνέεται καὶ ἀπὸ τὴν καλὴ πίστι περισσότερο καὶ ὄχι μόνο ἀπὸ τοὺς νόμους.

* * *

Τὸ δίκαιο σήμερα ἀναγνωρίζει τυπικῶς ἰσότητα μέσα στὴν οἰκογένεια στὰ δικαιώματα μεταξὺ τῶν δύο συζύγων. Σὲ πολλὰ ὅμως δίδει μιὰ ἐξαιρετικὴ καὶ μεγάλη σημασία στὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον καὶ ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸ τῆς οἰκογενείας. Συγκεκριμένα ἀναφέρω τὰ ἑξῆς:

Ἡ γυναῖκα, κατὰ τὴν τυπικὴ ἔκφρασι τοῦ νόμου, ὀφείλει νὰ ὑπακούῃ στὸν ἄνδρα. Ὅταν λέμε «νὰ ὑπακούῃ» βέβαια δὲν ἐννοοῦμε ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ὑποκύπτῃ σὲ παραλόγους ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνδρός, ἀλλ' ὅτι πρέπει νὰ δέχεται τὴν κατεύθυνσι τῆς συμπεριφορᾶς της ἀπὸ τὸν σύζυγο, λογιζομένου ὅτι ἡ γνώμη αὐτὴ τοῦ ἀνδρὸς θὰ διαπνέεται ἀπὸ διάθεσι ἀγαθὴ καὶ γιὰ τὸ καλὸ τῆς οἰκογενείας. Ἐὰν ὅμως ἡ γυναῖκα ἀρνεῖται νὰ ὑπακούσῃ, ὁ ἄνδρας δὲν ἔχει καμμία κύρωσι στὴ διάθεσί του, οὔτε μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἐπέμβασιν τῆς ἀρχῆς. Τὸ πολύ, θὰ ζητήσῃ διαζύγιο ἀπὸ τὸ δικαστήριο.

Τὴν κατοικίαν τῆς οἰκογενείας τὴν κανονίζει ὁ ἄνδρας. Ἡ γυναῖκα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ νὰ ὑπάγῃ οὔτε στὴν πόλι οὔτε στὸ σπίτι ποὺ θὰ θελήσῃ ὁ σύζυγός της, γιατὶ δημιουργεῖ λόγο διαζυγίου εἰς βάρος της. Ἀλλὰ ἐὰν ἀρνηθῇ νὰ ὑπάγῃ, ὁ ἄνδρας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πάρῃ διὰ τῆς βίας, οὔτε καὶ στὴν ἀρχὴ μπορεῖ νὰ καταφύγῃ γι' αὐτό. Φυσικὰ ἐὰν ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι ὑγείας, ἠθικῆς, κοινωνικοὶ κλπ. τότε πάλι ἡ γυναῖκα δικαιωματικὰ θ' ἀρνηθῇ νὰ κατοικήσῃ σ' ἕνα ἀνθυγιεινὸ σπίτι ἢ σὲ μιὰ κακόφημη γειτονιά.

Ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς γυναικὸς κανονίζεται ἀπὸ τὴν θέσιν τοῦ ἀνδρός της στὴν κοινωνία, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ, ἀνεξαρτήτως τοῦ τί ἦταν πρὸ τοῦ γάμου της.

Στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν, ἐὰν ὑπάρχουν, τὴν πρώτη γνώμη ἔχει ὁ ἄνδρας. Ἡ γυναῖκα ὅμως, σὰν μητέρα, δικαιοῦται νὰ ὑποδείξῃ.

Στὴν ἐμφάνισι τοῦ σπιτιοῦ καὶ στὴν διατήρησί του καὶ τὴν κανονικὴ λειτουργία τῆς ἐσωτερικῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς βέβαια εὐθύνεται ἡ γυναῖκα ποὺ ἔχει ἐκεῖ καὶ τὴν πρώτη γνώμη.

Ἀντιθέτως μὲ τὰς ὑποχρεώσεις, ἔχει καὶ ὡρισμένα δικαιώματα ἡ γυναῖκα, εἰδικῶς γιατὶ εἶναι γυναῖκα. Ὁ ἄνδρας ὑποχρεοῦται νὰ διατρέφῃ τὴν γυναῖκα του ἀξιοπρεπῶς, νὰ μὴν τὴν ἐγκαταλείψῃ οἰκονομικῶς στὸν δρόμο καὶ νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν πρόοδον τῆς οἰκογενείας. Ὅταν ἡ γυναῖκα ἔχει ἀτομικὴ περιουσία δική της ἢ ἐργάζεται καὶ κερδίζει χρήματα, ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ τοῦ ἀνδρὸς περιορίζεται.

Ἑπομένως, σὰν συμπέρασμα, βλέπομε ὅτι, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ παλαιοτέρου δικαίου, δόθηκε ὁ χαρακτὴρ καὶ στὸ σημερινό. Ἡ θέσις τῆς γυναικὸς στὴν οἰκογένεια ὡς συζύγου, τὰ δικαιώματα καὶ οἱ ὑποχρεώσεις της, δὲν εἶναι ἀκριβῶς ὅπως στὸν ἄνδρα, ὁ ὁποῖος πλεονεκτεῖ.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Η ΤΕΜΠΕΛΑ ΒΟΥΛΓΑΡΑ

Κατὰ τὴν ἀρχαία ἐποχὴ οἱ ἄνθρωποι ἦσαν ἀγαθοὶ καὶ μποροῦσανε νὰ διατάζουν ὄχι μοναχὰ τὰ ἔμψυχα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄψυχα. Ἔτσι λοιπὸν τὰ ἄψυχα τοὺς ὑπάκουγαν τυφλὰ κ' ἐκτελοῦσαν ὅλες τὶς προσταγές τους. Ἂν π. χ. οἱ ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦσαν νὰ φᾶνε καὶ νὰ πιοῦν, τὰ κρέατα καὶ τὰ κρασιὰ πήγαιναν... μοναχὰ στὸ στόμα τους!...

Μιὰ κακιὰ ὅμως γυναῖκα, μιὰ στριμμένη Βουλγάρα, ἔγινε αἰτία νὰ χάσουν οἱ ἄνθρωποι τὸ ἀγαθὸ αὐτό.

Ἡ Βουλγάρα αὐτὴ εἶχε πάει νὰ κόψῃ ξύλα στὸ δάσος. Τὰ ἔκαμε λοιπὸν ἕνα δέμα, ἔβαλε μέσα καὶ τὸ τσεκοῦρι της καὶ διέταξε τὸ δέμα νά... τὴν ἀκολουθήσῃ! Δὲν τῆς ἔφτασε ὅμως αὐτό, ἀλλὰ κάθησε κ' ἡ ἴδια ἀπάνω στὸ δέμα καὶ τὸ διέταξε νὰ τὴν πάῃ στὸ σπίτι της. Τὸ δέμα, ποὺ ἦτανε μικρό, δὲν μποροῦσε νὰ σηκώσῃ τόσο βάρος καὶ ὅλο ἔπεφτε στὸ δρόμο, ὥσπου στὸ τέλος ἔπεσε καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ξανασηκωθῇ πιά. Τότε ἡ Βουλγάρα ἅρπαξε ἕνα παλοῦκι ἀπὸ μιὰ φραγὴ κι' ἄρχισε νὰ τὸ χτυπάῃ. Μὰ συγχρόνως ἀκούστηκε μιὰ ἠχηρὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ δάσος ποὺ τῆς ἔλεγε:

—Γυναῖκα, κακότροπη καὶ ὀκνηρή, ἡ κατάρα μου νὰ εἶνε στὸ κεφάλι σου! Γιὰ τὴ σκληρότητά σου αὐτὴ διατάζω νὰ κουβαλᾷς μόνη σου ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς τὸ καθετί, ἐσὺ κι' ὅλοι οἱ δικοί σου!...

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐργασία ἔγινε πολὺ βαρειὰ καὶ ἐπίπονη. Καὶ οἱ γυναῖκες στὴ Βουλγαρία παίρνουν πιὰ τὰ τσεκούρια τους, πᾶνε στὸ δάσος, κόβουν ξύλα, τὰ φορτώνονται στοὺς ὤμους τους καὶ τὰ κουβαλᾶνε σπίτι τους.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΓΕΙΑΣ

ΝΟΣΤΡΑΔΑΜΟΣ, Ο ΔΙΑΣΗΜΟΣ ΜΑΓΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΠΩΣ Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΕΥΠΙΣΤΙΑ ΘΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΑΠΑΤΕΩΝΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΛΚΗΣ

ΟΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ—γράφει κάπου ὁ Λοῦντβιχ—συνετέλεσαν καὶ συντελοῦν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν πεπρωμένων τῆς ἀνθρωπότητος ὅσον καὶ οἱ τίμιοι ἄνθρωποι. Γιὰ δέστε τί ἔγινε πρὸ τριῶν περίπου ἑβδομάδων μὲ τὴν εἴσοδον τοῦ Νέου Ἔτους : Δὲν ἔμεινε μάγος γιὰ μάγος Εὐρωπαῖος, Ἀμερικανὸς ἢ Ἀσιάτης ποὺ νὰ μὴν ἔσπευσε νὰ διατυπώσῃ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Τύπου τὶς προφητεῖες του γιὰ τὸ 1937. Καφεμάντεις, μολυβδομάντεις, χειρομάντεις, ἀνθομάντεις, πυρομάντεις, ἀστρολόγοι, κρυσταλλοσκόποι, ὀπαδοὶ τῆς μαύρης μαγείας καὶ ἀντιπρόσωποι ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Διαβόλου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων γνωστῶν καὶ ἀγνώστων πριγκήπων τοῦ σκότους καὶ τοῦ ἐρέβους, ἐθεώρησαν χρέος των νὰ βομβαρδίσουν τοὺς συνανθρώπους των μὲ τὶς ἀπαισιώτερες καὶ ἐκπληκτικώτερες προβλέψεις—σὰν νὰ ἐγυρίσαμε ἀποτόμως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Νοστραδάμου ἢ τοῦ κόμητος Καλλιόστρου, ὅταν δηλαδὴ ἀγῦρται μεγάλης ὁλκῆς, ἐπωφελούμενοι τῆς ἐμφύτου ἠλιθιότητος τῶν τριῶν τετάρτων τοὐλάχιστον ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς των ἐσταδιοδρομοῦσαν θαυμάσια, ἀποκτοῦσαν πλούτη καὶ δόξαν, ἐλατρεύοντο ἀπὸ τὶς ὡραιότερες γυναῖκες καὶ ἐγίνοντο οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐμπιστοσύνης ἀνοήτων καὶ διεφθαρμένων ἐστεμμένων, τοὺς ὁποίους ἐφρόντιζον καταλλήλως νὰ κολακεύουν μὲ τὰς ἀγυρτοειδεῖς προφητείας των.

Κάθε ἐποχὴ ἔχει, βλέπετε, τοὺς... πνευματικοὺς ἀντιπροσώπους της. Ὁ Μεσαίων εἶχε τοὺς μάγους, τοὺς ἀλχημιστὰς καὶ τοὺς νεκρομάντεις. Ἡ σημερινὴ ἔχει τοὺς μάντεις τῆς κοσμικῆς ἀριστοκρατίας καὶ τὶς μάγισσες τοῦ συνοικιακοῦ αὐλογύρου, ποὺ ζοῦν πλουσιοπαρόχως εἰς βάρος τῆς εὐπιστίας τῶν πολλῶν. Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἴμεθα εἰλικρινεῖς, γνωρίζετε πολλοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν θὰ ἔδιναν ὅ,τι μποροῦσαν γιὰ ν' ἀποκτήσουν τὸ προνόμιον νὰ προβλέπουν τὸ μέλλον; Ἐμεῖς ὄχι.

Πρέπει μάλιστα νὰ εἴμεθα κι' εὐχαριστημένοι μὲ τοὺς σημερινοὺς ἰχνηλάτας τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἔχουν ὑπὲρ αὐτῶν δύο μεγάλα ἐλαφρυντικά: Πρῶτον ὅτι... ἀποτυγχάνουν ἐνενῆντα ἐννέα τοῖς ἑκατὸ καὶ ἔτσι δὲν μᾶς πιάνουν οἱ... γρουσουζιές των. Καὶ δεύτερον ὅτι μᾶς σερβίρουν τὶς προφητεῖες των μ' ἕνα τόσο περίτεχνο ὕφος καὶ μὲ φράσεις τόσο εὐπρεπεῖς ποὺ χαίρεσαι νὰ τὰς διαβάζῃς. Ἐνῷ ἐκεῖνοι οἱ παλαιοὶ τί... κακομαθημένοι ποὺ ἦσαν.

Διηγοῦνται αἴφνης γιὰ τὸν Καλλιόστρο, ποὺ ἔζησε πρὸ διακοσίων περίπου ἐτῶν, ὅτι ὅταν εἶχεν ἤδη εἰσέλθει —κατηχηθεὶς ἀπὸ ἕνα καλόγηρον— εἰς τὴν χορείαν τῶν γνησίων ἀλχημιστῶν (ἐκείνων δηλαδὴ ποὺ παραδεδομένοι εἰς τὴν λατρείαν τῆς κιτρίνης θεᾶς τῆς ἀνθρωπότητος ἀναζητοῦσαν τὴ φιλοσοφικὴ λίθο, ἡ μαγικὴ σύστασις τῆς ὁποίας θὰ μποροῦσε νὰ μεταλλάξῃ τὰ εὐτελῆ μέταλλα σὲ χρυσάφι) συνελήφθη καὶ ἐφυλακίσθη. Σύμφωνα μὲ τὰς ἀμειλίκτους ἰδέας τῆς ἐποχῆς του ὁ Ἰταλὸς μάγος—κατήγετο ἀπὸ τὸ Παλέρμον τῆς Ἰταλίας—ἐτιμωρήθη μὲ τὴν ποινὴν τῶν ραβδισμῶν. Ἀλλὰ κάθε κτύπημα τῆς καλογηρικῆς ράβδου ἐπέτεινε τὸ πεῖσμα του. Μίαν ἡμέραν τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ ἀναγνώσῃ περικοπὰς ἀπὸ κάποιο ἱερὸ βιβλίο τὴν ὥραν ποὺ οἱ μοναχοὶ ἔτρωγαν. Ὁ νεαρὸς Καλλιόστρο ἐπῆρε τὸ βιβλίο εἰς τὰ χέρια του, ἀλλὰ ἀντὶ ρητῶν, ψαλμῶν καὶ ἀπολυτικίων εἰς ἦχον πλάγιον, ἄρχισε νὰ ἀφηγῆται τὴν τερπνὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων μιᾶς ἀπὸ τὰς πιὸ διαβόητες γυναῖκες τοῦ Παλέρμου. Οἱ εὐσεβεῖς μοναχοί, ἀπησχολημένοι, φυσικά, μὲ τὸ φαγητόν των, ἠναγκάσθησαν, θέλοντας καὶ μή, νὰ τὸν ἀκούσουν, ἀλλὰ ὅταν ἡ ἀνάγνωσις ἐτελείωσε ἔκαμαν εἰς ἀκέραιον τὸ χρέος των: Ἠγέρθησαν γεμᾶτοι φρίκην διὰ τὴν βεβήλωσιν, ἐξυλοκόπησαν ἀγριώτατα τὸν μάγον καὶ τὸν ἔδιωξαν ἔξω τῶν πυλῶν τοῦ μοναστηρίου—γιὰ νὰ φύγῃ τὸ μίασμα... Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν εἴμεθα εὐχαριστημένοι μὲ τοὺς συγχρόνους μάγους;

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΑΥΛΟΚΟΛΑΞ

Νὰ ἦταν τοὐλάχιστον καλλίτερος ἀπὸ τὸν Καλλιόστρο καὶ ἕνας ἄλλος διάσημος μάγος καὶ ἀστρολόγος τοῦ Μεσαίωνος, κατὰ πολὺ δὲ προγενέστερος τούτου, ὁ Γαλλοεβραῖος Μιχαὴλ Νοστράδαμος ποὺ ἔζησε καὶ ἤκμασε κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα (1503—1566). Αὐτὸς ἦταν κι' ἂν ἦταν.

Ἂς διηγηθοῦμε λοιπὸν ὅσο τὸ δυνατὸν περιληπτικώτερα τὴν ἱστορίαν του, ἔτσι ὅπως μᾶς τὴν ἀφηγεῖται— μεταξὺ τῶν ἄλλων—γεμάτη γοητεία ὁ Μιχαὴλ Ζεβακὸ σὲ ἕνα μυθιστόρημά του ποὺ φέρει ὡς τίτλο τὸ ἴδιο τὸ ὄνομα τοῦ ἥρωος: Νοστράδαμος.

Ὅταν ἡ Εὐρώπη δὲν εἶχε ἀκόμη λάβει τὸν σύγχρονον σχηματισμόν της. Ὅταν δὲν ὑπῆρχαν καλῶς διαχωρισμένα σύνορα μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν τῆς Εὐρώπης, οὔτε παγκόσμια δίκτυα ἀστυνομίας καὶ κατασκοπείας. Ὅταν δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐφευρεθῇ οὔτε ὁ ἀτμός, οὔτε ὁ ἠλεκτρισμὸς μὲ τὰς διαφόρους ἐφαρμογάς των, καὶ τὸ ἄλογο καὶ τὸ φορεῖον ἦσαν τὰ μόνα μέσα συγκοινωνίας. Ὅταν ἡ πνευματικὴ μόρφωσις ἦταν προνόμιον τῶν ὀλίγων—οἱ ἐγκυκλοπαιδισταὶ ἀνεφάνησαν ἀργότερα—καὶ πρὸ παντὸς ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἦταν διηρημένος σὲ δυὸ μεγάλες κατηγορίες : στοὺς μισοὺς ποὺ ἦσαν κατεργάρηδες καὶ στοὺς ἄλλους μισούς, ποὺ ἦσαν βλάκες — ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν ἐγεννήθη ὁ μεγαλείτερος μάγος καὶ ἀστρολόγος ὅλων τῶν αἰώνων, ὁ Νοστράδαμος.

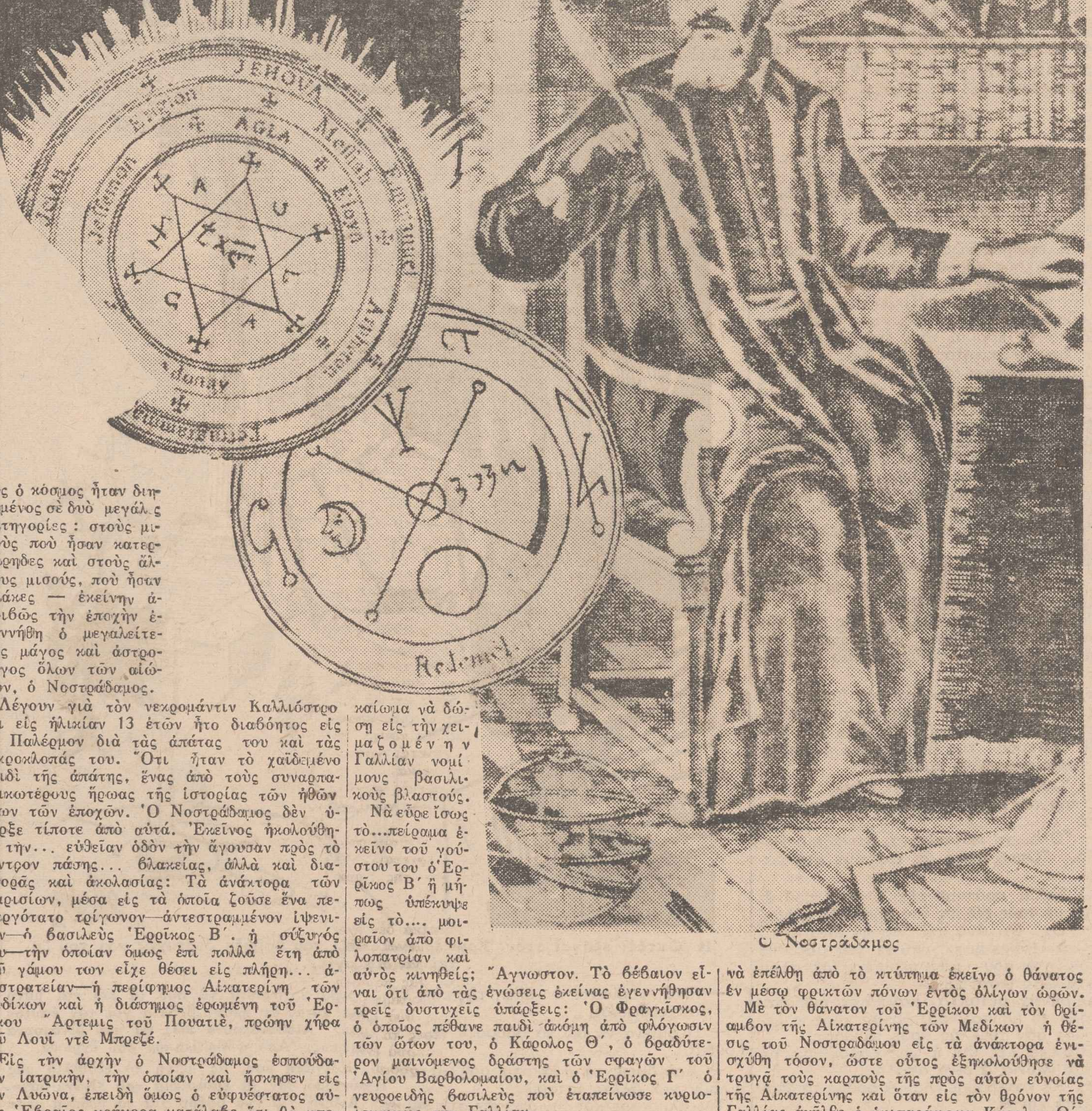

Ὁ Νοστράδαμος

Λέγουν γιὰ τὸν νεκρομάντιν Καλλιόστρο ὅτι εἰς ἡλικίαν 13 ἐτῶν ἦτο διαβόητος εἰς τὸ Παλέρμον διὰ τὰς ἀπάτας του καὶ τὰς μικροκλοπάς του. Ὅτι ἦταν τὸ χαϊδεμένο παιδὶ τῆς ἀπάτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς συναρπαστικωτέρους ἥρωας τῆς ἱστορίας τῶν ἠθῶν ὅλων τῶν ἐποχῶν. Ὁ Νοστράδαμος δὲν ὑπῆρξε τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἐκεῖνος ἠκολούθησε τὴν... εὐθεῖαν ὁδὸν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ κέντρον πάσης... βλακείας, ἀλλὰ καὶ διαφθορᾶς καὶ ἀκολασίας: Τὰ ἀνάκτορα τῶν Παρισίων, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα ζοῦσε ἕνα περιεργότατο τρίγωνον—ἀντεστραμμένον ἰψενικὸν—ὁ βασιλεὺς Ἐρρῖκος Β΄. ἡ σύζυγός του—τὴν ὁποίαν ὅμως ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου των εἶχε θέσει εἰς πλήρη... ἀποστρατείαν—ἡ περίφημος Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων καὶ ἡ διάσημος ἐρωμένη τοῦ Ἐρρίκου Ἄρτεμις τοῦ Πουατιὲ, πρώην χήρα τοῦ Λουΐ ντὲ Μπρεζέ.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ὁ Νοστράδαμος ἐσπούδασεν ἰατρικήν, τὴν ὁποίαν καὶ ἤσκησεν εἰς τὴν Λυῶνα, ἐπειδὴ ὅμως ὁ εὐφυέστατος αὐτὸς Ἑβραῖος γρήγορα κατάλαβε ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ ζήσῃ πολὺ καλλίτερα ἐκμεταλλευόμενος τὴν εὐπιστίαν τῶν συνανθρώπων του, ἐπεδόθη εἰς τὴν μαγείαν, δημοσιεύσας μάλιστα καὶ ἕνα βιβλίον ἀπὸ χίλιες περίπου ἐμμέτρους προφητεῖες, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐκολάκευσε (προμαντεύων ὅσο μποροῦσε πιὸ εὐχάριστα πράγματα) τὴν Αἰκατερίνην τῶν Μεδίκων ποὺ εἶχε κατάκαρδα πάρει τὸ ὅτι ὁ ὑψηλός της σύζυγος ἔμενε ἀσυγκίνητος ἀπὸ τὰ ἰδικά της θέλγητρα, μολονότι ἦταν νέα κι' ὡραία, ἐνῷ ἦταν μέχρι τρέλλας ἐρωτευμένος μὲ τὴν πεννηντάρα ἀλλὰ γοητευτικὴ χήρα. Ἡ Αἰκατερίνη ποὺ εἶχεν ἀνάγκην ἑνὸς ἰσχυροῦ συμμάχου σὰν τὸν Νοστράδαμον, τὸν ἐπρόσεξε, τὸν ἐπῆρε εἰς τὸ παλάτι εἰς τὴν κλίκα της καὶ ἐκεῖνος εὐγνωμονῶν προσέφερε ἀμέσως εἰς τὴν ὑψηλήν του προστάτριαν τὴν πρώτην μεγάλην ὑπηρεσίαν: Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ 1543 ὁ Ἐρρῖκος ἐπρόκειτο νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Γερμανίας, ὁ Νοστράδαμος ἄρχισε νὰ βλέπῃ δυσμενῆ τὴν κίνησιν τῶν ἄστρων ἐκείνων ποὺ ἦσαν συνδεδεμένα μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν δόξαν τοῦ Γάλλου βασιλέως. Ἐὰν λοιπὸν ἐφονεύετο ὁ ἔνδοξος κατακτητὴς τῶν θελγήτρων τῆς ὡραίας Ἀρτέμιδος τί θὰ ἐγίνετο ἡ Γαλλία χωρὶς ἕνα ἀντάξιον διάδοχόν του; Τὸ ἐπιχείρημα ἦταν, ὁμολογουμένως, πολὺ ἰσχυρόν, τόσον ποὺ, ὅπως διηγοῦνται οἱ χρονικογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αὐτὴ ἡ ἰδία ἡ Ἄρτεμις, ἐνθυμηθεῖσα καὶ τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματά της, ἐκλείδωσε τὸν ἐστεμμένον ἐραστήν της μέσα εἰς τὸν—ἀραχνιασμένον ἤδη — συζυγικὸν κοιτῶνα, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ ἐδήλωσε ὅτι τότε μόνον θὰ τὸν ἐλευθερώσῃ ὅταν...βεβαιωθῇ ἰδίαις αἰσθήσεσιν ὅτι ὄντως ἦλθεν εἰς συζυγικὰς σχέσεις μὲ τὴν ἔχουσαν τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα νὰ δώσῃ εἰς τὴν χειμαζομένην Γαλλίαν νομίμους βασιλικοὺς βλαστούς.

Νὰ εὗρε ἴσως τὸ...πείραμα ἐκεῖνο τοῦ γούστου του ὁ Ἐρρῖκος Β΄ ἢ μήπως ὑπέκυψε εἰς τὸ.... μοιραῖον ἀπὸ φιλοπατρίαν καὶ αὐτὸς κινηθείς; Ἄγνωστον. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἀπὸ τὰς ἑνώσεις ἐκείνας ἐγεννήθησαν τρεῖς δυστυχεῖς ὑπάρξεις: Ὁ Φραγκῖσκος, ὁ ὁποῖος πέθανε παιδὶ ἀκόμη ἀπὸ φλόγωσιν τῶν ὤτων του, ὁ Κάρολος Θ΄, ὁ βραδύτερον μαινόμενος δράστης τῶν σφαγῶν τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, καὶ ὁ Ἐρρῖκος Γ΄ ὁ νευροειδὴς βασιλεὺς ποὺ ἐταπείνωσε κυριολεκτικῶς τὴν Γαλλίαν.

ΑΛΛΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

Ἀλλὰ δὲν ἐσταμάτησαν ἐδῶ αἱ προφητεῖαι τοῦ Νοστραδάμου. Προεῖδε, καθὼς λέγεται, δέκα ὁλόκληρα ἔτη πρὶν τὸν θάνατον τοῦ Ἐρρίκου Β΄ Ὁ περίφημος ἐκεῖνος ἀστρολόγος ἀπὸ μίαν αἰφνιδίαν πτῶσιν τοῦ ἀστέρος ποὺ ὑπέθετε ὅτι ἀφεώρα προσωπικῶς τὸν Ἐρρῖκον. ἐπρομάντευσε ὅτι ὁ θάνατός του θὰ ἦτο βίαιος. Ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν δὲ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ πτῶσις τοῦ ἀστέρος ὑπελόγισε τὸν χρόνον τοῦ θανάτου, χωρὶς νὰ ἀστοχήσῃ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. Καὶ εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς ἀγαπῶντας τὴν ἱστορίαν πῶς ἐτελεύτησε τὸν βίον του ὁ Γάλλος ἐκεῖνος μονάρχης. Τὸ 1559 τοῦ κατέβηκε στὸ κέφι ἡ ἰδέα νὰ δώσῃ εἰς τὴν σημερινὴν πλατεῖαν τῶν Βοσγίων ἀγῶνας λογχομαχίας, εἰς τοὺς ὁποίους θὰ ἐλάμβανε καὶ ὁ ἴδιος μέρος. Ὁ Ἐρρῖκος θὰ ἠγωνίζετο μὲ τὸν κόμητα Μογκομερύ. Ὁ Νοστράδαμος καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν αὐλικῶν ἐξώρκισαν τὸν βασιλέα των—ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος φυσικὰ—νὰ μὴν ἐπιμείνῃ εἰς τὴν ἀπόφασίν του ἐκείνην. Ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἄκουσε τίποτα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος συνέβη τὸ δυστύχημα : Ἡ λόγχη τοῦ κόμητος Μογκομερὺ σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκτύπησε μὲ τόση δύναμι τὴν προσωπίδα τοῦ βασιλέως, ποὺ ἀπεσπάσθη ἀπὸ αὐτὴν ὁλόκληρο τὸ τμῆμα ποὺ ἐπροστάτευε τὰ μάτια του. Ἡ λόγχη ἐλευθέρα πλέον, διεπέρασε τὸν ἕτερον ἀπὸ τοὺς βασιλικοὺς ὀφθαλμούς, διὰ νὰ ἐπέλθῃ ἀπὸ τὸ κτύπημα ἐκεῖνο ὁ θάνατος ἐν μέσῳ φρικτῶν πόνων ἐντὸς ὀλίγων ὡρῶν.

Μὲ τὸν θάνατον τοῦ Ἐρρίκου καὶ τὸν θρίαμβον τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων ἡ θέσις τοῦ Νοστραδάμου εἰς τὰ ἀνάκτορα ἐνισχύθη τόσον, ὥστε οὗτος ἐξηκολούθησε νὰ τρυγᾷ τοὺς καρποὺς τῆς πρὸς αὐτὸν εὐνοίας τῆς Αἰκατερίνης καὶ ὅταν εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας ἀνῆλθε ὁ ἡμιπαράφρων Κάρολος Θ΄. Ἐὰν πιστεύσωμε μάλιστα τὸν Ζεβακὸ, ἔλαβε μέρος καὶ στὶς περίφημες γιορτὲς τῶν γάμων τοῦ Καρόλου μὲ τὴν κόρην τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Μαξιμιλιανοῦ, ὅταν στὶς πολυτελέστατες αἴθουσες τῶν ἀνακτόρων ἀνέζησε τὸ... Δωδεκάθεον τοῦ Ὀλύμπου μὲ τὴν ἑξῆς... διανομὴν τῶν ρόλων, ὅπως θὰ ἔλεγε πεζότατα σύγχρονος ρεζισσέρ: Τὸν Δία ὑπεδύθη καταλλήλως... μασκαρευμένος ὁ γαμβρὸς (Κάρολος), τὴν Ἥραν ἡ μητέρα του Αἰκατερίνη, τὴν Ἀθηνᾶν ἡ νεαρὰ νύμφη καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἡ ἐπίσημος ἐρωμένη τοῦ Καρόλου ἡ Μαρία Τουσέ, κόρη ἑνὸς μυροπώλου τῆς Ὀρλεάνης.

Τὸ ἔργον τοῦ Νοστραδάμου μὲ τὰς χιλίας προφητείας, τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον «Centuries», ἀπετυπώθη πολλάκις καὶ προεκάλεσε πολλὰ σχόλια, τὸ 1781 ὅμως ἀφωρίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα. Ὁ Νοστράδαμος συνέγραψε καὶ ἄλλα ἔργα μικρότερα ποὺ περιλαμβάνουν καὶ αὐτὰ προφητείας. Ὅπως ἐπίσης «Πραγματείαν περὶ Ἀστρολογίας» ἔγραψε καὶ ὁ υἱός του Μιχαήλ, ἀλλ' ἡ ὁποία δὲν φθάνει εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀξίας τῶν ἔργων τοῦ πατρός του, τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου ὁ ὁποῖος ζήσας εἰς μίαν ἐποχὴν πνευματικοῦ σκότους καὶ διανοητικοῦ τέλματος κατώρθωσε μὲ τὴν ἐξαιρετικήν του εὐφυΐαν νὰ διαδραματίσῃ τεράστιον ρόλον εἰς τὴν σύγχρονον πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωήν.

ΣΥΡΚΟΥΦ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΙΣ ΝΤΕ ΚΡΟΥΑΣΣΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ.—Ἡ νέα Ὀντρέϊ πολὺ ὡραία καὶ ἔξυπνη γυναῖκα, ἀπογοητευμένη ἀπὸ τὴν βιοπάλη καὶ διψῶντας γιὰ ταξείδια, παντρεύεται τὸν ἀρχίατρον Ἐρμπέρ, τύπον ἀδιαφόρου συζύγου, ὁ ὁποῖος δὲν βλέπει τίποτ' ἄλλο μὲ ἐνδιαφέρον στὴν ζωὴ παρὰ τὴν καρριέρα του. Ὁ Ἐρμπὲρ διορίζεται στὸ Ραχαζάνκ, ὅπου καὶ ἐγκαθίσταται. Στὸ ταξεῖδι γνωρίζουν πολλὰ σημαίνοντα πρόσωπα τῶν Ἀγγλικῶν ἀποικιῶν καὶ τὸν νεαρὸ Σουλτᾶνο τοῦ Οὐνταγκὸρ Σελίμ, ὁ ὁποῖος παρακαλεῖ τὴν Ὀντρέϊ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ στὰ παλάτια του. Ἡ Ὀντρέϊ πράγματι ἐπῆγε καὶ ὁ Σελὶμ ἔμεινε μὲ βαθειὰ ἐντύπωσι ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι αὐτή...

7ον

Η ΜΑΜΠΕΛ καὶ ὁ Ζερὰρ ἄρχισαν νὰ πλησιάζουν. Ἡ ὀρχήστρα ποὺ ἕως τώρα ἔπαιζε σιγά, σχεδὸν ὑπόκωφα, ἄρχισε νὰ σκορπᾷ εὔθυμους σκοπούς.

— Σκέφθηκα πώς θὰ σᾶς ἐνδιέφερε νὰ δῆτε μερικοὺς χοροὺς τοῦ τόπου.

Ἀπὸ διάφορες πόρτες ἐμφανίστηκαν χορευταὶ καὶ χορεύτριες. Πηδοῦσαν καὶ γλυστροῦσαν μὲ μικρὰ βήματα, κουνῶντας φειδωτὰ τὰ κορμιά τους ἐνῷ τὰ κεφάλια τους ἔμεναν ἀκίνητα. Ὅταν ἕνας νέος βρισκότανε ἀπέναντι σὲ μιὰ νέα, ἐκυττάζοντο ἡδονικὰ καὶ κουνοῦσαν τὸ κάτω σῶμα τους χωρὶς νὰ ἐγγίζωνται.

Ἡ Ὀντρέϊ ἔβλεπε χωρὶς νὰ βλέπῃ καὶ ἄκουε χωρὶς ν' ἀκούῃ. Ὁ νοῦς της ἔμενε στὰ λόγια τοῦ Σελὶμ καὶ ὅλα τὰ ἄκουγε νὰ ἐπαναλαμβάνωνται μέσα της. Τὸ φεγγάρι ἦταν στὸ ζενίθ του. Ὁ ἀέρας ἔφερνε μιὰ ὑγρασία ζεστή.

Γύρευε μὲ τὰ μάτια της τὸν Σελίμ. Ποῦ βρισκότανε;

Ἡ ὥρα πλησίαζε 11 καὶ 29... 11 καὶ 30...

Ἄναψε ἕνα τσιγάρο. Περίεργη γεῦσι σκέφθηκε. Ἀνανὰ μυρίζει;

Τὸ ἄρωμα τώρα ἄλλαζε. Λὲς καὶ τὴν εἶχαν χλωροφορμήσει μὲ ἀρώματα. Ἡ Μάμπελ ἐξεδήλωσε τὸ ἴδιο ὡραῖο κι' ἀνήσυχο αἴσθημα.

Ξάφνου φωνὲς τάραξαν τὴν ἡσυχία. Ἡ ὀρχήστρα ἔπαψε, οἱ χορεύτριες διαλύθηκαν. Ἕνα χέρι ἅρπαξε τὸν ὦμο τῆς Ὀντρέϊ. Ἐμπρός της βρισκότανε ὁ Σελὶμ μὲ παραμορφωμένο πρόσωπο.

— Ὀντρέϊ, νὰ τὸ «Κάγκ-βάχ».

Ὑπηρέται ἔτρεχαν μὲ ἀμφορεῖς καὶ δοχεῖα.

— Ὅλοι στ' αὐτοκίνητα, φώναξε ὁ Ρομπέρ. Ὅπως-ὅπως ἂς τρέξωμε στὸ δάσος.

Ὁ Σελὶμ κράτησε τὴν Ὀντρέϊ ποὺ ἔτρεχε μὲ τοὺς φίλους της πρὸς τὴν ἔξοδο.

— Ὄχι, ὄχι ἀπὸ κεῖ. Ἀπόψε εἶναι δικό μας τὸ «Κάγκ-βάχ», ἄνθισε γιὰ μᾶς. Τὸ αὐτοκίνητό μου μᾶς περιμένει σὲ ἄλλη πόρτα. Ἂς βιασθοῦμε.

Σειρῆνες, μέταλλα, καμπάνες ἠχοῦσαν σὲ ὅλο τὸ Οὐνταγκόρ. Ἕνας κόσμος ξεκινοῦσε σὰν τρελλὸς πρὸς τὰ δάση.

Ξαφνικὰ λὲς καὶ ἡ γῆς καλύφθηκε μὲ χιόνια. Χιόνια ἄγρινα ἁπαλά...

— Ἂς κατεβοῦμε γιὰ νὰ δοῦμε τὸ θέαμα ἀπὸ κοντά.

Ἀπ' ὅλη τὴν γῆ, κι' ὅλα τὰ κλαριὰ τοῦ δάσους ξεφύτρωναν λευκὰ λουλούδια μεγάλα σὰν ἕνα μπουκέτο τὸ καθ' ἕνα. Ἕνα ὁλόκληρο χρόνο προετοιμάζονται γιὰ ν' ἀνοίξουν ξαφνικὰ τὴν νύχτα γιὰ λίγες ὧρες.

— Κυττάξτε, εἶπε ὁ Σελίμ, λὲς καὶ χύνουν τὸ αἷμα των.

— Ὄχι, χύνουνε δάκρυα ἀπάντησε ἐκείνη συνεπαρμένη.

Ὁ Σελὶμ τὴν ἔσυρε μὲ δύναμι καὶ μὲ τρυφερότητα κοντά του. Τὴν ἔσφιξε μέσα στὰ μπράτσα του. Ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι κι' ὕστερα τὸ ἔρριξε πίσω. Τὰ μάτια της ἔλαμψαν κι' ἡ λάμψι πέρασε καὶ τρύπησε τὴν καρδιά του. Ἕνα νεανικὸ στόμα ἔσφιξε τὰ δυό της χείλη κι' ἡ νύχτα κι' ἡ γῆ καὶ τὰ δένδρα στροβιλίσθηκαν.

Χώθηκαν μέσα στὸ αὐτοκίνητο, κι' ἐκεῖνο συγκινημένο θαρρεῖς, πήγαινε ἀργὰ ἀνάμεσα στὰ δάση καὶ στὰ χωριά. Τὰ ἄνθη κυλοῦσαν πεθαίνοντας καὶ τὰ δένδρα ἔσβυναν σὰν κεριά.

— Ὀντρέϊ, ἀγάπη μου, μὴ μ' ἀφήσῃς, μὴ μ' ἀφήσῃς, σὲ ἱκετεύω, τῆς μουρμούρισε ὁ Σελίμ.

— Θὰ ξημερώσῃ, ἀνεστέναξε ἡ Ὀντρέϊ. Καὶ οἱ ἄλλοι θἄχουν γυρίσει πιὰ στὸ σπίτι.

Τῆς ἐξήγησε μὲ ποιὸ τρόπο θὰ τὴν ξαναβρῇ στὸ Ραχαζάνκ. Ἀπὸ τὴν κινέζικη συνοικία θὰ τὴν περιμένῃ τὸ αὐτοκίνητό του μὲ ὁδηγὸ χωρὶς λιβρέα καὶ θὰ τὴν ὁδηγήσῃ στὸ παλάτι.

Ἄκουσε τὴν φωνή του, μὰ τὰ λόγια δὲν τὰ διέκρινε.

Τὴν ἅρπαξε πάλι μέσα στὰ μπράτσα του σὰν τρελλός.

— Ὄχι, σὲ παρακαλῶ, ὄχι τώρα...

— Ναί, μὲ συγχωρεῖς, ὄχι τώρα, ὅλο τὸ μέλλον εἶναι δικό μας.

Ἡ Ὀντρέϊ ὅμως ἤξερε πώς τὸ ὄνειρο θὰ τελείωνε ἀπόψε...

Ἑκατὸ μέτρα πρὶν ἀπὸ τὸ περίπτερο ὁ Σελὶμ κατέβηκε.

— Καλλίτερα νὰ μὴ μᾶς δοῦν μαζί

Στὸ σπίτι τὴν περίμενε ὁ Ζεράρ.

Ἡ Ὀντρέϊ ἐξηγεῖ στὸν Ἐρμπὲρ πὼς μαζί του ὑπῆρξε δυστυχὴς καὶ τοῦ ζητεῖ τὸ διαζύγιο...

— Μπᾶ, γυρίσατε κι' ὅλα; τῆς εἶπε δῆθεν ἀστειευόμενος.

— Περίμενα νὰ δῶ νὰ σβύσουν τὰ λουλούδια.

— Καὶ ὅμως τὰ ἀνάκατα μαλλιά σας, μιλοῦν γιὰ ἄλλες ἱστορίες...

Τὴν πλησίασε καὶ τὴν ἅρπαξε στὰ χέρια του.

— Ἀρνηθήκατε τὴν ἀγάπη μου γιὰ ἕνα Νέγρο. Σᾶς βρίσκω ὅμως τόσο ὤμορφη ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σᾶς κρατήσω κάκια.

Τὴν φίλησε μὲ βιαιότητα στὸ στόμα.

— Εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος, φώναξε ἐξωργισμένη ἡ Ὀντρέϊ καὶ τὸν μπάτσισε.

Ὁ Ζερὰρ ὑπεχώρησε.

— Θὰ μοῦ πληρῶστε ἀκριβὰ τὸν μπάτσο αὐτόν.

Ὀκτὼ ἡμέρες μετὰ τὴν εὐτυχισμένη ἐκείνη νύκτα, ὁ Σελὶμ περιμένει στὴν ἄκρη τοῦ Ραχαζὰνκ σ' ἕνα παληὸ παλάτι, τὴν Ὀντρέϊ. Ἡ βεβαιότης πὼς θὰ ἔρθῃ τὸν πλημμυρίζει χαρά, τὸν μεθᾷ σχεδόν. Θυμᾶται τὰ χείλη της, θυμᾶται πὼς τὰ μάτια της ἄλλο δὲν τοῦ ἔλεγαν παρὰ σ' ἀγαπῶ... Τὸ αὐτοκίνητό του ἔρχεται. Ἡ καρδιά του κτυπᾷ δυνατά... Τὴν ἀγαπᾷ, τὸ νοιώθει καὶ τὸ τελευταῖο του κύτταρο πὼς τὴν ἀγαπᾷ. Ὅλα σ' αὐτὴν εἶναι ὑπέροχα, ἀπὸ τὴν ψυχὴν ἕως τὸ σῶμα. Τὸ σῶμα! Κάτι τοῦ ζαλίζει τὰ μάτια. Θυμᾶται τὸ κορμὶ ποὺ στιγμιαῖα ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, τὰ χέρια ποὺ τὸν ἄγγιξαν... Δὲν τὴν ποθεῖ μονάχα, τὴν θέλει ὁλόκληρη, τὴν ἔχει ἀνάγκη.

Βήματα... Εἶναι αὐτή; Ἕνα γράμμα; Γιατί ἕνα γράμμα; Ἦρθε ἕως τὸ αὐτοκίνητο, ἄφησε τὸ γράμμα καὶ ξανάφυγε. Γιατί; Δὲν καταλαβαίνει. Τὰ χέρια του τρέμουν. Σχίζει τὸ φάκελλο καὶ διαβάζει·

«Δὲν θὰ ἔρθω, ἀγαπημένε μου, δὲν πρέπει νὰ ἔρθω ὅσο κι' ἂν πονῶ γι' αὐτό. Πρέπει νὰ μὲ καταλάβῃς. Δὲν εἶσαι ἐλεύθερος, οὔτε κι' ἐγώ. Ἡ μισὴ εὐτυχία δὲν μ' ἀρέσει καὶ δὲν βλέπω ποιὲς ἄλλες πιθανότητες ὑπάρχουν.

»Νὰ γίνω φίλη σου. Μὰ θὰ πρέπει τότε νὰ ξεγελῶ, νὰ μηχανεύωμαι, νὰ λέω ψέμματα συνεχῶς, πρᾶγμα ποὺ κλονίζει μέσα μου τὴν ἠθική μου ὑπόστασι.

»Θὰ ἐρχόμουνα νὰ σοῦ τὰ πῶ καὶ μόνη ὅλα αὐτά, ἂν ἤμουν βεβαία γιὰ τὸν ἑαυτόν μου. Αἰσθανόμουνα πὼς θὰ σοῦ δινόμουνα ἀμέσως. Ἀπὸ φόβο λοιπὸν σοῦ ἔγραψα.

»Ἀγάπη μου, ἂς μείνῃ τὸ εἰδύλλιό μας σύντομο σὰν τὰ λουλούδια τοῦ «Κὰγκ-βάχ». Ἄνθισε γιὰ ἕνα βράδυ γιὰ νὰ πεθάνῃ μέσα στὸ κλάμα καὶ στὸν πόνο. Μὴν ζητήσετε νὰ μὲ ξ...αδῆτε, θὰ εἶναι ἀνώφελο καὶ θὰ πονέσωμε καὶ οἱ δύο πολύ. Ἀντίο. Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς σ' ἀγαπῶ».

Ξαναδιάβασε τὸ γράμμα. Ξέρει πὼς δὲν θἄρθῃ, πὼς ὅσα ὄνειρα ἔκανε γκρεμίστηκαν καὶ ὅμως δὲν ἀπελπίζεται. Λὲς καὶ μπῆκε ὁ θάνατος μὲ τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ ὅμως, νά, δὲν πενθεῖ. Ξαναδιαβάζει καὶ πάλι ξαναρχίζει ἀκούραστα τὸ διάβασμα. Γιατὶ ἔχει αὐτὴ τὴν πεποίθησι; Γιατὶ αἰσθάνεται τέτοια θέλησι, τέτοια ἐνεργητικότητα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ ὁρμητικὴ χαρά; Ἀνεβοκατεβαίνει στὸ δωμάτιο καὶ τὰ βήματά του ἠχοῦν βαρειά.

— Ἐλεύθερος; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; Ναί, πράγματι. Ἔχει δίκηο. Ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ μένα. Τῆς πρόσφερα κάτι ποὺ δὲν τῆς ταιριάζει: Ἕνα δρόμο στρυφνό, κουραστικό, ἀγκαθένιο...

Τὸ αἷμα κτυπᾷ στὰ μηνίγγια του. Μέσα του ξυπνᾷ κάτι τὸ πολεμικό, τὸ ἄγριο, λὲς καὶ μιλοῦν ὅλοι μαζὺ οἱ πρόγονοί του. Καὶ ἡ καρδιά του ἀσίγαστα τοῦ λέει πὼς ἀγαπᾷ, πὼς ἀγαπᾷ μὲ ὅλη τὴν θέρμη τῶν τριάντα χρονῶν του.

* * *

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γύρισε στὸ Ραχαζὰνκ ἡ Ὀντρέϊ ζῇ σχεδὸν μηχανικά.

Πῆρε ἀπόφασι νὰ μὴ ξαναδῇ τὸν Σελὶμ ἀπὸ τὴν νύκτα ἤδη τοῦ Οὐνταγκόρ. Καὶ ὅμως στὶς ὀκτὼ ἡμέρες ποὺ πέρασαν, πόσες φορὲς μιὰ τρελλὴ μόνο ἐπιθυμία τὴν κρατοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ. Μέσα σὲ μιὰ τέτοια πάλη καὶ ἀγωνία ἔγραψε τὸ γράμμα.

— Ὅλα θὰ τελειώσουν πιὰ ὅταν πάρῃ τὸ γράμμα μου.

Εἴκοσι φορὲς τὤγραψε καὶ τὤσχιζε πάλι.

«Θὰ κάνω τόσο κακὸ στὴν παιδική του καρδιά», ἐσκέπτετο καὶ μισοῦσε τὸ χαρτὶ αὐτὸ ποὺ θἄδινε τόσο πόνο στὸν ἀγαπημένο της.

Μιὰ φράσι της τὴν σταμάτησε: «Ἔχεις δυὸ γυναῖκες. Τί θὰ ἀντιπροσωπεύω ἐγὼ γιὰ σένα; Μιὰ γυναῖκα ἀκόμη... καὶ μάλιστα ὄχι σύζυγος...». Θεέ μου, τί θὰ σκεφθῇ γιὰ μένα; Ὄχι μιὰ τέτοια φράσι δὲν πρέπει νὰ φθάσῃ ἕως αὐτόν. Ἔσχισε τὸ γράμμα. Ὅταν ξανάγραψε: «Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ζῶ μισὴ τὴν εὐτυχία» καὶ πάλι σταμάτησε καὶ πάλι βρῆκε πὼς δὲν ἦταν ἀρκετὰ λεπτὴ καὶ ἀληθινὴ ἡ φράσις.

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ τὴν περίμενε τὸ αὐτοκίνητο, νόμιζε κανεὶς πὼς γύριζε ἀπὸ κηδεία. Μπῆκε γρήγορα στὸ σπίτι της.

— Πὲς στὸν κύριό σου, εἶπε στὸν ὑπηρέτη, νὰ μὴ μὲ ἀνησυχήσῃ γιατὶ κοιμᾶμαι, εἶμαι ἀδιάθετη.

Τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ συνομιλήσῃ μὲ τὸν ἄνδρα της ἀπόψε. Θὰ τὸν ἔβλεπε αὔριο καὶ θὰ συνεννοεῖτο γιὰ ὅ,τι ἔπρεπε.

Ἔπεσε στὸ κρεββάτι καὶ παρ' ὅλη τὴ ζέστη αἰσθανότανε πὼς ἔτρεμε. Μιὰ πίκρα τῆς ἔτρωγε τὴν καρδιὰ σὰν τὸ σαράκι.

— Πάντα ἤμουν ἄτυχη...

Δάκρυα βρέχανε τὰ μάγουλά της καὶ θυμότανε τὶς σκέψεις της στὸ Καλαί:

— Ζωὴ ἀποτυχημένη, ζωὴ θλιβερή...

Ἔφταιγε αὐτή; Γιατί ἀγάπησε τὸν Σελίμ; Δὲν τὤξερε, τὸν ἀγάπησε ἔτσι... ὅπως κάποτε τὸν Ἔρικ...

Ἡ πόρτα της ἄνοιξε σιγά. Ὁ Ἐρμπέρ... Ἔκλεισε τὰ μάτια της καὶ ἔκανε πὼς κοιμᾶται. Μιὰ φρίκη τὴν εἶχε καταλάβει. Ἔνοιωθε πὼς πλησιάζει. Νὰ ἀκούμπισε στὸ κρεββάτι. «Θεέ... μὴν μὲ φιλήσῃ!...» Αἰσθάνθηκε τὴν ἀναπνοή του κοντὰ στὸ στόμα της. Γιατί μένει ἔτσι; Γιατί τὴν κυττάζει; Τί γυρεύει νὰ ἀνακαλύψῃ;

Ἀπεμακρύνθη. Ἡ πόρτα ἔκλεισε. Οὔφ, τέλος πάντων...

Τὴν ἑπομένην ἦταν Κυριακή. Ἡ Ὀντρέϊ πήγαινε συνήθως στὴν ἐκκλησία μὲ τὸν Ἐρμπέρ. Ἐκεῖ ποὺ πήγαινε καὶ ὁ κυβερνήτης.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα πῆγε μόνη της. Ὅταν γύρισε ὁ Ἐρμπὲρ τὴν περίμενε ἀνήσυχος. Ἐδῶ καὶ ὀκτὼ ἡμέρες τὸν αἰσθανότανε σὰν ἐχθρό. Τὴν νύκτα ἠρνεῖτο ἐπίμονα νὰ τὸν δεχθῇ καὶ κλειδωνότανε. Εἶχε φαίνεται ἀντιληφθῇ πὼς χθὲς δὲν ἦταν ἄρρωστη. Θὰ ἀπαιτοῦσε ἐξηγήσεις.

— Γιατί δὲν μὲ περίμενες τὸ πρωῒ νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία; Τί θὰ λέῃ ὁ κόσμος;

— Αἰσθανόμουν τὴν ἀνάγκη νὰ εἶμαι μόνη. Ἐξ ἄλλου πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω.

Ἐξεπλάγη ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς της καὶ ἀπὸ τὴν ὠχρότητά της. Μήπως ὑπέφερε πραγματικά; Ἡ ζήλεια ποὺ ξαφνικὰ τὸν κατέλαβε, θὰ προτιμοῦσε αὐτὴν τὴν λύσιν.

— Ἐὰν εἶσαι πράγματι ἄρρωστη...

— Ὄχι δὲν εἶμαι ἄρρωστη. Οὔτε καὶ χθὲς ἤμουν.

Ὁ Ἐρμπὲρ σούρωσε τὰ φρύδια.

— Δὲν ἀμφέβαλα. Ὥστε σὲ ἀηδιάζω τόσο;

— Σὲ παρακαλῶ Ἐρμπέρ. Εἶναι τόσο δύσκολο, τόσο θλιβερὸ αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ὥστε πρέπει νὰ πάψῃς γιὰ σήμερα νὰ εἶσαι ἄνδρας μου. Ἄλλοτε ὑπῆρξες: μ' αὐτὸν θέλω νὰ μιλήσω.

— Σ' ἀκούω.

Κάθησαν στὸ σαλόνι.

— Σ' ἀκούω, ἐπανέλαβε νευρικὸς ὁ Ἐρμπέρ.

— Πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ μὲ καταλάβῃς. Πρέπει νὰ μὲ συμπονέσῃς. Εἶμαι πάρα πολὺ δυστυχής.

— Δυστυχής;

Τὴν κύτταζε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ.

— Πῶς; Δυστυχής;

— Φοβερὰ δυστυχισμένη. Λοιπόν, νά... θέλω νὰ φύγω.

— Νὰ φύγῃς; Γιὰ ποῦ;

— Δὲν ξέρω. Γιὰ τὸ Καλαί, γιὰ τὴν Ἀγγλία, γιὰ τὴν Ἰρλανδία ἴσως...

— Ἄλλο πάλι τοῦτο. Καὶ γιὰ πότε λογαριάζεις;

— Τὸ γρηγορώτερο.

— Καὶ θἄρθῃς πότε;

— Ποτέ !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΜΑΣ ΣΕΛΙΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΕΝΑΤΟΝ

ΜΕΣΑ στὰ ὀκτὼ προηγούμενα μαθήματά μας ἐδώσαμε πλεκτὰ γιὰ κυρίες, γιὰ δεσποινίδες, γιὰ νήπια καὶ γιὰ πολὺ μικρὰ κοριτσάκια ἢ ἀγοράκια. Ξεχάσαμε ὅμως, ἢ μᾶλλον δὲν βρήκαμε ἀκόμη τὴν εὐκαιρία νὰ δώσωμε κάτι καὶ γιὰ τὰ κορίτσια τῶν 10—14 ἐτῶν καὶ μὲ τὸ δίκηο τους θὰ παραπονοῦνται. Ἄ, δὲ θέλομε, μικροῦλες μας, νὰ μείνετε παραπονεμένες καὶ σεῖς. Ἐλᾶτε μαζύ μας νὰ πᾶμε στὴν καλὴ μαμὰ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσωμε νὰ σᾶς πλέξῃ αὐτὰ τὰ δυὸ ὡραῖα πραγματάκια ποὺ βλέπετε στὶς σημερινές μας εἰκόνες. Θὰ τὴν παρακαλέσωμε αὐτὸ τὸ μῆνα νὰ ἀφήσῃ μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα τὸν κινηματογράφο της καὶ ἄλλη μιὰ τὸ μπρὶτζ καὶ νὰ καθήσῃ νὰ σᾶς τὰ φτιάσῃ. Καὶ κείνη, ποὺ σὰν καλὴ μητέρα, σᾶς φροντίζει γιὰ ὅλα, δὲν θὰ ἀρνηθῇ νὰ κάμῃ κι' αὐτὴ τὴ θυσία γιὰ τὸ χατῆρι σας. Προσέξετε ὅμως καλὰ μικροῦλες μας. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ τὰ φορεματάκια ἔχομε σκοπὸ νὰ δώσωμε ἀργότερα καὶ ἄλλα ὡραῖα πλεκτὰ γιὰ τὴν ἡλικία σας. Ἡ μαμὰ θὰ σᾶς τὰ πλέξῃ κι' αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους ὅταν ἔλθῃ ἡ κατάλληλη ἐποχή, ἀλλὰ ὀφείλετε καὶ σεῖς νὰ τὴν ἀποζημιώσετε γιὰ τοὺς κόπους καὶ τὶς θυσίες της. Πρέπει νὰ εἶσθε φρόνιμες, νὰ μελετᾶτε καλὰ τὰ μαθήματά σας, ὄχι γιὰ νὰ παίρνετε ἁπλῶς βαθμούς, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ χωνεύετε καὶ νὰ τὰ κάνετε κτῆμα σας.

Προσέξετε καλὰ μικροῦλες μας. Γιατὶ ἂν καμμιὰ μαμὰ μᾶς γράψῃ ὅτι δὲν εἶναι εὐχαριστημένη ἀπὸ σᾶς, θὰ τὰ χαλάσωμε καὶ δὲν θὰ ἀσχοληθοῦμε πιὰ καὶ γιὰ τὸ δικό σας κομψὸ καὶ ὡραῖο ντύσιμο. Καὶ θἄχωμε πολὺ δίκηο γιατὶ τὸ περιοδικό μας ἐνδιαφέρεται καὶ φροντίζει, χωρὶς νὰ λογαριάζῃ ὑλικὲς θυσίες, ἀποκλειστικὰ γιὰ τὶς καλὲς καὶ νοικοκυρεμένες οἰκογένειες, εἰς τὶς ὁποῖες ὅλα τὰ μέλη, μικροὶ καὶ μεγάλοι, πειθαρχοῦν καὶ ξέρουν νὰ ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντά των.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΑΚΙ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙΑ

Αὐτὸ τὸ κομψὸ πανωφοράκι εἶναι γιὰ κοριτσάκια ἀπὸ 7—10 ἐτῶν, πολὺ κατάλληλο γιὰ τὴν ἄνοιξι. Πλέκεται γρήγορα καὶ εὔκολα. Ἀπαραίτητο πάλι νὰ κόψετε ἕνα καλὸ ἀχνάρι στὸ σῶμα τῆς μικρούλας σας. Τὸ κάτω μέρος ἀποτελεῖται ἀπὸ 7 κομμάτια, 3 μεγάλα γιὰ τὸ ἐμπρὸς καὶ τὸ πίσω μέρος καὶ 4 μικρὰ γιὰ τὰ πλάγια. Τὸ ἐπάνω μέρος ἀποτελεῖται ἐπίσης ἀπὸ 7 κομμάτια, 3 γιὰ τὸ ἐμπρὸς καὶ πίσω μέρος καὶ 4 γιὰ τὰ πλάγια.

Μαλλὶ θὰ μεταχειρισθῆτε τετράκλωνο χονδρὸ καὶ βελόνες ἀρ. 3½. Πλέκεται δὲ ὅλο τὸ ἐπανωφοράκι μὲ «πουὰν ζερσεϋ».

Κάτω μέρος: Ἀρχίζετε τὰ 3 μεγάλα κομμάτια ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε πόντους σὲ φάρδος 0 μ. 31 περίπου 68 πόντους. Μετὰ 3 σειρὲς ἀρχίζετε νὰ κλείνετε στὶς 2 ἄκρες, ὥστε στὰ 0 μ. 38 ὕψος τὰ κομμάτια σας νὰ ἔχουν φάρδος 0 μ. 19, περίπου 40 πόντους καὶ τελειώνετε. Γιὰ τὰ 2 ἀπὸ τὰ 4 μικρὰ ἐμπρὸς πλαϊνὰ κομμάτια, θὰ περάσετε σὲ 15 ἑκατοστὰ φάρδος περίπου 34 πόντους καὶ θὰ κλείσετε στὶς 2 ἄκρες, ὥστε σὲ ὕψος 0 μ. 38 νὰ ἔχετε 9 ἑκατοστὰ φάρδος, δηλ. 20 πόντους περίπου. Γιὰ τὰ ἄλλα δύο μικρὰ πλαϊνὰ πίσω κομμάτια θὰ περάσετε ἴσους πόντους, ἀλλὰ θὰ κλείνετε συχνότερα, ὥστε σὲ ὕψος 0 μ. 38 νὰ ἔχετε φάρδος 7 ἑκατοστά, δηλ. 16 πόντους περίπου.

Μποῦστος: Τὰ δύο μεγάλα κομμάτια τοῦ ἐμπροσθίου μέρους γίνονται ὡς ἑξῆς:

Ἀριστερὸ κομμάτι: Περνᾶτε πόντους σὲ 19 ἑκατοστὰ καὶ αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες, ὥστε στὰ 0 μ. 13 ὕψος νὰ ἔχετε φάρδος 0 μ. 22. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ κλείνετε στὴν ἀριστερὴ ἄκρη, γιὰ νὰ σχηματίσετε τὸ ντεκολτέ, κάθε 2 σειρὲς 2 πόντους, ὥστε στὰ 0 μ. 24 ὕψος νὰ ἔχετε ἑκατοστὰ φάρδος, 15 πόντους περίπου. Κατόπιν κλείνετε τὸν ὦμο σὲ δύο φορές.

Δεξιὸ κομμάτι: Γίνεται ὅμοιο μὲ τὸ ἀριστερό, ἀλλὰ μὲ τρόπο νὰ ἀντικρύζῃ τὸ ἀριστερό. Στὸ κομμάτι αὐτὸ θὰ κάνετε καὶ 2 κουμπότρυπες στὴν αὐτὴ σειρά, σὲ 10 ἑκατοστὰ ὕψος καὶ σὲ ἀπόστασι 9 ἑκατοστῶν τὴ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ 2 κουμπότρυπες ποὺ εἶναι στὴ μέση τοῦ πανωφοριοῦ θὰ γίνουν πάνω στὴ ραφή.

Μεγάλο κομμάτι τῆς πλάτης: Περνᾶτε πόντους σὲ 19 ἑκατοστὰ καὶ αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες, ὥστε στὰ 0 μ. 22 ὕψος νὰ ἔχετε 0 μ. 24 φάρδος περίπου 54 πόντους. Κλείνετε στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 15 πόντους, σὲ 2 φορὲς καὶ κατόπιν, κλείνετε συνέχεια ὅσους πόντους σᾶς ἔμειναν.

Τέσσαρα μικρὰ κομμάτια: Γιὰ τὰ 2 ἐμπρὸς πλαϊνὰ κομμάτια θὰ περάσετε πόντους σὲ 9 ἑκατοστὰ καὶ θὰ αὐξάνετε μόνον στὴν ἄκρη ποὺ θὰ γίνῃ ἡ ραφὴ στὰ πλάγια, ὥστε στὰ 8 ἑκατοστὰ ὕψος νὰ ἔχετε 0 μ. 10 φάρδος. Τότε θὰ ἀρχίσετε νὰ σχηματίζετε τὴ μασχάλη κλείνοντας, ἕως ὅτου νὰ ἔχετε φάρδος 3½ ἑκατοστά, 8 πόντους περίπου. Συνεχίζετε ἔπειτα νὰ πλέκετε χωρὶς νὰ κλείνετε πλέον καὶ στὰ 0 μ. 24 ὕψος τελειώνετε. Τὸ δεξιὸ κομμάτι πλέκετε ὅμοια ἀλλὰ ἀντικρυστό. Γιὰ τὰ δύο πίσω μικρὰ πλαϊνὰ κομμάτια περνᾶτε πόντους σὲ 7 ἑκατοστὰ καὶ αὐξάνετε μόνον στὴν ἄκρη ποὺ θὰ γίνῃ ἡ ραφὴ στὰ πλάγια, ὥστε στὰ 3 ἑκατοστὰ ὕψος νὰ ἔχετε 8 ἑκατοστὰ φάρδος. Ἔπειτα σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας ἕως ὅτου ἔχετε 3½ ἑκατοστὰ φάρδος. Συνεχίζετε χωρὶς νὰ κλείνετε καὶ στὰ 0 μ. 22 ὕψος τελειώνετε. Ἡ μόνη διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κομματιῶν εἶναι ὅτι πρέπει νὰ πλεχθοῦν ἀντικρυστά.

Μανίκι: Ἀρχίζετε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος. Περνᾶτε 40 πόντους περίπου σὲ 18 ἑκατοστά. Αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες, ὥστε στὰ 0 μ. 28 ὕψος νὰ ἔχῃ τὸ μανίκι 0 μ. 27 φάρδος, δηλ. 58 πόντους περίπου. Τότε κλείνετε στὶς 2 ἄκρες ὥστε στὰ 0 μ. 40 ὕψος νὰ σᾶς μένουν 10 πόντοι, τοὺς ὁποίους κλείνετε συνέχεια.

Καὶ τώρα κάνετε ἕνα δυνατὸ σιδέρωμα ὅλων τῶν κομματιῶν. Προσοχὴ στὶς ραφὲς νὰ γίνουν πολὺ περιποιημένες ἂν θέλετε τὸ ἐπανωφοράκι νὰ μείνῃ ἀφοδράριστο. Στὴν περίπτωσι αὐτὴ βάζετε στὸ λαιμὸ ἕνα ἔξτρα-φὸρ γιὰ νὰ μὴ ξεχειλώνῃ.

Τὰ ρεβέρ, μανικέτια καὶ κουμπιὰ θὰ γίνουν ἀπὸ ὕφασμα, σὲ χρῶμα πιὸ σκοῦρο ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι.

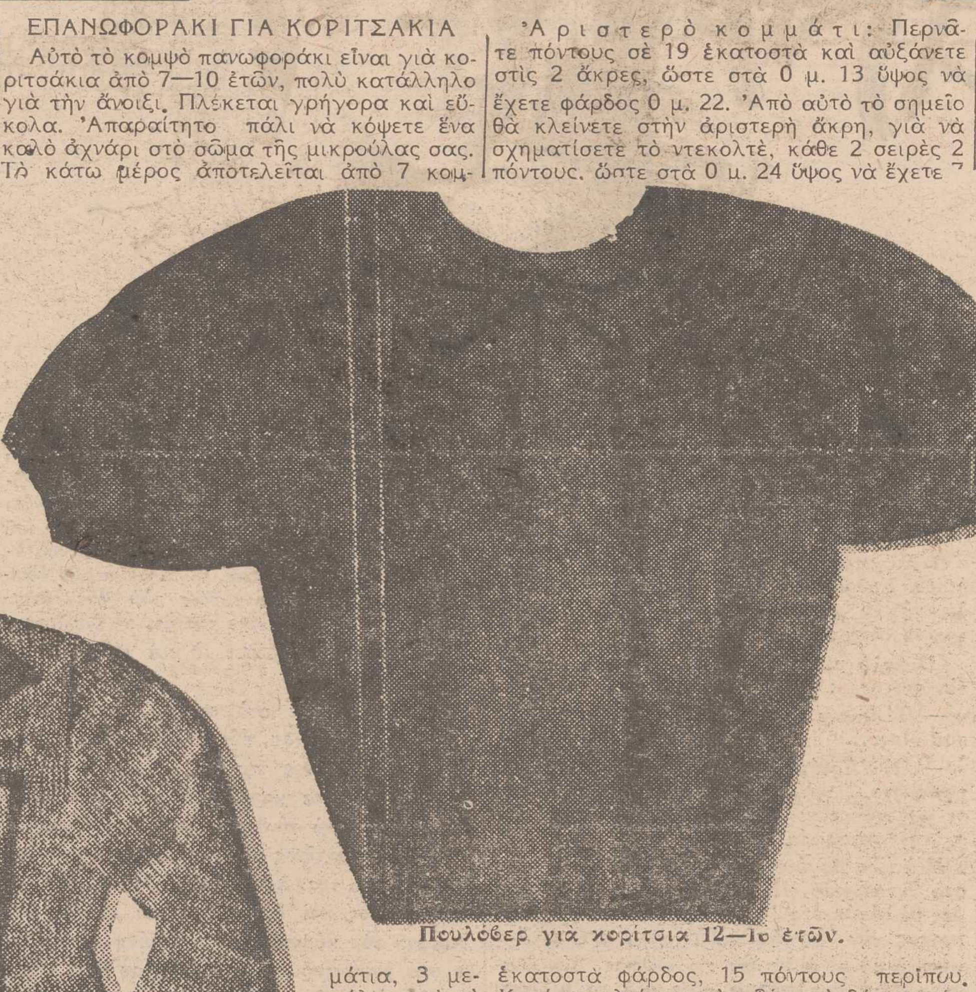

Πουλόβερ γιὰ κορίτσια 12—16 ἐτῶν.

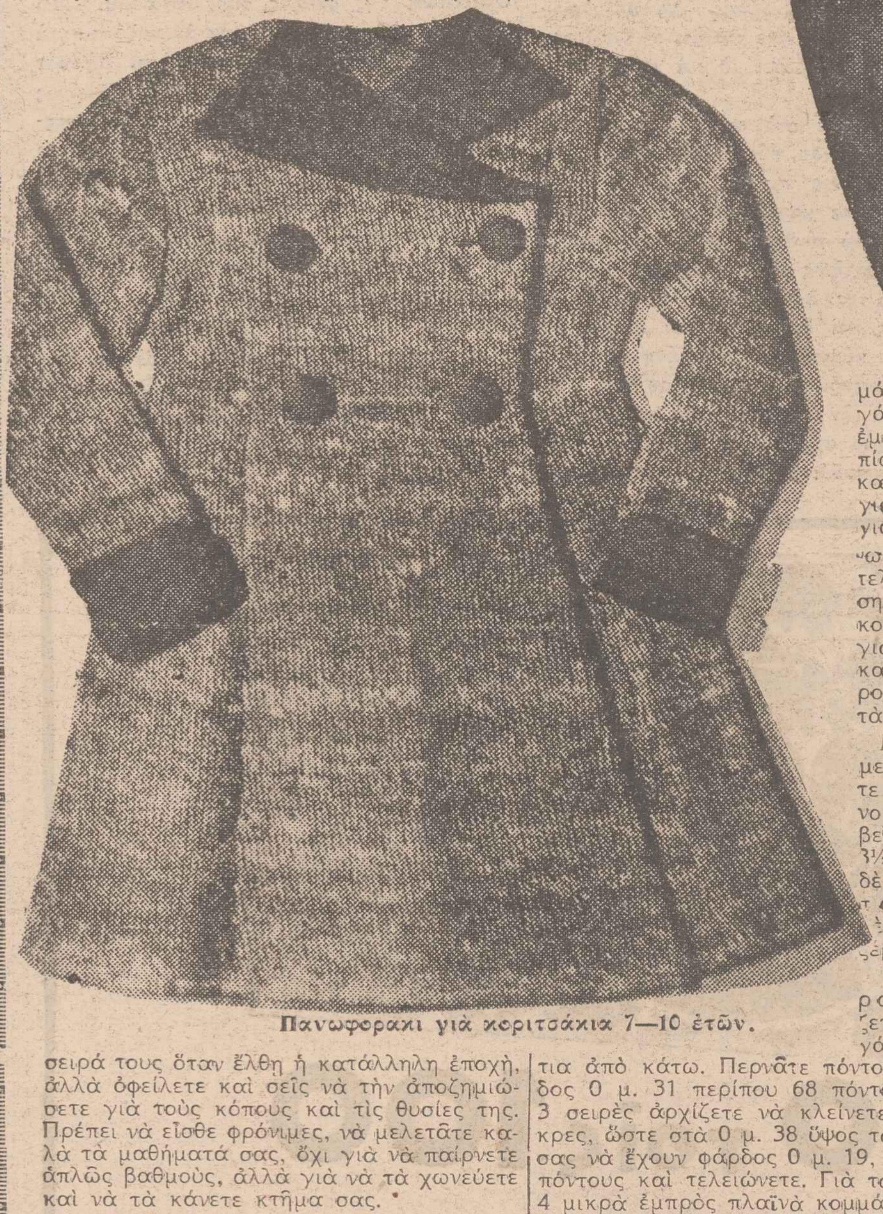

Πανωφοράκι γιὰ κοριτσάκια 7—10 ἐτῶν.

ΠΟΥΛΟΒΕΡ

Γιὰ νὰ κατασκευάσετε τὸ πουλόβερ αὐτὸ θὰ πάρετε μαλλὶ λεπτὸ τετράκλωνο. Βελόνες θὰ σᾶς χρειασθοῦν ἀρ. 2½, ἀρ. 3. Πλέκεται μὲ λάστιχο, μὲ πουὰν ζέρσεϋ καὶ μὲ μιὰ βελονιὰ ποὺ λέγεται πουὰν μουσετὲ ποὺ γίνεται ὡς ἑξῆς: Πλέκετε πουὰν ζέρσεϋ καὶ κάθε 6 σειρὲς καὶ κάθε 10 πόντους κάνετε ἕνα μικρὸ πουά. Τὸ πουὰ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸ πλέξιμο 3 πόντων στὸ δέκατο πόντο, οἱ ὁποῖοι στὴν ἀνάποδη σειρὰ πρέπει νὰ πλεχθοῦν ὅλοι μαζύ, ὥστε νὰ ἀποτελέσουν ἕνα πόντο πάλι. Ἐννοεῖται ὅτι τὴν θέσι τῶν πουὰ θὰ τὴν κανονίσετε ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκόνα. Ὁ νωμίτης γίνεται γραμμωτός. Πλέκετε 3 σειρὲς πουὰν ζέρσεϋ ἀπὸ τὴν καλή, 3 σειρὲς πουὰν ζέρσεϋ ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Τὰ μέτρα μας εἶναι γιὰ δεσποινίδα 16 ἐτῶν. Γιὰ μικρότερα κορίτσια θὰ βάλετε λιγώτερους πόντους.

Ἐμπρόσθιο μέρος: Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 90 πόντους σὲ βελόνες ἀρ. 2½ καὶ πλέκετε 5 ἑκατοστὰ λάστιχο 3 φορὲς καλή, 3 ἀνάποδη. Κατόπιν μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 3 πλέκετε τὸ «πουὰν μουσετὲ» ὅπως σᾶς ὡδηγήσαμε παραπάνω. Αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες 5 φορὲς 1 πόντο, κάθε 4 ἑκατοστά, ὥστε στὰ 0 μ. 25 ὕψος νὰ ἔχετε 100 πόντους. Τότε ἀρχίζετε νὰ σχηματίζετε τὶς μασχάλες. Κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες, κάθε 2 σειρές, 1 φορὰ 5 πόντους, 1 φορὰ 2 πόντους καὶ 3 φορὲς 1 πόντο. Στὰ 0 μ. 33 ὕψος θὰ ἔχετε 80 πόντους. Τοὺς ἀφίνετε καὶ γιὰ νὰ μὴ ξυλώσουν τοὺς περνᾶτε σὲ μιὰ κλωστή.

Πλάτη: Περνᾶτε 84 πόντους στὶς βελόνες ἀρ. 2½. Πλέκετε 5 ἑκατοστὰ λάστιχο, 3 φορὲς καλή, 3 ἀνάποδη. Ἐξακολουθεῖτε «πουὰν μουσετὲ» μὲ βελόνες ἀρ. 3, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες 5 φορὲς 1 πόντο, κάθε 4 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 25 ὕψος, σχηματίζετε τὶς μασχάλες ὅπως στὸ ἐμπρὸς μέρος. Στὰ 0 μ. 35 ὕψος, θὰ σᾶς μείνουν 74 πόντοι, τοὺς ὁποίους περνᾶτε σὲ μιὰ κλωστὴ νὰ μὴ ξυλώσουν.

Μανίκι: Ἀρχίζετε ἀπὸ κάτω. Περνᾶτε 60 πόντους στὶς βελόνες ἀρ. 2½ καὶ πλέκετε, 3 ἑκατοστὰ λάστιχο, 3 φορὲς καλή, 3 φορὲς ἀνάποδη. Στὴν τελευταία σειρὰ τοῦ λάστιχου, θὰ προσθέσετε σκορπιστὰ 10 ἀνοίγματα, ὥστε νὰ ἔχετε 70 πόντους, τοὺς ὁποίους πλέκετε «πουὰν μουσετὲ» μὲ βελόνες ἀρ. 3, αὐξάνοντας στὶς 2 ἄκρες, 3 φορὲς 1 πόντο, κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 13 ὕψος, κλείσετε στὶς 2 ἄκρες ἀπὸ 6 πόντους καὶ κατόπιν, 5 φορὲς 1 πόντο κάθε 2 ἑκατοστά. Στὰ 0 μ. 19 ὕψος, πλέκετε μὲ τὶς βελόνες ἀρ. 2½ τὶς γραμμωτὲς σειρὲς καὶ στὰ 0 μ. 23 ὕψος θὰ ἔχετε 63 πόντους, τοὺς ὁποίους ἀφίνετε περνῶντας μιὰ κλωστή. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πλέκετε καὶ τὸ δεύτερο μανίκι. Ὅταν τελειώσετε θὰ περάσετε σὲ 4 βελόνες τοὺς 74 πόντους τῆς πλάτης, τοὺς 63 τοῦ μανικιοῦ, τοὺς 80 τοῦ ἐμπροσθίου μέρους καὶ τοὺς 63 τοῦ ἄλλου μανικιοῦ καὶ θὰ πλέξετε τὶς ριγωτὲς γραμμὲς σὲ ὅλους τοὺς πόντους ἀφίνοντας εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐμπροσθίου μέρους ἄνοιγμα. Στὴν 1 σειρὰ τῆς 2ας γραμμῆς, θὰ κάνετε σκορπιστὰ 25 κλεισίματα καὶ ἀπὸ 30 κλεισίματα στὴν 1η σειρὰ τῆς 3ης, 4ης, 5ης, 6ης καὶ 7ης γραμ-

ΜΗ ΚΟΥΡΑΖΕΤΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΑΣ

Ἔχομεν ΕΤΟΙΜΑ φορέματα, ΕΤΟΙΜΑ παλτά, ΕΤΟΙΜΑ ταγιὲρ

ΟΛΑ ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

Θὰ σᾶς κοστίσουν ὀλιγώτερον, καὶ θὰ ἐφαρμόζουν καλλίτερον

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

—Ἡ Ἀριάνα εἶνε μία νεαρὰ Ρωσσὶς φοιτήτρια, ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα. Τὴν ἀνέθρεψε ἡ θεία της, ἡ Βαρβάρα Πετρόβνα, ἡ ὁποία ἔχει ζήσει μιὰ ζωὴ ἐλεύθερη καὶ ἀνεξάρτητη ὡς ἰατρός, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε περιουσίαν ἐγκατεστάθη εἰς μίαν ἐπαρχιακὴν πόλιν τῆς Μεσημβρινῆς Ρωσσίας, ὅπου καὶ ἀνέθρεψε τὴν ἀνεψιά της. Ἡ Ἀριάνα εἶνε ὡραία καὶ εὐφυεστάτη. Ὅταν τελείωσε τὸ Γυμνάσιο, μόλις 17 ἐτῶν, παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ πατέρα της φεύγει ἀπ' τὴν ἐπαρχίαν καὶ ἐγγράφεται στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Μόσχας. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ στὴν Ὄπερα, συναντᾷ τὸν Κωνσταντῖνο Μιχαήλ. Τὴν δεύτερη βραδειὰ τοῦ παραδίδεται. Μεταξὺ των ἀναπτύσσεται ἕνας παράδοξος δεσμός. Ἔχουν θέσει ὡς ὅρον ὅτι θὰ περάσουν λίγο καιρὸ μαζὺ γιὰ νὰ «διασκεδάσουν» ὅσο ὁ Κωνσταντῖνος θὰ μείνη στὴ Μόσχα, ἀλλὰ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀγαπηθοῦν. Καὶ ἡ Ἀριάνα ποὺ ἀρχίζει νὰ ἐξασκῇ μιὰ παράξενη γοητεία στὸν ὡραῖο, τὸν πλούσιο Κωνσταντῖνο, ποὺ πίσω του τρέχουν ὅλες οἱ κομψὲς γυναῖκες τῆς Μόσχας, μεταχειρίζεται ὅλην της τὴν ἐξυπνάδα γιὰ νὰ τὸν τυραννῆ, ὑπενθυμίζουσα διαρκῶς τὸ «παρελθόν» της.

ΕΝΑΣ ἀνέκφραστος πόνος τοῦ μαχαίρωνε τὴν καρδιά. Αἰσθανόταν, χωρὶς νὰ ἀναζητάη τὴν αἰτία, πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν ξαναϊδῆ. Μὲ τί μάτια νὰ τὴν κυττάξη; Τί νὰ τῆς πῆ; Μὲ τί τόνο νὰ τῆς μιλήση;

Στὰ φλογερὰ καὶ ἀντικρουόμενα αἰσθήματα ποὺ ἔννοιωθε μέσα του, ἀναμιγνυόταν τώρα κι' ἕνας τρελλὸς θυμὸς ἐναντίον τῆς Ἀριάνας. Ναί, τώρα ποὺ τὴν ἔβλεπε στὴν πραγματικότητά της, τὴν μισοῦσε. Πόση κακία ἔπρεπε νὰ ἔχη γιὰ νὰ μπορέση νὰ τὸν βασανίση τόσο καιρό; Καὶ μὲ τί σατανικὴ χαρά!.... Σκληρὴ καὶ ἀναίσθητη, ἐπέμενε στὴν ἐκδίκησί της... Ἕνα ὑπέροχο μῖγμα ἔρωτος καὶ μίσους, ἕνα παράδοξο μῖγμα τιμῆς καὶ ἔρωτος, ἀληθείας καὶ πονηριᾶς... Τί ἀηδία καὶ τί μεγαλεῖο!... Ἀλλὰ κι' αὐτὸς δὲν εἶχε πιὰ δύναμι... Τὸν εἶχε ἐξαντλήσει πιὰ αὐτὸς ὁ χρόνος, γεμάτος ἀπὸ καθημερινὰ μαρτύρια.

Τί εἴδους χαρὰ μπορεῖ νὰ αἰσθανθῆ τώρα ποὺ μαθαίνει πὼς τὴν πῆρε παρθένα; Δὲν αἰσθάνεται παρὰ μόνο πόνο. Δὲν τὴν βλέπει παρὰ ὅπως τοῦ παρουσιαζόταν πάντα ὡς τώρα. Οἱ πληγὲς ποὺ τοῦ προξένησε στάζουν αἷμα ἀκόμη... Δὲν ἔχει παρὰ μιὰ σκέψι: Νὰ φύγη, νὰ μείνη μόνος, ἐπὶ τέλους, νὰ ξεχάση αὐτὴ τὴν κόλασι. Ναί, νὰ φύγη γιὰ τὴν Πετρούπολι, ἀπόψε κι' ὅλας... Ἀλλὰ πρέπει νὰ περάση ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, νὰ πάρη τὶς βαλίτσες του... Θὰ πάρη τὴν τελευταία στιγμή... Ἴσως κουρασθῆ νὰ τὸν περιμένη καὶ δὲν εἶνε ἐκεῖ πιά, ἐκεῖ.... Τότε θὰ τῆς λέει πὼς φεύγει, ἀλλά, χωρὶς ἄλλο, θὰ ξαναγυρίση.... Ἀλλὰ δὲν θὰ ξαναγυρίση ποτέ.

Κύτταξε τριγύρω του.

Βρισκόταν μπροστὰ στὸ μικρὸ σπίτι τοῦ Ἀρμπάτ, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Νατάσσα. «Δὲν εἶνε ἡ τύχη ποὺ μ' ὡδήγησε ἐδῶ», ἐσκέφθηκε.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε στὸ σπίτι τῆς φίλης του, ἤξερε τί θὰ τῆς ἔλεγε. Ἐρχόταν γιὰ νὰ κόψη μαζί της. Μιὰ καὶ ἄφινε τὴν Ἀριάνα, δὲν ἤθελε πιὰ τίποτα. Στὸ νοῦ του τὸ ἔβλεπε αὐτὸ σὰν ἕνα ἀξίωμα ποὺ δὲν χρειάζεται συζήτησι. Μιὰ ὥρα ἀργότερα, ἔβγαινε ἀπ' τὸ σπίτι. Πίσω του, ἡ φίλη του ἔκλαιε στὸ ντιβάνι ὅπου τὴν εἶχε ἀφίσει.

Μιὰ ἀπότομη ἀλλαγὴ εἶχε γίνει μέσα του. Ἦταν ἤρεμος. Συλλογιζόταν τὸ ταξίδι του, τὶς ὑποθέσεις του. Πῆγε στὸ γραφεῖό του. Ἐκεῖ ἐσκέφθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ μάθη τί ἔκανε ἡ Ἀριάνα, πὼς θὰ τῆς μιλοῦσε ἀπ' τὸ τηλέφωνο. Δὲν μποροῦσε πιὰ οὔτε νὰ τὸν κάνη νὰ ὑποφέρη, οὔτε νὰ τὸν κάνη εὐτυχισμένο. Γιὰ πρώτη φορὰ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ἔννοιωθε τὸν ἑαυτό του σὰν ἄνθρωπο ἐλεύθερο. Ὡς τόσο τὴ στιγμὴ ποὺ ἤθελε νὰ τηλεφωνήση, ἐδίστασε... Γιατί, τάχα, νὰ μὴ τὴν δῆ πρὶν φύγη; Γιατί νὰ μὴ δειπνήση μαζί της, ἔτσι, ἁπλᾶ, σὰν μὲ κάποιο φίλο ποὺ γνώρισε κάποτε καὶ ποὺ τώρα τοῦ ἔγινε ἀδιάφορος.

Φώναξε ἕνα μικρὸ ὑπηρέτη καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ προφορικὴ παραγγελία.

— Θὰ πῆς— σημείωσε καλὰ τὰ λόγια μου: «Ὁ Κωνσταντῖνος Μιχαὴλ σᾶς χαιρετᾷ, Ἀριάνα Νικολαέβνα, καὶ σᾶς παρακαλεῖ νὰ δειπνήσετε μαζύ του ἀπόψε. Θὰ πάρη τὸ τραῖνο στὶς δέκα».

Ὅταν ὁ μικρὸς γύρισε, ὁ Κωνσταντῖνος τὸν ρώτησε :

— Τί ἔκανε ἡ Ἀριάνα Νικολαέβνα;... Τί σοῦ εἶπε;...

— Ἡ Ἀριάνα Νικολαέβνα μιλοῦσε στὸ τηλέφωνο... γελοῦσε... Σταμάτησε, μὲ ἄκουσε καὶ μοῦ εἶπε «καλά», ἔπειτα ἐξακολούθησε τὴν συνομιλία της.

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ὁ Κωνσταντῖνος ἔφθασε στὸ ξενοδοχεῖο. Πρὶν μπῆ κιόλας ἤξερε πὼς δὲν θὰ αἰσθανόταν καμμιὰ συγκίνησι ξαναβλέποντας τὴν Ἀριάνα. Τὴν χαιρέτησε μ' ἕνα φυσικὸ τόνο, ἀλλὰ δὲν τὴν φίλησε. Δὲν ἔκανε καμμιὰ προσπάθεια οὔτε γιὰ νὰ μιλήση, οὔτε γιὰ νὰ σωπάση. Ἦταν παγωμένος ὡς τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς του καὶ ἀναίσθητος. Ἡ νεαρὴ κόρη δὲν ἦταν οὔτε εὔθυμη, οὔτε λυπημένη, οὔτε αἰσθηματική, οὔτε κυνική. Τὸν ἐβοήθησε νὰ ἑτοιμάση τὰ πράγματά του. Στὸ τραπέζι μίλησαν γιὰ διάφορα πράγματα. Ἐκείνη δὲν τὸν ρώτησε πότε θὰ ξαναγύριζε. Δὲν ἔθιξαν τὸ ζήτημα τοῦ διαμερίσματος τοῦ ξενοδοχείου. Μετὰ τὸ δεῖπνο, ἐνῷ ἐκεῖνος ἔκλεινε τὶς βαλίτσες του, ἡ Ἀριάνα τοῦ ἔδωσε γιὰ τὸ ταξίδι σάντουϊτς ποὺ εἶχεν ἑτοιμάσει μόνη της, τὰ εἶχε τυλίξει σ' ἕνα ἄσπρο χαρτὶ καὶ τὰ εἶχε δέσει μὲ μιὰ γαλάζια κορδέλλα.

Τὸν συνώδευσε στὸ σταθμό, μπῆκε μαζύ του στὸ βαγόνι του, ἔβγαλε ἕνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ στῆθος της καὶ τὸ ἔβαλε σ' ἕνα ποτήρι. Ἔπειτα κατέβηκαν στὴν ἀποβάθρα περιμένοντας τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε περάσει τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της. Δὲν μιλοῦσε. Ἦταν φοβερὰ κουρασμένος καὶ δὲν σκεπτόταν τίποτα. Ἡ Ἀριάνα τὸν κύτταζε. Συνηθισμένη νὰ διαβάζη στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φίλου της, εἶχεν ἐννοήσει ἀπὸ τὴν ὠχρότητά του, ἀπ' τὶς ρυτίδες ποὺ εἶχαν σχηματισθῆ γύρω στὰ μάτια του, πὼς περνοῦσε μιὰ τρομερὴ κρίσι. Ἀλλὰ πῶς, δὲν θὰ τῆς ἔλεγε οὔτε μιὰ λέξι; Θὰ τὴν ἄφινε ἔτσι ὁλομόναχη, μέσ' τὴ νύχτα; Θἄφευγε γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίση; Σωπαίνει, μὴ τολμῶντας νὰ τὸν ρωτήση. Οἱ στιγμὲς περνοῦσαν. Ἡ ἀγωνία γέμιζε τὴν καρδιά της. Ἡ ἔντασις μεταξὺ τῶν δύο ἐραστῶν εἶχε φθάσει στὸ ἀπροχώρητο. Φαινόταν πὼς τίποτα δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σπάση τὴν σιωπὴ ποὺ τοὺς τύλιγε καὶ πὼς ὁ χωρισμὸς θὰ τὴν ἔκανε αἰώνια.

Οἱ τρεῖς κτύποι τῆς καμπάνας ἀντήχησαν. Ἀπάντησε τὸ σφύριγμα τῆς ἀτμομηχανῆς. Ὁ Κωνσταντῖνος φίλησε τὴν Ἀριάνα χωρὶς νὰ προφέρη λέξι. Τώρα ἦταν ὄρθιος στὸ πρῶτο σκαλοπάτι τῆς σκάλας τοῦ βαγονιοῦ. Τὸ τραῖνο κινήθηκε. Ἡ Ἀριάνα ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ συγκρατηθῆ, νὰ μὴ λιποθυμήση. Σήκωσε τὰ μάτια της πρὸς τὸν ἐραστή της. Ἐκεῖνος τὰ εἶδε νὰ γεμίζουν δάκρυα... Ξαφνικά, στηρίχθηκε μὲ τὸ ἕνα χέρι του στὸ σιδερένιο κιγκλίδωμα, ἔγειρε, ἅρπαξε τὴ νέα γερὰ μ' ἕνα χέρι μόνο, τὴν σήκωσε, τὴν πῆρε κοντά του, τὴν πῆγε στὸ κουπὲ, ἔκλεισε τὴν πόρτα κι' ἔπεσε μαζύ της στὸν καναπέ.

— Τί κάνεις; ψιθύρισε ἐκείνη. Τρελλάθηκες!...

— Σώπα!... εἶπε ἐκεῖνος... Σὲ παρακαλῶ!... Σώπα! Εἶσαι δική μου γιὰ πάντα!...

Καὶ τὴν ἔπνιγε μὲ τὰ φιλιά του.

ΤΕΛΟΣ

μῆς. Στὴν 3η σειρὰ τῆς 9ης γραμμῆς θὰ ἔχετε 114 πόντους, τοὺς ὁποίους κλείνετε γιὰ νὰ τελειώσετε. Στὴν 6η γραμμὴ στὸ ἄνοιγμα ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ δύο μέρη θὰ σχηματίσετε δύο ὄρθιες κουμπότρυπες γιὰ νὰ περάσετε τὸ κορδελλάκι ποὺ δένει ἐμπρός.

Σιδερώνετε ὕστερα καλὰ καὶ ράβετε προσεκτικὰ τὶς ραφές.

Η ΕΙΔΙΚΗ

20 τοῖς 100

Στοὺς 100 ἄνδρας οἱ 20 μόνον ἔχουν κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας των τὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα τοὺς ἔδωκεν ἡ φύσις. Τί θλιβερὰ παρατήρησις, ἡ ὁποία ὅμως δὲν διέφυγε τῆς προσοχῆς τῶν εὐφυῶν ἐπιχειρηματιῶν, ποὺ διαφημίζουν σκανδαλωδῶς διάφορα ἀντιεπιστημονικὰ παρασκευάσματα κατὰ τῆς πιτυρίδος καὶ τῆς τριχοπτώσεως. Προσέξατε μὴν ἀπατηθῆτε καὶ σεῖς! Διότι τὰ προϊόντα αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχουν καμμίαν ἀποτελεσματικότητα, ἐπειδὴ ἁπλούστατα δὲν ἐπενεργοῦν ἐπὶ τῆς ΑΙΤΙΑΣ ποὺ προκαλεῖ τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν πιτυρίδα. Ἀντιθέτως τὸ Γερμανικὸν βιολογικὸν προϊὸν ἡ ΤΡΙΛΥΖΙΝ, περιέχουσα κατὰ βάσιν χολεστερίνην (ἤτοι τὴν οὐσίαν ἐκείνην ποὺ λόγῳ ἐλλείψεως ἀρκετῆς ποσότητος ἀπὸ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς μας προκαλεῖ κατ' ἀρχὰς τὴν πιτυρίδα καὶ κατόπιν τὴν τριχόπτωσιν καὶ τὴν φαλάκραν), στηρίζεται ἐπὶ δεδομένων ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΝ καὶ εἶναι κατὰ συνέπειαν θετικῶς ἀποτελεσματική. Μὲ καθημερινὴν χρῆσιν τῆς ΤΡΙΛΥΖΙΝ

Η πυτιρίδα ἐξαλείφεται

Ἡ τριχόπτωσις σταματᾷ

Νέα μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν

TRILYSIN

Ὁ Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος κ. ΚΩΣΤΑ Σ ΝΙΚΟΛΑ.Ι.ΔΗΣ, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆναι, ἀποστέλλει δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς Τριλυζίν.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΑΘΗΝΑ.Ι.Σ — ΘΕΟΔΩΡΑ — ΕΙΡΗΝΗ — ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ—ΘΕΟΦΑΝΩ — ΖΩΗ Η ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΣ—ΑΝΝΑ ΔΑΛΑΣΗΝΗ

ΙΒ.

ΟΜΟΛΟΓΩ πὼς ἐμένα ἡ Εἰρήνη μοῦ φαίνεται λιγώτερο ἑλκυστική. Ἦταν τόσο φιλόδοξη — ὅλοι οἱ θαυμασταί της ἄλλως τε ἐξαίρουν ὡς κύριο χαρακτηριστικό της τὴ φιλαρχία — ποὺ ὅλη της ἡ ζωὴ ὡδηγήθηκε ἀπὸ τὸ μεγάλο αὐτὸ πάθος, ἀπ' τὸν πόθο τῆς βασιλειας. Ἦταν νέα καὶ ὡραία. Δὲν πῆρε κανένα ἐραστή, ἀπὸ φόβο μήπως ὑποκύψη σ' ἕνα δεσπότη. Ὑπῆρξε μητέρα: Ἡ φιλοδοξία ἔσβυσε μέσα της κι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ μητρικὸ αἴσθημα. Γιὰ νὰ φθάση στὸ σκοπὸ ποὺ ἐπεδίωκε, δὲν τὴν σταμάτησε κανένας δισταγμός. Ὅλα τὰ μέσα τὰ εὕρισκε καλά, τὴν ὑποκρισία καὶ τὴ ραδιουργία, τὴ σκληρότητα καὶ τὴν ἀπιστία. Ὅλη ἡ δύναμις τοῦ μυαλοῦ της καὶ τῆς ὑπερηφανείας της δὲν ἔτειναν σὲ κανένα ἄλλο σκοπὸ παρὰ στὸ θρόνο. Κι' ὁ θρόνος ὑπῆρξε ὅλη της ἡ ζωή. Καὶ αὐτὴ ἀκόμα ἡ εὐσέβειά της ποὺ ὑπῆρξε βαθειὰ καὶ πραγματική, μεγάλωσε καὶ βοήθησε τὴ φιλοδοξία της: εὐσέβεια στενὴ καὶ δεισιδαίμων, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ πεισθῆ πὼς ἦταν ἕνα ἀπαραίτητο ὄργανο τῶν θελήσεων τοῦ Θεοῦ, πὼς εἶχε νὰ ἐκτελέση στὸν κόσμο ἕνα ἔργο, πὼς εἶχε καθῆκον νὰ ὑπερασπίση αὐτὸ τὸ ἔργο καὶ νὰ μὴν ἀφήση τοὺς ἄλλους νὰ τὸ καταστρέψουν. Ἔτσι κατώρθωνε νὰ συνδυάζη τὶς συμβουλὲς τῆς θρησκείας μὲ τὶς ὑπαγορεύσεις τοῦ συμφέροντός της καὶ τοῦ πόθου ποὺ εἶχε γιὰ τὴν ἐξουσία καὶ ἐπειδὴ ἦταν σίγουρη γιὰ τὰ δικαιώματά της, ἐβάδισε σταθερὰ στὸ σκοπό της χωρὶς νὰ διστάση μπροστὰ σὲ κανένα ἐμπόδιο, χωρὶς νὰ παρεκκλίνη ἀπ' τὸ δρόμο της ἀπὸ καμμιὰ δυσκολία. Ὑπεροπτικὴ καὶ ἐμπαθής, ὑπῆρξε σκληρή, ἀπότομη, βίαιη καὶ ἐπεδίωξε τὰ σχέδιά της μὲ ἀκαταπόνητο πεῖσμα, μὲ τεράστια ὑπομονή. Ὑποκριτικὴ καὶ πανούργα, μεταχειρίσθηκε γιὰ τοὺς σκοπούς της ἀνήκουστους τρόπους, ἀσύγκριτη τέχνη στὶς δολοπλοκίες καὶ ραδιουργίες. Καὶ βέβαια ὑπάρχει κάποιο μεγαλεῖο στὴν ἐπιμονὴ αὐτὴ γιὰ τὴν ὑπερτάτη ἐξουσία ποὺ ἀπορροφᾶ μιὰ ψυχὴ καὶ μιὰ ὁλόκληρη ὕπαρξι, στὴν ἀληθινὴ αὐτὴ ψυχολογικὴ διαστροφή.

Καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴν προσθέσω πὼς ἡ Εἰρήνη ἐκράτησε μὲ ἀρκετὴ ἐπιτυχία τὸν ἐξωτερικὸ ρόλο τῆς μεγάλης φιλοδοξης. Εἶχε μεγαλεῖο, ἤξερε νὰ παρουσιάζεται, ἀγαποῦσε τὴν πολυτέλεια, τὶς πομπές, τὰ μεγαλόπρεπα οἰκοδομήματα: Σ' ὅλα αὐτὰ ἦταν γυναῖκα. Οἱ φίλοι της ἐπὶ πλέον βεβαιώνουν πὼς ἐκυβέρνησε καλά, πὼς ὁ λαὸς τὴν ἀγάπησε καὶ λυπήθηκε γιὰ τὴν πτῶσι της, πὼς ἡ βασιλεία της ἦταν περίοδος εὐτυχίας. Θὰ ἰδοῦμε παρακάτω πὼς πρέπει νὰ ἐξηγήσωμε αὐτοὺς τοὺς ἐπαίνους. Πάντως, δὲν μπορῶ νὰ ἀναγνωρίσω στὴν αὐτοκράτειρα αὐτὴ τὴν ἀνώτερη εὐφυΐα, αὐτὸ τὸ δυνατὸ πνεῦμα, αὐτὸ τὸ ἀνδρικὸ θάρρος, ποὺ τῆς ἀποδίδουν οἱ ὀπαδοί της. Ὑπάρχει κάτι ποὺ μὲ κάνει ν' ἀμφιβάλλω γιὰ τὸ πολιτικό της πνεῦμα καὶ γιὰ τὴ διορατικότητά της: Πάντα βιάστηκε νὰ πιστέψη πὼς εἶχε ἐπιτύχει καὶ συχνὰ προσέκρουσε σὲ ἐμπόδια ποὺ μποροῦσε καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχη προβλέψει. Μπορεῖ νὰ ἦταν ἐπιδέξια καὶ σπουδαία στὶς ραδιουργίες, ἀλλὰ στὸν τρόπο τῆς ἐνεργείας της βρίσκω περισσότερο γυναικεῖες μικροπονηρίες, ποὺ μερικὲς φορὲς ἐπέτυχαν, ἀλλὰ ποὺ δὲν ἀποδεικνύουν καθόλου τὴν ὑπεροχὴ τῆς διανοίας της. Συμφωνῶ στὸ ὅτι ἦταν ἀνένδοτη καὶ ἐπέμενε νὰ ξαναγυρίση στὸ ἐμπόδιο ὡς ποὺ νὰ τὸ συντρίψη, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαίνεται οὔτε ἀληθινὰ δραστήρια, οὔτε ἀληθινὰ τολμηρή, παρὰ τὴν «κραταιόφρονα ψυχὴν καὶ τὸ ἀρρενωπὸν φρόνημα» ποὺ τῆς ἀπομένουν.

Στὰ 797, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐξετέλεσε τὸ πραξικόπημα ποὺ ἀνέτρεψε τὸ γυιό της, ἔχασε τὸ θάρρος της στὴν κρίσιμη στιγμή. Ἐφοβήθηκε, νόμισε πὼς ἀπέτυχε, σκέφθηκε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ πάντα. Στὰ 802, ὅταν οἱ συνωμότες προετοίμασαν τὴν πτῶσιν της, ἀφέθηκε νὰ ἐκθρονισθῆ χωρὶς κἂν νὰ ἀποπειραθῆ ἀντίστασι. Ἀνίσχυρη στὴν ἀποτυχία, ἐδείχθηκε ἀντίστροφα ἀνηλεὴς στὴ νίκη καὶ ὁ τρόπος ποὺ μεταχειρίσθηκε τὸ γυιό της μᾶς βγάζει ἀπὸ τὸν κόπο νὰ μιλήσωμε γιὰ τὴν καρδιά της. Κατὰ τὰ εἴκοσι σχεδὸν χρόνια ποὺ ἐβασίλευσε, διέπραξε βέβαια, μεγάλα ἔργα, ἀπετόλμησε μιὰ πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐπανάστασι ποὺ εἶχεν ἀσύγκριτη σπουδαιότητα. Ἡ ἴδια ὅμως δὲν ὑπῆρξε μεγάλη οὔτε στὸ πνεῦμα, οὔτε στὴ θέλησι.

Ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν ἦταν ἡ Εἰρήνη, ἡ ἐποχὴ ποὺ ἔζησε μένει πάντα βαθειὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ δραματική. Κι' ὅπως πολὺ σωστὰ εἶπαν «σ' αὐτὴ τὴ βυζαντινὴ ἱστορία ποὺ μᾶς παρουσιάζει τόσα ἀπίστευτα γεγονότα, ἡ βασιλεία τῆς Εἰρήνης εἶναι ἴσως μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ ἐκπληκτικές».

III.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ θάνατος τοῦ Λέοντος 4ου ἔδινε στὴν Εἰρήνη τὴν ὑπερτάτη ἐξουσία, πολλὲς ἀντίπαλες φιλοδοξίες ἐκινοῦντο τριγύρω ἀπ' τὴν νεαρὴ αὐτοκράτειρα. Στὴν Αὐλὴ συναντοῦσε τὴν ὑπόκωφη ἐχθρικότητα τῶν ἀδελφῶν τοῦ συζύγου της, τῶν πέντε υἱῶν τοῦ Κωνσταντίνου 5ου, ποὺ ἦσαν πρίγκηπες δημοφιλεῖς καὶ φιλόδοξοι κι' ἀπ' τοὺς ὁποίους μποροῦσε τὸ πᾶν νὰ φοβᾶται ἡ Εἰρήνη. Μάταια ὁ πατέρας τους πρὶν πεθάνη τοὺς εἶχεν ἐξορκίσει νὰ μὴ συνωμόσουν ποτὲ ἐναντίον τοῦ νομίμου αὐτοκράτορος. Ἀμέσως μὲ τὴν ἄνοδο τοῦ Λέοντος 4ου, ἦσαν ἕτοιμοι νὰ παραβιάσουν τοὺς ὅρκους των. Καὶ, παρ' ὅλο ποὺ ὁ μεγαλείτερός τους, ὁ Καῖσαρ Νικηφόρος, ἔπειτα ἀπὸ κάποια ἀπόπειρα εἶχε στερηθῆ τὸ ἀξίωμά του καὶ εἶχε ἐξορισθῆ στὴν μακρυνὴ Χερσῶνα, ἕνα πολυάριθμο κόμμα εἶχε σχηματισθῆ τριγύρω των καὶ ἐργαζόταν γι' αὐτούς. Ἐξ ἄλλου, ὅλες οἱ ὑψηλὲς θέσεις τῆς κυβερνήσεως κατείχοντο ἀπὸ ἀκραιφνεῖς εἰκονομάχους. Ὅλοι ἦσαν παλαιοὶ καὶ πιστοὶ θεράποντες τοῦ ἀποθανόντος αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου 5ου. Ἡ Σύγκλητος, οἱ ἀνώτεροι λειτουργοὶ τῆς ἐπαρχιακῆς διοικήσεως δὲν ἦσαν λιγώτερο ἀφωσιωμένοι στὴν πολιτικὴ τῆς προηγουμένης βασιλείας. Ἡ Ἐκκλησία τέλος, ποὺ τότε κυβερνοῦσε ὁ Πατριάρχης Παῦλος, ἦταν ἐπίσης γεμάτη ἀπὸ ἐχθροὺς τῶν εἰκόνων. Μὲ τέτοιους ἀνθρώπους ἡ Εἰρήνη δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιχειρήση τίποτε καὶ ἐκεῖνοι πάλι εἶχαν κάθε δίκηο νὰ ὑποπτεύωνται τὰ αἰσθήματα τῆς αὐτοκρατείρας καὶ νὰ φοβοῦνται ἐκ μέρους της ἀπόπειρες ἀντιδράσεως. Γιὰ νὰ πραγματοποιήση ἐκεῖνα ποὺ τῆς ἐπέβαλλε ἡ εὐλάβειά της, γιὰ νὰ ἱκανοποιήση τὰ ὄνειρα τῆς φιλοδοξίας της, ἡ αὐτοκράτειρα ἔπρεπε νὰ βρῆ ἄλλες βοήθειες καὶ ν' ἀναζητήση ἄλλα στηρίγματα.

Ἐδῶ φάνηκε ἡ ἐπιδεξιότης της γιὰ νὰ προετοιμάση τὸ δρόμο της. Ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους της, ἄλλων ἔσπασε χωρὶς κανένα οἶκτο τὴ δύναμι, ἄλλους ἀπεμάκρυνε σιγά-σιγὰ ἀπ' τὶς θέσεις των, ἀπ' τὶς ὁποῖες μποροῦσαν νὰ τὴν ἐνοχλοῦν. Ὅταν ἀπεκαλύφθη μιὰ συνωμοσία ποὺ σκοπὸ εἶχε ν' ἀνεβάση στὸ θρόνο τοὺς πέντε ἀδελφούς, ἡ Εἰρήνη ἐπωφελήθη γιὰ νὰ ἀναγκάση καὶ τοὺς πέντε Καίσαρας νὰ γίνουν μοναχοὶ καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀγνοῆ κανεὶς τὴν ἀνεπανόρθωτη πτῶσι τους, τοὺς ὑπεχρέωσε κατὰ τὶς ἑορτὲς τῶν Χριστουγέννων τοῦ 780, νὰ λάβουν μέρος ἐπὶ παρουσίᾳ ὅλου τοῦ λαοῦ τῆς πρωτευούσης στὴν πανηγυρικὴ λειτουργία ἐκείνης τῆς ἁγίας ἡμέρας. Συγχρόνως, λίγο-λίγο, ἄλλαξε τὸ προσωπικὸ τῶν ἀνακτόρων. Ἀπένεμε τιμὲς στὴν οἰκογένειά της, ἔδινε θέσεις στὸν ἀδελφό της, στὸν ἀνεψιό της, στὴν ἐξαδέλφη της, σὲ ἄλλους ἀκόμα συγγενεῖς της. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, στεροῦσε κάθε εὔνοια στοὺς γέρους στρατηγοὺς τοῦ Κωνσταντίνου 5ου, καὶ ἰδίως τὸν φοβερὸ Μιχαὴλ Λαχανοδράκοντα, τὸν στρατηγὸ τῶν Θρακησίων, ποὺ εἶχε γίνει διάσημος γιὰ τὸ ἄγριο μῖσος ποὺ ἔτρεφε ἐναντίον τῶν καλογήρων καὶ γιὰ τὸν εὔθυμο καὶ σκαιὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον τοὺς ἐπέβαλλε τὸν γάμο. Στὴν θέσι τους, σ' ὅλα τὰ μεγάλα ἀξιώματα, ἐτοποθέτησε ἀνθρώπους δικούς της, καὶ πρὸ πάντων εὐνούχους ἀπ' τὴν ἰδιαίτερη ὑπηρεσία της. Σ' αὐτούς, τοὺς εὐνούχους δηλαδή, ἀνέθεσε μὲ τὸν καιρὸ ὅλα τὰ μεγάλα ἀξιώματα τοῦ παλατίου καὶ τῆς διοικήσεως. Καὶ ἀπ' αὐτούς, τέλος, πῆρε τὸν πρῶτο της ὑπουργό, τὸν Σταυράκιο.

Μέγας εὐνοούμενος τῆς Βασίλισσας, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε χάρις σ' αὐτὴν πατρίκιος καὶ λογοθέτης καὶ σὲ λίγο ὁ ἀδιαφιλονείκητος καὶ παντοδύναμος κύριος τοῦ Ἱεροῦ Παλατίου. Αὐτὸς σὰν διπλωμάτης διαπραγματεύθηκε τὴν εἰρήνη μὲ τοὺς Ἄραβας, αὐτὸς σὰν στρατηγὸς κατέβαλε τὴν ἐξέγερσι τῶν Σλαύων. Ἡ Εἰρήνη μάλιστα γιὰ νὰ ἐξυψώση ἀκόμη περισσότερο τὸ κῦρος του, τοῦ προετοίμασε στὸν ἱππόδρομο πάνδημο θρίαμβο. Μάταια ὁ στρατός, δυσαρεστημένος ἀπὸ ἕνα τέτοιο στρατηγό, δὲν ἔκρυβε καθόλου τὸ μῖσος ποὺ εἶχε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ νεόπλουτου. Ὁ Σταυράκιος, σίγουρος γιὰ τὴν εὔνοια τῆς αὐτοκρατείρας, ἐδιπλασίαζε τὴν ἔπαρσι καὶ τὴν ἀναίδειά του. Πραγματικῶς ἐπὶ εἴκοσι χρόνια ἐξυπηρέτησε πιστὰ τὴν Εἰρήνη, ἄρρηκτα δεμένος μὲ τὴν τύχη της, χάνοντας τὴν θέσιν της ὅταν ἔχανε κι' ἐκείνη τὸ κῦρος της, ἀνεβαίνοντας πάλι στὴν ἐξουσία ὅταν ἀνέβαινε κι' ἐκείνη. Καὶ ἴσως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἐνεργητικός, ὁ δραστήριος καὶ ὁ φιλόδοξος, ποὺ πάντες δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίσωμε τὴν ἀξία, ὑπῆρξε συχνὰ ἡ διάνοια ποὺ ὑπαγόρευε τὰ σχέδια τῆς αὐτοκρατείρας. Ἀλλὰ βλέπομε ἐπίσης καὶ πόση κακὴ ἐπίδρασι εἶχεν ἡ ἀνάληψις κάθε ἐξουσίας ἀπ' τοὺς εὐνούχους, ἀμέσως κιόλας ἀπ' τὴν ἀρχὴ τῆς κυβερνήσεως τῆς Εἰρήνης.

Ἐνῷ ἄλλαζε τὸ προσωπικὸ τῆς κυβερνήσεως, ἡ Εἰρήνη τροποποιοῦσε συγχρόνως καὶ τὴν γενικὴ πολιτικὴ τῆς αὐτοκρατορίας. Στὴν Ἀνατολὴ ἐτερμάτιζε τὸν πόλεμο, στὴ Δύσι ἐπιζητοῦσε προσέγγισι μὲ τὴν παπωσύνη, καὶ ἐσχεδίαζε συμφωνία μὲ τὸν Κάρολο τὸν Μεγάλο. Πρὸ πάντων, σ' ὅ,τι ἀφοροῦσε τὴ θρησκεία, ἔδειχνε μιὰ ἀνοχὴ ποὺ ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἦταν ἄγνωστη. «Οἱ εὐσεβεῖς — γράφει ἕνας σύγχρονος χρονικογράφος — ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ἐλεύθερα, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ νὰ ἁπλώνεται χωρὶς ἐμπόδια, ἐκεῖνοι ποὺ ζητοῦσαν τὴν αἰώνια σωτηρία ἀπεσύροντο χωρὶς δυσκολία ἀπ' τὸν κόσμο, ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ πάλι ἀνυψώνετο, τὰ μοναστήρια ἄνθισαν, παντοῦ φανερωνόταν κάθε ἀγαθό».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 9ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

Ὅλα αὐτά, λοιπόν, τὰ ἡμεροκάματα, ἂν θελήση νὰ τὰ ὑπολογίση κανεὶς μὲ νόμισμα τῆς ἐποχῆς μας, θὰ ἰδῆ ὅτι ὁ Χέοψ ἔπρεπε νὰ πληρώση 14 δισεκατομμύρια χρυσᾶ γαλλικὰ φράγκα στοὺς ἐργάτες του!...

Ὁ πιὸ γνωστός, ὅμως, ἀπ' ὅλους τοὺς ἀρχαίους πολυεκατομμυριούχους εἶναι ὁ Κροῖσος, τ' ὄνομα τοῦ ὁποίου ἔμεινε παροιμιῶδες καὶ συνώνυμο τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει μυθώδη κι' ἀνυπολόγιστα πλούτη.

Πόσο μεγάλη ἦταν ἄρά γε ἡ περιουσία τοῦ Κροίσου; Γιὰ νὰ σχηματίση κανεὶς μιὰ ἰδέα γι' αὐτήν, ἀρκεῖ νὰ συλλογιστῆ τὰ περίφημα δῶρα του, τὰ ὁποῖα προσέφερε κάποτε στὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν. Ὁ Κροῖσος, γιὰ νὰ ἔχη τοὺς θεοὺς μὲ τὸ μέρος του, σὲ μιὰν ἐκστρατεία του ἐναντίον τῶν Περσῶν, τοὺς προσέφερε μιὰ πυραμίδα ἀποτελουμένην ἀπὸ 117 πλίνθους, μερικὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἦσαν ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι καὶ ζύγιζαν δυὸ καντάρια ἡ καθεμιά!

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΚΡΟΙΣΟΥ

Σ' αὐτὸ τὸ μνημειῶδες δῶρον του προσέθεσεν ἀκόμη καὶ μεγάλα χρυσᾶ κι' ἀργυρᾶ κύπελλα, βαρύτιμα δακτυλίδια κι' ἀνυπολόγιστα χρυσᾶ νομίσματα...

Ὅλος αὐτὸς ὁ θησαυρὸς ὑπολογίζεται σήμερα ὅτι εἶχε ἀξία 200 περίπου ἑκατομμύρια χρυσῶν φράγκων. Γιὰ νὰ κάνη, λοιπόν, ὁ Κροῖσος μιὰ τέτοια προσφορὰ στὸ Μαντεῖον τῶν Δελφῶν, φαντάζεται κανεὶς εὔκολα πόσον τεραστία θὰ ἦταν ἡ περιουσία του.

Φαίνεται ὅμως ὅτι πιὸ πλούσιος ἀπὸ τὸν Κροῖσο ἦταν ὁ Σολομῶν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα εἰσόδημα ὑπολογιζόμενον σήμερα σὲ 8 δισεκατομμύρια φράγκα.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΔΑΝΕΙΖΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς βαθυπλούτους τῆς ἀρχαιότητος ὑπῆρξαν καὶ κατὰ τὸν Μεσαίωνα μερικὲς οἰκογένειες μὲ κολοσσιαῖες περιουσίες.

Κατὰ τὸν ΙΔ´ αἰῶνα ἔζοῦσαν στὴν Ἀγγλία μερικοὶ πλούσιοι ὅπως ὁ Οὐΐλλιαμ ντὲ λὰ Πὼλ καὶ ὁ Ντὶκ Οὐΐτιγκτων, οἱ ὁποῖοι θὰ μποροῦσαν θαυμάσια νὰ συγκριθοῦν μὲ τοὺς Κροίσους τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ Οὐΐλλιαμ ντὲ λὰ Πὼλ ἐδάνεισε μιὰν ἡμέρα στὸν Βασιλέα του ἕνα ἑκατομμύριο στερλίνες. Ἔκανε, μάλιστα, πὼς ξέχασε τὸ δάνειό του καὶ δὲν τοῦ τὸ ξαναζήτησε πιά.

Μιὰ ἄλλη φορά, ὁ Ντὶκ Οὐΐτιγκτων ἔλεγε στοὺς φίλους του ὅτι ἡ φιλία τοῦ Βασιλέως ἀπαιτοῦσε μερικὲς θυσίες ἐκ μέρους του καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξη αὐτὸ ἔκαψε κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς μεγάλης γιορτῆς, μπροστὰ στὸν Βασιλέα του, τὰ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἐπιστοποιοῦσαν ὅτι τοῦ εἶχε δανείσει δυὸ ἑκατομμύρια στερλίνες!

Ἄγνωστο εἶναι πόσο μεγάλη ἦταν ἡ περιουσία ποὺ εἶχε θησαυρίσει κατὰ τὸν ΙΕ´ αἰῶνα ὁ Λαυρέντιος τῶν Μεδίκων ὁ Μεγαλοπρεπής, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὅτι ἦταν ὁ πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἦταν πολὺ πιὸ πλούσιος ἀπὸ τὸν Φόρντ.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΚΡΟΙΣΟΙ

Σήμερα στὴν Ἀμερικὴ ὑπάρχουν ἑπτὰ ἄνθρωποι, ποὺ ἔχουν ἐτήσιο εἰσόδημα περισσότερο ἀπὸ πέντε ἑκατομμύρια δολλάρια!... Αὐτοὶ οἱ εὐτυχισμένοι θνητοὶ εἶναι οἱ δύο Φὸρντ (πατέρας καὶ γυιός), ὁ Ροκφέλλερ, ὁ Μέλλον, ὁ Γουΐθνεϋ, ὁ Μπάντερμπϊλντ κι' ὁ Μόργκαν.

Ἀπὸ τὴ στατιστικὴ πάλι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν βλέπουμε ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ θνητοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐτήσιον εἰσόδημα περισσότερα ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια. Ἰδοὺ ἕνας τέτοιος μικρὸς πίναξ:

7 Ἀμερικανοὶ ἔχουν εἰσόδημα περισσότερον ἀπὸ 5 ἑκατομμύρια δολλάρια.
9 ἔχουν τέσσερα ἑκατομμύρια δολλάρια.
15 ἔχουν τρία ἑκατομμύρια δολλάρια.
25 ἔχουν δυὸ ἑκατομμύρια δολλάρια.
43 ἔχουν ἕνα καὶ μισὸ ἑκατομμύρια δολλάρια.
14 ἔχουν ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἑκατομμυριοῦχοι καὶ πολυεκατομμυριοῦχοι ἐν τούτοις αὐξάνονται καὶ ἐλαττώνονται ἀναλόγως τῶν διακυμάνσεων τοῦ Χρηματιστηρίου τῆς Γουὸλ Στρήτ.

Συνήθως ὅμως ὁ ἀριθμός των αὐξάνεται καταπληκτικῶς. Τὸ 1914 ὑπῆρχαν 60 Ἀμερικανοὶ ποὺ εἶχαν εἰσόδημα περισσότερο ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο δολλάρια. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια, τὸ 1916, ὁ ἀριθμός τους εἶχε τριπλασιασθῆ. Ἔξαφνα, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον οἱ Ἀμερικανοὶ μὲ τὸ εἰσόδημα ποὺ ἀναφέραμε. Ἀλλὰ πρὶν περάσουν τρία χρόνια ἔγιναν 75 καὶ τὸν ἑπόμενον χρόνον, στὰ 1925, ἔφθασαν στοὺς 207!...

Στὴ Νέα Ὑόρκη, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ἔχουν ἱδρύσει μιὰ περίφημη λέσχη, στὴν ὁποίαν δὲν γίνεται κανεὶς δεκτὸς ὡς μέλος ἂν δὲν ἔχη περιουσίαν μὲ ἕξη μηδενικά, ὑπολογιζομένων πάντοτε σὲ δολλάρια.

Η «ΛΕΣΧΗ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝΤΩΝ»

Ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὴ τὴ Λέσχη ὑπάρχει κι' ἡ πένθιμος «Λέσχη τῶν αὐτοκτονούντων», μέλη τῆς ὁποίας γίνονται πολλὲς φορὲς οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ποὺ κατεστράφησαν σὲ «κρὰχ» τοῦ Χρηματιστηρίου καὶ πῆραν τὴν ἀπόφασι νὰ τινάξουν ἕνα βράδυ τὰ μυαλά τους στὸν ἀέρα, μέσα στὸν νεκρικὸ θάλαμο τῆς παράξενης αὐτῆς λέσχης τῶν ἀπηλπισμένων, ἄλλοτε πολυεκατομμυριούχων.

Ἀπ' αὐτή, λοιπόν, τὴν σύντομη ἔρευνα βλέπουμε ὅτι ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου ἦταν ὁ Σολομῶν, παρ' ὅλους τοὺς Φὸρντ καὶ τοὺς Ροκφέλλερ τῆς ἐποχῆς μας.

ΟΙΚΟΣ
ΜΠΡΕΝΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ - ΜΟΔΕΣ

Πεῖρα 30 ἐτῶν. Βραβεῖα τῶν μεγαλειτέρων ἐκθέσεων Παρισίων, Λονδίνου κλπ. Ταχυτάτη ἐκμάθησις τῆς νέας μεθόδου Παρισινῆς Κοπτικῆς ἐντὸς 3 μηνῶν. Τελειοποιοῦμεν τὰς πρακτικὰς μοδίστας ἐντὸς μηνός. Δεκταὶ μαθήτριαι οἱασδήποτε ἡλικίας καὶ καθ' οἱανδήποτε ἐποχήν.

Αἱ μαθήτριαι παρακολουθοῦν πρόβας καὶ ἐφαρμογάς, εἰς τὰ ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ φορέματα, τοῦ ἐργοστασίου μας. Διὰ τὰ ταγιὲρ καὶ παλτά, εἰς τὸ ραφεῖον μας ἀνδρικῶν κοστουμιῶν.

Διὰ τὰς ἀγραμμάτους ἰδιαίτερα μαθήματα. ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ. Ζητήσατε δωρεὰν τὸν Ὁδηγὸν — Κανονισμόν μας. Οἶκος ΜΠΡΕΝΤ, ὁδὸς Πετράκη 3, (Γωνία ὁδῶν Ἑρμοῦ—Βουλῆς—Σκόπα). Τηλ. 32-700.

ΘΕΩΡΗΤΙΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΔΕΣΠΩ ΓΙΟΒΑ
ΕΡΜΟΥ & ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ
(ΕΙΣΟΔΟΣ ΚΤΕΝΑ 4) ΤΗΛ. 31-926

Σύστημα διδασκαλίας γεωμετρικῆς κοπτικῆς ἁπλοῦν καὶ λίαν πρακτικόν. Εὔληπτον διὰ πᾶσαν νέαν ἔστω καὶ μὴ ἀσχοληθεῖσαν ποτὲ εἰς τὴν ραπτικήν. Ταχυτάτη καὶ τελεία κατάρτισις. Εἰδικὰ τμήματα ἀρχαρίων, προχωρημένων, πρακτικῶν ραπτριῶν. Ἐπαγγελματικὴ ἐξάσκησις τόσον εἰς τὴν ἐμφάνισιν τῆς ραπτρίας ὅσον καὶ εἰς τὴν διεύθυνσιν ἐργαστηρίου. Αἱ ἤδη ἐξασκοῦσαι τὸ ἐπάγγελμα τῆς ραπτρίας πρακτικῶς, τελειοποιοῦνται ταχύτατα καὶ ἀκόπως. Μαθήματα συνεχῆ κατὰ τὰς ὥρας ἐργασίας τοῦ ἐργαστηρίου. Νυκτερινὰ μαθήματα διὰ τὰς ἐργαζομένας. Εἰδικαὶ ὧραι διδασκαλίας ραπτριῶν. Αὐστηρῶς οἰκογενειακὸν οἰκοτροφεῖον. Ζητήσατε κανονισμόν.

Στὴν Ν. Α. Ν.— Τὸ γράμμα σας μὲ συγκίνησε. Πῶς ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾶτε εἶναι μικρότερός σας δὲν ἔχει καὶ τόση σημασία, ἀφοῦ εἶναι τόσο καλὸ παλληκάρι μὲ γερὲς ἀρχές. Τὴ συμβουλὴ ποὺ μοῦ ζητᾶτε εἶναι κάπως δύσκολο νὰ σᾶς τὴ δώσω, γιατὶ δὲν ξέρω καθόλου αὐτὸ τὸ παλληκάρι «ποὺ πῆρε τὴν καρδιά σας». Ἂν μπορῆτε νὰ παντρευθῆτε πρὶν ὁ ἀγαπημένος σας φύγῃ στὰ σύνορα χωρὶς νὰ δυσαρεστήσετε τοὺς δικούς σας, μὴ διστάσετε. Ἂν ὅμως εἶναι δύσκολο καὶ ἂν εἶναι σοβαρὸς καὶ σᾶς ἀγαπάει, τότε ἀρραβωνιασθῆτε καὶ περιμένετε νὰ κάνῃ τὴ θητεία του καὶ τότε παντρευθῆτε. Πολλὲς φορὲς «ἡ ἀπουσία ἐξιδανικεύει τὸν ἀπόντα», μᾶς λέγει ἕνας μεγάλος φιλόσοφος. Θὰ τοῦ γράφετε συχνά, θὰ τοῦ ἐξιστορῆτε τὴ ζωή σας, θὰ εἶσθε σὲ πνευματικὴ ἐπικοινωνία μαζί του, ἀγαπητή μου φίλη, καὶ ἡ ἐργασία θὰ γεμίζῃ τὶς ἄδειες ὧρες σας. Ἐκεῖνος, ἀφοῦ εἶναι τόσο νέος, θὰ ὡριμάσῃ στὴ σκέψη, θὰ διαπαιδαγωγηθῆ ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία, θὰ γίνῃ πιὸ σοβαρός, πιὸ μετρημένος καὶ ἐπομένως καλὸς σύζυγος. Θὰ περιμένετε λίγο, ἀλλὰ θὰ κερδίσετε τὴν εὐτυχία σας, καὶ ἡ ἀναμονὴ θὰ σᾶς τὴν κάνῃ πιὸ ἐπιθυμητὴ καὶ πιὸ γλυκειά. Στὴν ἄλλη κοπέλλα ἔγραψα διαφορετικά, γιατὶ διαφορετικὴ ἦταν καὶ ἡ περίπτωσίς της.

Μαραμένη καρδιά.— Σᾶς συμβουλεύω νὰ κόψετε σιγὰ-σιγὰ τὶς σχέσεις σας μ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀγάπη σας, χωρὶς νὰ σᾶς τὴν ἀνταποδίδῃ. Τραβηχθῆτε, γιὰ λίγο καιρό, ἴσως ἐκεῖνος μεταμεληθῆ καὶ καταλάβῃ πῶς σᾶς συμπαθεῖ, ὅπως καὶ σεῖς ἐκεῖνον. Αὐτὴ εἶναι ἡ συμβουλὴ ποὺ σᾶς δίνει ἡ Διάνα.

Πονεμένη καρδιά.— Δὲν ξέρω γιατί τὰ δυὸ αὐτὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα στὸν ἴδιο φάκελλο εἶναι γραμμένα στὸ ἴδιο χαρτὶ καὶ μὲ τὸ ἴδιο γράψιμο καὶ μὲ διαφορετικὰ ψευδώνυμα καὶ μὲ ἄλλο περιεχόμενο. Οἱ «Δυὸ καρδιὲς» ἀνήκουν σὲ δυὸ δίδυμες ἀδελφὲς ἢ σὲ ἐπιστήθιες φίλες; Παρὰ νὰ δημιουργηθῆ μεταξύ σας, ὅπως μοῦ λέτε, μιὰ ἐχθρικὴ ἀτμόσφαιρα καὶ νὰ μισήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, εἶναι προτιμότερο κατὰ τὴ γνώμη μου νὰ διακόψετε κάθε σχέση μαζί της, νὰ βρῆτε ἕνα ἐργατικὸ παλληκάρι ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σᾶς ζήσῃ.

Μὲ παρακαλεῖτε νὰ σᾶς πῶ μὲ ποιὸν τρόπο μπορεῖτε νὰ κατορθώσετε ν' ἀποσυρθῆ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι τόσο εὔκολο! Δεῖξτε του ψυχρότητα καὶ τραβηχθῆτε σεῖς πρώτη, ἀφοῦ τοῦ γράψετε ἕνα εὐγενικὸ ἀποχαιρετιστήριο λακωνικὸ γραμματάκι.

Ξανθούλα Λ. Τ.— Οἱ ἀπογοητευτικὲς ἀπαντήσεις μου δὲν ἀρέσουν στὶς νέες ἄγνωστες φίλες μου—τὸ ξεύρω. Ἡ Διάνα ὅμως εἶναι εἰλικρινής, λέγει τὴν ἀλήθεια καὶ θὰ τὴν λέγῃ πάντα, ἔστω καὶ ἂν κινδυνεύῃ νὰ παρεξηγηθῆ καμμιὰ φορά. Χωρὶς νὰ εἶναι ἐντελῶς ἀρνητικὴ ἡ ἀπάντησίς μου στὸ ἀπογοητευμένο γράμμα σας, σᾶς λέγω νὰ κρατήσετε μιὰ «ἐπιφυλακτικὴ στάση» καὶ νὰ ἀποφύγετε τὶς συχνὲς συνεντεύξεις «κατὰ μόνας», γιατὶ θὰ δώσετε τὸ θάρρος στὸ παλληκάρι ποὺ ἀγαπᾶτε τρελλὰ νὰ σᾶς ξαναπῆ πῶς ὅλα τὰ κορίτσια εἶναι τὰ ἴδια... Μὴν ξεχνᾶτε τὴ φράση αὐτή: «Ὁ ἄνδρας εἶναι ἐπιτήδειος κυνηγός· ἡ γυναῖκα εἶναι τὸ πουλί, ποὺ πρέπει νὰ προφυλαχθῆ ἀπ' τὸ ἐπικίνδυνο βόλι ποὺ θὰ τὴ σωριάσῃ στὸ χῶμα». Ἂν ὁ νέος αὐτὸς ἔχῃ καλοὺς σκοπούς, ἂς ζητήσῃ τὸ χέρι σας ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας. Ἂν δὲν τὸ κάνῃ, θὰ πῆ πῶς δὲν ἐπιζητεῖ παρὰ ἕνα νούμερο ἀκόμα «στὶς τόσες κατακτήσεις του».

Μυρσίνην Χ., Θεσσαλονίκην.— Δὲν σοῦ λέω παρὰ αὐτὲς τὶς λεξοῦλες, ποὺ συμβολίζουν τὴ γνώμη μου: «Γιὰ τῆς ἀγάπης τοὺς καϋμούς, τὶς πίκρες καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς εἶσαι μικρὴ ἀκόμα». Σὲ συμβουλεύω νὰ ριχθῇς στὴ μελέτη, στὸ διάβασμα καὶ νὰ μὴ σκέπτεσαι τὸ γαλάζιο λουλοῦδι ποὺ λέγεται ὄνειρο... Ἡ ζωὴ θὰ σὲ συνεπάρῃ στὸ διάβα της πιὸ ὕστερα, ὅταν θἆσαι μεγαλύτερη καὶ σὲ ἡλικία νὰ καταλάβῃς τὶς παγίδες της καὶ τὶς ἀναποδιές της... Τί μπορεῖ νὰ ξέρῃ ἀπ' τὴ ζωὴ ἕνα κοριτσάκι δεκαπεντέμισυ χρόνων; Τίποτα. Σ' αὐτὴ τὴ λεξοῦλα τὴν ἀσήμαντη συμβολίζω ἕναν ὁλόκληρο κόσμο σκέψεων...

Ε. Χ. Θεσσαλονίκην.— Μοῦ λέτε στὸ πονεμένο γράμμα σας πόσο ἄδικη εἶναι ἡ κοινωνία γιὰ τὶς μητέρες ποὺ ἀποκτοῦν παιδιὰ ἔξω ἀπ' τὸ γάμο. Δὲ δείχνει κάποιο ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἁμάρτησε, ποὺ πίστεψε σ' ἕναν ἄνδρα, ποὺ φαντάσθηκε ἀνώτερο καὶ ποὺ ἐγκατέλειψε τοὺς δικούς της, τὸ σπίτι της, σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας. Αὐτὸς ὁ ἄνδρας δὲν ἔχει καμμιὰ εὐθύνη, γιατὶ ὅλη πέφτει στὶς πλάτες τῆς γυναίκας. Τὴν ἐγκατέλειψε στὴν τύχη της... Ἔρχεται στιγμή, μοῦ γράφετε, ποὺ θέλετε νὰ φύγετε ἀπ' τὴ ζωή, τόσο ἡ ἐγκατάλειψις τῶν δικῶν σας σᾶς σκοτώνει... Μὴν τὸ κάνετε αὐτό, πονεμένη μου φίλη. Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε. Τὰ περασμένα δὲ γυρίζουν πίσω. Τὸ παιδάκι σας—εἶναι ἀγγελοῦδι ὅπως μοῦ λέτε—θὰ σᾶς ἱκανοποιήσῃ γιὰ τὴν καταφρόνια τῆς κοινωνίας καὶ τὸ γλυκό του χαμόγελο θὰ φωτίσῃ τὴν γκρίζα ζωή σας. Τὸ χαρούμενο, τὸ εὐτυχισμένο γέλιο τῆς κορούλας σας θὰ κάνῃ νὰ λάμψῃ τὸ σκοτεινὸ δωματιάκι σας ἀπὸ τὸ γαλάζιο φῶς τῆς Ἐλπίδας καὶ στὰ πικραμένα, τὰ μελαγχολικὰ μάτια σας θὰ φανῆ μιὰ χλωμὴ ἀναλαμπὴ χαρᾶς. Ἡ «Γωνιὰ τοῦ Παιδιοῦ», ποὺ ὀργανώνει τοὺς παιδικοὺς σταθμούς, τὰ εὐεργετικὰ αὐτὰ καταφύγια γιὰ τὶς φτωχὲς μητέρες ποὺ θέλουν νὰ δουλέψουν, θἆναι γιὰ σᾶς σανίδα σωτηρίας. Ἐμπιστευθῆτε το σ' ἕνα παιδικὸ σταθμὸ καὶ γίνετε «ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους», ἀφοῦ ἔχετε τὰ προσόντα. Ὁ συγχρωτισμός σας μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν χάσει τὴν ὑγεία τους καὶ ποὺ ἀγωνιοῦν παλεύοντας μὲ τὸ θάνατο, θ' ἀνακουφίσῃ τὸ δικό σας πόνο...

Εἶμαι βέβαιη πῶς ἡ τύχη σᾶς ἐπιφυλάσσει μιὰ ἀνταμοιβὴ καὶ πῶς οἱ γονεῖς σας θὰ δεχθοῦν στοὺς κόλπους τὸ «ἄσωτο παιδί» τους, τὴ δυστυχισμένη μαννούλα ποὺ βασανίστηκε, ποὺ ὑπέφερε γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ τὸ ἄμοιρο πλασματάκι ποὺ ἔφερε στὸν κόσμο.

Ἐλεονώραν Δ., Ἐνταῦθα.— Τὴ συμβουλὴ ποὺ θέλετε ἀπὸ μένα καὶ ποὺ μὲ παρακαλεῖτε νὰ σᾶς δώσω, εἶναι νὰ διαβάσετε τὸ προηγούμενο κομματάκι ποὺ ἀφιερώνουμε σὲ μιὰ δυστυχισμένη φίλη μας. Καὶ κείνη σὰν καὶ σᾶς ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴ σεληνοφώτιστη νύχτα, μὲ λίγα ὡραῖα λόγια, λεγμένα ἀπὸ ἕνα πρόσωπο ποὺ ἐφαντάσθηκε ἀνώτερο. Δέτε ποῦ κατήντησε καὶ πόσο εἶναι δυστυχισμένη. Τὰ κρυφὰ ραντεβοῦ μὲ ἀνθρώπους ἀγνώστους, ἡ ἐπίσκεψις σὲ γκαρσονιέρες δὲν ἔχουν ποτὲ καλὸ ἀποτέλεσμα. Ὁ τραγικὸς ἐπίλογος ποὺ ἐπακολουθεῖ σπρώχνει πολλὰ κορίτσια στὴν αὐτοκτονία. Σταματῆστε στὸ κατώφλι τῆς περιπετείας πρὶν τὸ διασκελίσετε... Αὐτὰ σᾶς συμβουλεύει ἡ

DIANA

Υ. Γ.: Οἱ ἀπαντήσεις μου κατὰ σειρὰν στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς «Γυναίκας».

ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ
"ΑΝΘΗ ΛΕΜΟΝΙΑΣ,
συγκρατεῖ καὶ γυαλίζει τὰ μαλλιά,
ἀλλὰ καὶ δὲν λεκιάζει τὰ μαξιλάρια.
Ζητήσατέ την στὸ Φαρμακεῖο
ΒΟΣΥΝΙΩΤΗ
Ἔναντι Βασιλικοῦ Θεάτρου

ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΟΝ = = = =
= = = = ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
Κ. ΒΑΛΛΑΡΗ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 38
ΑΘΗΝΑΙ — Τηλ. 53-279
Κατασκευάζονται Τεχνητοὶ Πόδες, Χεῖρες, Κορσέδες καὶ ἅπαντα τὰ Ὀρθοπεδικὰ Μηχανήματα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΖΙΝΑ

Ο ΤΡΟΠΟΣ τῆς ψήσεως κρέατος εἰς τὴν σχάρα εἶναι ἁπλούστατος, ὅσον καὶ πρακτικός, πᾶν δὲ εἶδος τροφίμου μικροῦ ὄγκου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ ψῆσιν, εἶναι κατορθωτὸν νὰ ψηθῆ εἰς τὴν σχάραν.

Πρωτίστως τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος ποὺ πρόκειται νὰ ψηθοῦν στὴ σχάρα πρέπει νὰ ἀλείφωνται μὲ λιπαρὰν ὕλην (βούτυρο ἢ λάδι), τοῦτο δὲ διὰ νὰ μὴ ἀποξηραίνωνται καὶ νὰ μὴ ἐπικολλοῦν ἐπὶ τῆς σχάρας, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τοῦ ψησίματός των τὰ περιβρέχομε πάλιν ὀλίγο μὲ τὴν ἰδίαν λιπαρὰν ὕλην.

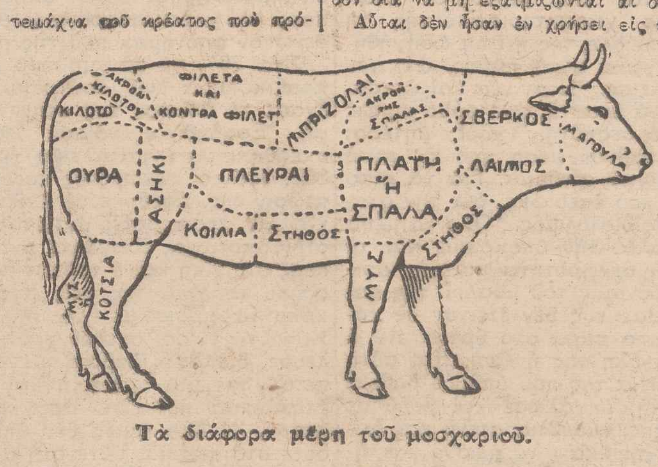

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ μοσχαριοῦ.

Ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ κανονίζεται ἀναλόγως μὲ τὸ εἶδος ποὺ ἔχομε νὰ ψήσουμε, δηλαδὴ ἐὰν μὲν πρόκειται διὰ χονδρὰ ὁπωσδήποτε τεμάχια κανονίζομεν αὐτὴν εἰς τρόπον ὥστε νὰ εἰσχωρήσῃ αὕτη βαθμηδὸν εἰς τὸ κρέας καὶ τοιουτοτρόπως θὰ συντελεσθῆ ἡ ψῆσις αὐτοῦ ἐπιτυχῶς, καθότι ἡ δυνατὴ θερμότης περικαίει καὶ ἀποξηραίνει τὸ ἐξωτερικὸν μέρος πριτοῦ προλάβῃ νὰ ψηθῆ ἐσωτερικῶς.

Τοὐναντίον ὅμως διὰ τὰ μικρὰ ἢ λεπτὰ τεμάχια ἡ θερμότης πρέπει νὰ εἶναι μεγάλη, ὥστε ψηνόμενα εἰς ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ προσλαμβάνουν τὸν ἀπαιτούμενον χρωματισμόν, συνάμα δὲ καὶ τὴν ἐλαφρὰν χαρακτηριστικὴν κροῦσταν οὕτως εἰπεῖν τῶν ψητῶν τῆς σχάρας. Ὁ ἐν λόγῳ δὲ κανονισμὸς τῆς αὐξήσεως ἢ ἐλαττώσεως τῆς θερμότητος γίνεται ἁπλούστατα δι' ἐπικαλύψεως τῆς φωτιᾶς μὲ στάκτην, σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ προτιμητέα αὕτη φωτιὰ ἀπὸ ξυλάνθρακας πρέπει νὰ ἀφίνεται πρῶτον μέχρις ὅτου χωνέψῃ ἡ στακτώσῃ διὰ νὰ μὴ ἐπέρχεται ἀνάφλεξις, ὁπότε μαυρίζει τὸ κρέας· ὅταν δὲ θέτωμεν κρέατα ἐπὶ τῆς σχάρας ἡ φωτιὰ πρέπει νὰ εἶναι δυνατὴ καὶ ἡ σχάρα καλῶς θερμασμένη, τοῦτο δὲ διὰ νὰ σχηματισθῆ ἀμέσως μία κροῦστα εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ κρέατος καὶ οὕτω παρεμποδίζεται κατόπιν ἡ ἔκκρισις τῶν χυμῶν του, μόλις δὲ σχηματισθῆ ἡ κροῦστα αὕτη γυρίζομεν τὸ κρέας ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν ν' ἀποψηθῆ.

Προκειμένου ὅμως περὶ ψαριῶν ἡ μέθοδος αὕτη ἀναστρέφεται ἐντελῶς, διότι τίθενται ταῦτα ἀρχικῶς σὲ πολὺ σιγανὴ φωτιά, ἀφοῦ πρῶτα ἀλευρωθοῦν καὶ κατόπιν ἀλειφθοῦν καλὰ μὲ λάδι, ἅμα δὲ σχεδὸν ψηθοῦν αὐξάνομεν ἢ μᾶλλον ἀποκαλύπτομεν ἐντελῶς τὴν φωτιὰ ἀπὸ τὴν στάκτη διὰ νὰ λάβουν ταῦτα τὸν ἀπαιτούμενο χρωματισμό. Εἰς περίπτωσιν δὲ κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ ψάρια εἶναι μεγάλου μεγέθους, τὰ χαράσσομεν καὶ ἀπὸ τὰς δύο αὐτῶν πλευρὰς πριτοῦ τὰ θέσωμεν εἰς τὴν σχάρα, χωρὶς ὅμως αἱ σχισμαὶ τοῦ χαράγματος νὰ γίνωνται βαθεῖαι. Τὸ χάραγμα δὲ τοῦτο συντείνει εἰς τὸ νὰ εἰσχωρήσῃ ἀρκετὰ καὶ τὸ ἅλας.

Ὅσον ἀφορᾷ ὅμως τὰ κρέατα ἐν γένει, ταῦτα πρέπει νὰ ἁλατίζωνται ἀφοῦ μισοψηθοῦν ἢ καλλίτερα ἀφοῦ ψηθοῦν ἐντελῶς. Ἡ γνώμη αὕτη ὑποστηρίζεται παρὰ πολλῶν ἐμπείρων τῆς μαγειρικῆς τέχνης καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν στερεῖται ἀληθείας, ἰδίως δὲ διὰ τὰ κρέατα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα περιέχουν ἄφθονον χυμόν. Καθότι τὸ ἁλάτισμα αὐτῶν πριτοῦ τεθοῦν εἰς τὴν φωτιὰ καὶ σχηματισθῆ ἡ ἀπαιτουμένη κροῦστα ἐπιφέρει ἢ μᾶλλον ἐπιβοηθεῖ τὴν ἔκκρισιν τῶν χυμῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἀποστερεῖται τὸ κρέας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ψήσεώς του τῶν πλειοτέρων χυμῶν αὐτοῦ. Πρέπει λοιπὸν νὰ θέτωμεν ταῦτα εἰς τὴν σχάρα ἀφοῦ ἀλειφθοῦν μὲ βούτυρο ἢ λάδι καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ψησίματος προσθέτομεν πιπέρι καὶ ρίγανη, διότι καὶ ταῦτα τιθέμενα ἀρχικῶς καίονται καὶ συνεπῶς προσδίδουν πικρὰν γεῦσιν, ἐν τέλει δὲ θέτομεν καὶ ἅλας.

ΚΟΚΚΙΝΙΣΤΟ Ἢ ΤΗΣ ΚΑΤΣΑΡΟΛΑΣ

Ὁ τρόπος οὗτος εἶναι ὁ λεγόμενος παρ' ἡμῶν (κοκκινιστὸ ἢ τῆς κατσαρόλας), δηλαδὴ κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σιγοψήνεται τὸ κρέας εἰς σιγανὴν φωτιὰ ἢ χόβολη (ἐξ οὗ καὶ γαλλιστὶ Braisée ἐκ τῆς λέξεως braise=χόβολη) καὶ κατὰ τοιαύτην μέθοδον ὥστε νὰ ἐμποτίζεται τὸ κρέας κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ψησίματός του μὲ τὰ διάφορα ἀρώματα, τὰ ὁποῖα θέτομεν εἰς τὴν κατσαρόλα. Καθότι ἡ ὄψις τοῦ τοιουτοτρόπως ἑψημένου κρέατος παρομοιάζει μὲ τὴν τοῦ ψητοῦ εἰς φοῦρνον, ἡ γεῦσις του ὅμως διαφέρει κατὰ πολύ, διότι τὸ ψητὸ τοῦ φούρνου ὄχι μόνον δὲν ἐμποτίζεται μὲ διαφόρους οὐσίας ἀρωμάτων, ἀλλὰ τοὐναντίον ἀποβάλλει ἰδικάς του τοιαύτας, ἐξατμιζομένας ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τοῦ ψησίματος. Διὰ τοῦτο ὑπάρχουν καὶ ἐπίτηδες κατσαρόλες διὰ τὰ μπρεζὲ—μπρεζιέρες λεγόμεναι—αἱ ὁποῖαι κλείουν μὲ τὸ κάλυμμά τους ἑρμητικῶς σχεδὸν διὰ νὰ μὴ ἐξατμίζωνται αἱ οὐσίαι.

Αὗται δὲν ἦσαν ἐν χρήσει εἰς παλαιοτέραν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ οἰκιακοὶ φοῦρνοι — ὡς ἐκ τῆς μὴ ὑπάρξεως μηχανῶν —ἦσαν δυσκολομεταχείριστοι καὶ τὸ κάλυμμά τους ἦτο τοιοῦτον, ὥστε νὰ τίθεται καὶ φωτιὰ ἢ μᾶλλον χόβολη καὶ ἀπ' ἐπάνω καὶ οὕτω νὰ ψήνεται τὸ κρέας ὡσὰν εἰς φοῦρνον.

Κατὰ τὸν ἐν λόγῳ τρόπον παρασκευάζονται ὅλα ἐν γένει τὰ σκληρὰ κρέατα τὰ ἀπαιτοῦντα καὶ πολύωρον ψῆσιν, συνάμα δὲ καὶ ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα θέλομεν νὰ προσδώσωμεν μίαν ἰδιαιτέραν γεῦσιν μὲ τὴν προσθήκην ἀρωματωδῶν ἀρωμάτων, δὲν ἀποκλείεται ὅμως ὁ τρόπος οὗτος καὶ διὰ τὰ τρυφερὰ κρέατα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ταῦτα ἀπαιτοῦν ὀλιγόωρον ψῆσιν.

Τὰ πρὸς παρασκευὴν μπρεζὲ κρέατα συνήθως εἶναι μεγάλα τεμάχια ψαχνοῦ κατὰ τὸ πλεῖστον καὶ δὴ ὅταν ταῦτα εἶνε βωδινά. Καθὼς λ. χ. τὰ εἰς τὰς παρατιθεμένας εἰκόνας ἐμφαινόμενα τεμάχια καὶ τὰ ὁποῖα συνήθως δένονται μὲ σπάγγον διὰ νὰ συγκρατηθοῦν εἰς τὸ σχῆμα των καὶ ἀφοῦ προσθέσωμεν τὸ ἀνάλογον ἅλας, πιπέρι κτλ. τὰ θέτομεν νὰ ψηθοῦν ἢ μᾶλλον κοκκινισθοῦν εἰς κατάλληλον κατσαρόλαν μὲ κάλυμμα, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἔχομεν στρώσει ὀλίγα ἀρωματικὰ χόρτα, ἤτοι σέλινο, ρίζας μαϊδανοῦ, καρότο, κρεμμύδι, πράσο ρέβαν 1—2 φύλλα δάφνης, ὀλίγα σπυριὰ πιπέρι καὶ πᾶν ὅ,τι ἄλλο ἀρωματικὸν τῆς ἀρεσκείας μας, λ. χ. κανέλλα ἢ ρίγανη ἢ δυόσμο καὶ λοιπὰ παρόμοια· ὡς βούτυρον δὲ συνήθως θέτομεν τὰ ὑπολείμματα ἄλλων φαγητῶν, λ. χ. ἀπὸ τηγάνισμα κεφτέδων, ἀπὸ ψητὰ καί τινα ἄλλα φαγητά, τὰ ὁποῖα ἀφίνουν ὑπόλειμμα βουτύρου ἢ ἀναλυομένου πάχους. Ἀφοῦ δὲ κοκκινισθοῦν ἀπ' ὅλας τὰς πλευράς, προσθέτομεν εἰς αὐτὰ—τὰ σβύνομεν ὅπως κοινῶς λέγεται—μὲ ὀλίγο κρασί, ντομάτα, νερό, ἐνίοτε δὲ καὶ ὀλίγην σάλτσαν ἐσπανιόλ, καὶ ἀφίνομεν ταῦτα νὰ σιγοβράσουν, μέχρις ὅτου ψηθῆ τὸ κρέας. Ἡ δόσις δὲ τῶν ὑγρῶν, τὰ ὁποῖα προσθέτομεν, πρέπει νὰ κανονίζεται τοιαύτη, ὥστε μέχρις ὅτου ψηθῆ τὸ κρέας νὰ ἔχουν ἀπορροφηθῆ ἢ πυκνωθῆ τόσον, ὥστε νὰ ἀπομένουν ὡς μία ἀραιὰ σάλτσα. Βγάζομεν τότε τὸ κρέας ἀπὸ τὴν κατσαρόλαν καὶ ἀφοῦ ἀφαιρέσωμεν τὸ ἐπὶ πλέον πάχος ἢ βούτυρο—φυλάττοντες αὐτὸ δι' ἄλλην παρομοίαν χρῆσιν—περνῶμεν τὰ ἀπομείναντα ἀπὸ τρυπητὸ καὶ οὕτω πως ἔχομεν ἑτοίμην καὶ τὴν σάλτσαν. Ἐν οἰκογενειακῷ ὅμως μαγειρείῳ, ὅπου τὰ μέσα καὶ ὁ χρόνος δὲν ἐπαρκοῦν ὥστε νὰ καταβληθῆ ἡ δέουσα ἐπιμέλεια ὥστε τὸ κρέας καὶ τὰ χόρτα νὰ προσλαμβάνουν κατὰ τὸ κοκκίνισμα τὸν ἀπαιτούμενον χρωματισμόν, συνιστᾶται ὁ ἑξῆς τρόπος: Νὰ στρώνεται ἡ κατσαρόλα μὲ τὰ χόρτα καὶ λοιπὰ εἴδη καὶ νὰ κοκκινίζεται τὸ κρέας ἰδιαιτέρως εἰς τὸ τηγάνι μὲ πάχος ἢ βούτυρο καὶ κατόπιν νὰ τίθεται εἰς τὴν κατσαρόλαν καὶ ἀφοῦ μισοκαβουρδισθοῦν τὰ χόρτα, τότε τὰ σβύνομεν. Οὕτω πως δὲ καὶ ταχύτερον κοκκινίζεται τὸ κρέας καὶ τὰ χόρτα δὲν καίονται.

Ὁ αὐτὸς τρόπος δὲ εἶναι γενικῶς καὶ δι' ὅλα τὰ λοιπὰ εἴδη τῶν κρεάτων καὶ τῶν πουλερικῶν, ἐκ τῶν ὁποίων κατάλληλα εἶναι διὰ μπρεζὲ τὰ μεγάλης ἡλικίας τοιαῦτα, λ. χ. ὄρνιθες, γάλοι, χῆνες, πάπιες, περιστέρια κτλ. Ἑτοιμάζονται δὲ ταῦτα καὶ ψήνονται ὁλόκληρα καθὼς τὰ ψητά.

Τὴν λέξιν ὅθεν μπρεζὲ ὅταν σημειοῦμεν ἐν ταῖς διαφόροις συνταγαῖς ὑπονοοῦμεν τὸν ἀνωτέρω περιγραφόμενον τρόπον.

ΣΩΜΑΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
καταρτίζει μὲ creation ἰδικήν της ἡ μοναδικὴ διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν κορσέδων, soutiens, ἐπιστηθίων combinaisons κ.λ.π.
ΕΠΙ ΜΕΤΡΩ
Κα ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΧΕΛΜΗ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΤΟΤΣΙΚΑ
Τὸ ἐργοστάσιον μετεφέρθη ὁδὸς Ἑρμοῦ 25

ΕΙΔΙΚΟΣ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΣ
DOCTOR Δ. ΑΡΧΙΓΕΝΗΣ
Δέχεται εἰς τὸ Ἰατρεῖον του, ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107
(Στάσις Ἀγγελοπούλου, τράμ 2 καὶ 3)
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ : 81—503
Ὧραι ἐπισκέψεων 10 — 12 καὶ 3—7 μ.μ. καὶ ἐπὶ συνεντεύξει

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ ΤΗΝ ΩΡΑ ΣΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 20

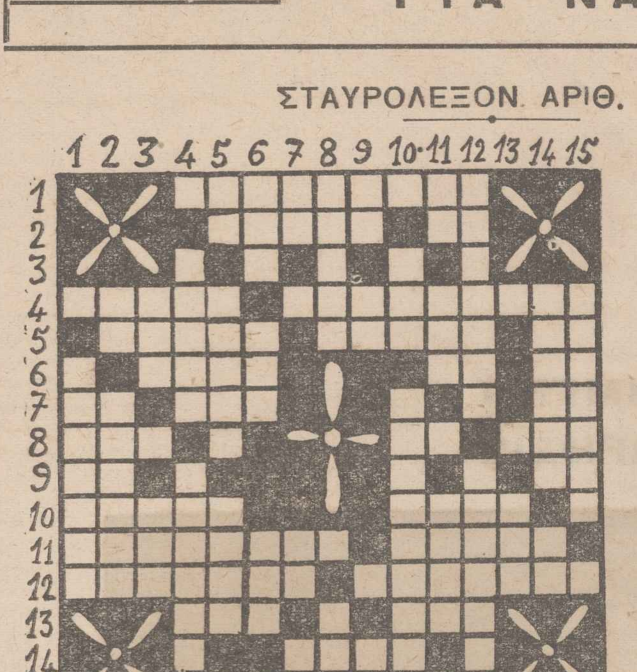

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Ἀρχαῖος ρήτωρ.
2. Ἀντωνυμία.— Σύνδεσμος (τελ.)
3. Σύμφωνον. — Φωνῆεν. — Τρία διάφορα σύμφωνα.
4. Ἁρπακτικὸν πτηνόν.— Ὁ ἐπὶ κορυφῆς.
5. Τὸ μεταχειρίζονται οἱ γυναῖκες γιὰ μακιγιάζ.— Ἐπυρπόλησε τὴν Ρώμην.—Μουσικὸς φθόγγος.
6. Ὄρος βιβλικόν.— Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Σοφοκλῆς».— Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Ἥκω».
7. Δύο σύμφωνα τῆς λέξεως «Χέοπος».—Γαλακτοφόρον οἰκιακὸν ζῶον.— Φωνῆεν.— Σύμφωνον.— Μουσικὸς φθόγγος.
8. Ἡ προμάμμη τῶν γυναικῶν.— Φωνῆεν.— Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Χαρά».— Μουσικὸς φθόγγος.
9. Δύο σύμφωνα τῆς λέξεως «Λύρα».— Φωνῆεν.— Φωνῆεν.— Σύμφωνον.— Μουσικὸς φθόγγος.
10. Ἔτσι ἐπευφήμησαν τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.— Τέσσαρα γράμματα τῆς λέξεως «Ραίνω».— Φωνῆεν.
11. Ἔτσι λέγεται κάθε σῶμα τοῦ οὐρανοῦ.— Δίδεται εἰς τὰ δικαστήρια πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.
12. Ἀκρωτήριον Στερ. Ἑλλάδος. —Ὁ ἔχων τύχην.
13. Τρία γράμματα τῆς λέξεως «Ναῶν». — Φωνῆεν. — Τρία γράμματα τῆς λέξεως «Ἀστήρ».
14. Σύμφωνον.— Τοπικὸν ἐπίρρημα.— Φωνῆεν.
15. Ἰχθὺς (αἰτ.)

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Σύμφωνον.— Ποταμός.
2. Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Ὄρος».—Εἶδος δᾳδὸς (γεν.)
3. Ἀναπνευστικὸν ὄργανον.— Φωνῆεν. — Τρία γράμματα τῆς λέξεως «Αὔριον».
4. Φωνῆεν.— Πόλις Στερ. Ἑλλάδος.— Φροῦτον.
5. Μουσικὸς φθόγγος.— Κύριον ὄνομα (θηλ.) — Ρῆμα (ἐνεστ.) σημαῖνον πλῆξιν.—Σύμφωνον.
6. Μονὰς ἱππικοῦ.— Ἐπίρρημα (ἀρχ) σημαῖνον «μὲ τὶς κλωτσιές».— Ἄνθος.— Φωνῆεν.
7. Δύο σύμφωνα τῆς λέξεως «Κλέων».—Σύμφωνον.— Μετοχὴ (οὐδ.) βοηθητικοῦ ρήματος.— Πρόθεσις.
8. Ἄνθος (οὐδ.) — Σύμφωνον. — Μέτρον ρευστῶν πραγμάτων.
9. Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Πᾶς».— Μουσικὸς φθόγγος. — Σύμφωνον. — Ἔτσι προφέρεται τὸ L.
10. Σύμφωνον.— Φωτιά.— Μυθολογικὴ λίμνη.
11. Ἦτο (ἀρχ.)— Τὸ στερεῖται ὁ τυφλός.— Φωνῆεν.— Ἔναρξις. — Φωνῆεν.
12. Νεκρικὸν ὕφασμα.— Ρωμαῖος ρήτωρ.
13. Φωνῆεν.— Σύμφωνον.— Τὸ ἕτερον ἥμισυ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀθηναίου σατυρογράφου Πώλ...
14. Ἀρχαῖος ραψῳδός.— Δύο γράμματα τῆς λέξεως «Σοφία».
15. Ἰταλικὴ νῆσος.— Σύμφωνον.

ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΑΡΙΘ. 18

		4				5		1	Ἀστερισμὸς
20					1			1	Ἱστορικὴ βασίλισσα Αἰγύπτου
	10			20	5				Ζῶον
				5		10		50	Πλάτωμα ὄρους
	5			5				8	Μυθολογικὴ γυνὴ
		9		4		60			Θρησκεία
30			1		4				Ὄνομα (ἀρσ.)
10			20				8		Ἀρχαῖος ρήτωρ
	5			3		2			Τσεχοσλοβακικὴ πόλις.

Ἀντικαταστήσατε τοὺς ἀριθμοὺς μὲ τὰ ἀνάλογα γράμματα τοῦ Ἀλφαβήτου. Συμπληρώσατε τὰ κενὰ τετραγωνίδια μὲ ἀντίστοιχα γράμματα, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελεσθοῦν λέξεις ἀνταποκρινόμεναι πρὸς τὴν ἔναντι λύσιν.

Τὰ γράμματα τῆς πρώτης καθέτου γραμμῆς ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα ἀρχαιολογικοῦ τόπου τῶν Ἀθηνῶν.

ΛΥΣΙΣ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ ΑΡΙΘ. 19

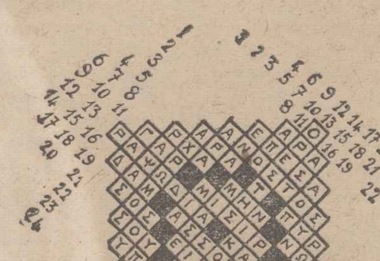

ΛΥΣΙΣ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑΤΟΣ ΑΡΙΘ. 17

Π	Α	Υ	Σ	Α	Ν	Ι	Α	Σ
Υ	Π	Ο	Β	Ο	Λ	Ε	Υ	Σ
Θ	Ε	Ο	Κ	Ρ	Ι	Τ	Ο	Σ
Α	Ν	Τ	Ι	Ο	Χ	Ε	Ι	Α
Γ	Α	Λ	Ι	Λ	Α	Ι	Ο	Σ
Ο	Ρ	Χ	Ο	Μ	Ε	Ν	Ο	Σ
Ρ	Ο	Δ	Α	Κ	Η	Ν	Ο	Ν
Α	Γ	Α	Θ	Ο	Κ	Λ	Η	Σ
Σ	Α	Ρ	Α	Γ	Ο	Σ	Σ	Α

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πολύτιμον Μαργαρίτη, Νιγρίτα.— Πήραμε τὰ γράμματά σας. Τὸ κομμάτι ποὺ μᾶς στείλατε εἶναι λίγο μεγάλο. Θὰ συντομευθῆ καὶ θὰ μπῆ σὲ ἄλλο φύλλο. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ γιὰ τὴν δημιουργία κύκλου φίλων τοῦ περιοδικοῦ μας.

Καπλάνη—Αἴγινα.— Τὸ ποίημά σας γιὰ τὴν μητέρα εἶναι συγκινητικὸ καὶ ἀληθινὰ ποιητικό. Λίγες στιχουργικὲς ἀδεξιότητες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Προσπαθῆστε, μιὰ καὶ ἔχετε τώρα καιρὸ νὰ μάθετε ὅλους τοὺς κανόνας τῆς στιχουργικῆς, ὅλη τὴν τεχνικὴ τῆς ποιήσεως. Πάντως ἔχετε ταλέντο καὶ ταλέντο πηγαῖο καὶ αὐθόρμητο. Ἡ «Γυναῖκα» σᾶς σφίγγει τὸ χέρι. Θὰ δημοσιεύσωμε ἀποσπάσματα πολλὰ ἀπὸ τὸ ποίημά σας.

Κ. Κ. Κέρκυρα.— Πρὶν καταπιασθῆτε νὰ γράφετε ἀσχοληθῆτε μὲ τὸ ὅ,τι γράφηκε καὶ πῶς γράφηκε. Ἔξω ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη κλίσι, ἀναγκαία εἶναι ἡ ἐπίδοσις, ἡ βαθειὰ μόρφωσις, ἡ κατάκτησις καὶ εὐχερὴς μεταχείρισις τῆς γλώσσας, τῆς σωστῆς δημοτικῆς μας γλώσσας.

Ἑλ. Μαυρουδῆ—Χίον.— Τὸ ἴδιο, καλή μας φίλη, θὰ λέγαμε καὶ γιὰ σᾶς. Εἶναι εὐχάριστο, πολὺ εὐχάριστο, οἱ γυναῖκες καὶ εἰδικὰ οἱ νέες, ν' ἀναζητοῦνε νὰ ἐκφράσουνε τὸν πλούσιο ἐσωτερικό τους κόσμο ἢ μὲ τὸν λόγο ἢ μὲ τὴν τέχνη ἢ μὲ τὴν δρᾶσι. Πρέπει ὅμως γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο νὰ μορφώνωνται περισσότερο, νὰ ἔχουν περισσότερες ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτό τους. Περιφρονεῖτε τὰ εὔκολα, ἀγαπητὲς φίλες, τὸ γράψιμο εἶναι κι' αὐτὸ ἕνας ἀγώνας. Θὰ εἴμεθα ὑπερήφανες ἀργότερα νὰ φιλοξενήσωμε ἔργα σας στὴν «Γυναῖκα» ποὺ σᾶς μιλεῖ σὰν φίλη στοργική.

Φ. Βούλγαρη—Ἄνδρον.—Τὰ σταυρόλεξά σας θὰ περάσουν ἀπὸ τὸν εἰδικό μας καὶ θὰ δημοσιευθοῦν.

Λιλ. Κ. Ἀθῆναι.— Τὸ ἴδιο θὰ ἀπαντούσαμε καὶ σὲ σᾶς.

Σ. Μ. Ἀθῆναι.— Τί σχέσι κι' ἂν ἔφθασαν ἀργὰ τὰ θερμὰ λόγια σας; Ἡ «Γυναῖκα» θέλει νὰ ἀκούῃ πάντα τῶν φίλων της τὶς εὐχές, τὶς ἐπιθυμίες καὶ τὶς εὐχαριστίες. «Ἡ ἔμπνευσις νὰ ἐκδοθῆ ἕνα γυναικεῖο περιοδικὸ στὸν τόπο μας μὲ ἐνθουσίασε. Δὲν φτάνουν ὅμως τα συγχαρητήρια. Γιατὶ δὲν σὲ ἐπαινῶ μονάχα, ἀλλὰ καὶ σὲ θαυμάζω: θαῦμα ἡ σκέψις, θαῦμα ἡ ἀπόφασις, θαυμασιώτερον καὶ τὸ περιεχόμενο. Ταιριαστὸς ὁ τίτλος «Γυναῖκα», αὐτὸς ἔπρεπε νὰ δοθῆ γιὰ νὰ συγκινήσῃ...»

Ἐμεῖς ἔχομε περισσότερη μετριοφροσύνη κι' αὐτὸ ποὺ ἐσεῖς βλέπετε, ἀγαπητὴ φίλη, θέλομε ἐμεῖς μὲ τὴν ἀγάπη σας, μὲ τὴν συνδρομή σας τὴν ἠθική, νὰ τὸ φτάσωμε. Κάθε γυναῖκα τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ βρῆ στὸ περιοδικό μας ἕναν σύντροφο, ἕναν ὑπερασπιστὴ τῶν δικαιωμάτων της, ἕναν βοηθὸ ποὺ θὰ τῆς μιλᾷ γιὰ ὅ,τι ἐνδιαφέρει μιὰ γυναῖκα.

Ξένη Λυγίζου.— Λυπούμεθα γιατὶ θέλατε ἀπάντησι βιαστικὴ καὶ δὲν σᾶς τὴν δώσαμε. Μὴν ζητᾶτε ποτὲ τέτοιες ἀπαντήσεις ἀπὸ περιοδικά. Εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ σᾶς τὶς δώσουν μέσα σὲ τόσο μικρὰ χρονικὰ ὅρια. Εἶναι τόσο κολοσσιαία ἡ ἐργασία καὶ οἱ ἀσχολίες των. Τὸ ταλέντο σας δὲν εἶναι κακό, ἀλλὰ χρειάζεται δουλειά, δουλειά... γιὰ νὰ φτάσετε στὸ σημεῖο νὰ δημοσιεύσετε.

Ζαμπιὰ—Θεοδωράκη—Χανιά.— Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς προσπάθειες γιὰ συνδρομήτριες. Τὰ φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν.

Μπιάνκα Βελλίνη.—Κέρκυρα.— Αἰσθανόμεθα πῶς ἔχομε μιὰ ἀληθινὴ ψυχικὴ ἐπαφὴ μαζύ σας καὶ θέλομε νὰ τὴν διατηρήσωμε. Ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀπαντήσεως ποὺ κάνετε στὸν Κο Δοξιάδη εἶναι σωστή, λίγο ἀργὰ ὅμως γιὰ νὰ δημοσιευτῆ. Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Κιουρὶ καὶ τὶς τόσες ἄλλες Κιουρὶ ποὺ ξεφυτρώνουν ἐκεῖ ὅπου ἡ γυναῖκα ἐλεύθερη μορφώνεται κι' ἀναζητεῖ κάτι ἀνώτερο, ἂς μάθουν οἱ διάφοροι κύριοι... πῶς εἶναι καὶ μένουν γυναῖκες μὲ θηλυκὸ μυαλό... μάννες λατρευτές, σύζυγοι ἀπαράμιλλοι. Πάντως καλὸ εἶναι ὅλες ἐσεῖς νὰ παρακολουθῆτε ἄγρυπνα κάθε τι ποὺ γράφεται στὸ περιοδικό μας γιὰ τὴν Γυναῖκα καὶ νὰ μᾶς λέτε τὶς γνῶμες σας. Τὸ βῆμα μας εἶναι ἐλεύθερο γιὰ κάθε γνώμη.

Μαίρη Κ.—Ἀθῆναι.— Θὰ προσπαθήσωμε νὰ σᾶς δίνωμε νέα γιὰ τὴν κίνησι καὶ τὴν πρόοδο τῶν γυναικῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Κάθε ἑβδομάδα ἀναζητοῦμε καὶ κάτι νέο, κάτι πρωτότυπο γιὰ σᾶς ἀναγνώστριες. Οὔτε ἕνα λεπτὸ δὲν θὰ σταθοῦμε στὸ ἴδιο σημεῖο.

Η ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ

Εὔθυμα καὶ Ἀστεῖα

Στὸ στρατοδικεῖο.
Ὁ στρατοδίκης.— Πόσων ἐτῶν εἶσθε, κυρία;
Ἡ κυρία.— Εἴκοσι δύο.
Ὁ στρατοδίκης.— Ὁ κατηγορούμενος λοχίας εἶνε ἀδελφός σου;
Ἡ κυρία.— Ὄχι. Εἶνε γυιός μου...

♣

Ὁ μοντέρνος σύζυγος.— Ξέρεις ἂν ἡ γυναῖκα μου ἑτοιμάζεται νὰ βγῆ;
Ἡ ὑπηρέτρια.— Μάλιστα, κύριε.
—Μήπως ξέρεις ἂν πρόκειται νὰ βγῶ μαζύ της;

Συζυγικὸς διάλογος:
—Ἐσένα, γυναῖκα μου, σοῦ ἔπρεπε νὰ ἔχῃς ἕνα βλάκα σύζυγον.
—Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ συνέβη.

♣

Ὁ σύζυγος γυρίζει ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἔχει θλιβερὴ ὄψι.
—Μπᾶ, τὸν ἐρωτᾷ ἡ γυναῖκα του, γιατὶ εἶσαι μελαγχολικός; Δὲν σοῦ ἄρεσεν ἡ ὀπερέττα;
—Ἦταν ἐλεεινὴ καὶ ἀπαίσια! Φαντάσου ὅτι τελειώνει θλιβερώτατα μὲ γάμους...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 11ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

Ἔχει διαπιστωθῆ τελευταίως, πῶς πάνω ἀπὸ τρία παιδιὰ στὰ δέκα ἔχουν σάπια δόντια ἤδη ἀπὸ τὴν πρώτη τους παιδικὴ ἡλικία. Σ' αὐτὴ τὴν τρυφερὴ ἡλικία παρουσιάζονται πονόδοντοι ἰσχυροί.

Τριανταδυὸ δόντια.... ποὺ μαζί τους ἔχει κανεὶς νὰ διανύσῃ ὅλα του τὰ χρόνια καὶ νὰ φτάσῃ ἕως τὸ βαθὺ γῆρας του. Τί περιποιήσεις πρέπει νὰ τοὺς κάνῃ!...

Ἀφίνομε πιὰ τὴν αἰσθητικὴ ἄποψι. Μόλις μᾶς λείψουν ἕνα-δυὸ δόντια, δὲν τολμοῦμε οὔτε καὶ νὰ χαμογελάσωμε μὲ τὴν καρδιά μας.

Αὐτὴ ὅμως ἡ ἄποψις εἶναι ἀρκετὰ αἰσθητή, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται νὰ μιλήσωμε. Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει ἀκόμα νὰ τονισθῆ, εἶναι ἡ ὑγιεινὴ τῶν δοντιῶν. Οἱ περισσότερες γαστραλγίες καὶ ἀναιμίες ὀφείλονται σὲ κακὸ μάσημα τῶν τροφῶν.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐπισκεπτώμεθα δυὸ φορὲς τοὐλάχιστον τὸ χρόνο τὸν γιατρό, νὰ καθαρίζωμε τὰ δόντια μας μὲ καλῆς ποιότητος πάστα, νὰ τὰ τρίβωμε δυὸ φορὲς τοὐλάχιστον τὴν ἡμέρα, νὰ τί πρέπει νὰ συνηθίσωμε ἀπὸ τὴν παιδική μας ἀκόμη ἡλικία.

Τὸ βούρτσισμα μὲ σκληρὴ βούρτσα εἶναι ἀπαραίτητο. Ἐπίσης πρέπει νὰ μεταχειριζώμεθα ἕνα ἀντισηπτικὸ σαποῦνι καὶ μιὰ-δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα κιμωλία ἀνακατεμένη μὲ στύψι. Οἱ σκόνες γιὰ τρίψιμο δοντιῶν ποὺ περιέχουν ὀξυγόνο εἶναι περίφημες.

Ἐὰν τὰ δόντια σας εἶναι πολὺ σφιχτά, μπορεῖτε νὰ τὰ καθαρίζετε καὶ μὲ κλωστὴ μετάξινη.

Ε. Β.

MΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΑΛΙ ΚΑΛΑ

Κάποιος νεαρὸς δικηγόρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφημίζετο καὶ τόσο γιὰ τὴν ἐπιστημονική του ἱκανότητα, παρουσιάσθηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὸ δικαστήριο νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ὑπόθεση μιᾶς φτωχῆς ὀρφανῆς. Μετὰ τὴν αἰσία ἔκβασι τῆς δίκης ὁ νεαρὸς νομομαθὴς ἐπλησίασε τὸν πρόεδρον τοῦ δικαστηρίου καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἔ πῶς σᾶς φάνηκα; Σᾶς διήγειρα τὴν συμπάθεια;

— — Ὄχι, ἀλλὰ μοῦ κινήσατε... τὸν οἶκτον! ἀπήντησε ὁ πρόεδρος.

ΚΥΡΙΑ, θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε τελείαν ἐφαρμογήν, ἀνάπαυσιν συγχρόνως καὶ ἐλευθερίαν στὰς κινήσεις σας, καὶ πρὸ παντὸς τὴν πραγματικὴν κλασσικὴν γραμμήν, τὴν ὁποίαν ὀνειρεύεται κάθε Κυρία.
Τὰ ἐπιτυγχάνετε ἀσφαλῶς ὅλα αὐτὰ ἐὰν παραγγείλετε μίαν Ζώνην ἢ ἕνα κορσὲ καὶ ἕνα στηθόδεσμο στὸ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
ΣΤΑΔΙΟΥ 15 γ, παραπλεύρως Κινηματογράφου «ΑΤΤΙΚΟΝ»
«ΔΙΤΣ»